

★ ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6 (57)
11 ΝΟΕΜΒ. 1939 - Δ'

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 6—11 Νοεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν & μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων, Δημοτικῶν, Γυμνασίων κ. λ. π. ὅπως εἰς τὰς ἐπιστολάς των πρὸς τὸ περιοδικὸν κάμνωσι διάκρισιν τῶν ἐγγραφομένων μαθητῶν των ὡς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραζόντων τοῦτο καθ' ἑβδομάδα.

Ὅταν δηλ. ζητοῦν ὡρισμένον ἀριθμὸν τευχῶν διὰ διάθεσιν λιανικήν, ν' ἀναγράφουν «Δι' ἑβδομαδιαίαν διάθεσιν», ὅταν δὲ πρόκειται περὶ συνδρομητῶν ν' ἀναγράφουν τὸν χρόνον διαρκείας τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι οἱ συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἢ παρὰ τῶν περιοδευόντων ἀντιπροσώπων μας ἢ ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιστολῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ εἶναι πλήρης, μὲ τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν νομὸν εἰς ὃν ὑπάγεται τοῦτο.

(Ἐκ τῆς Δ/σεως τῶν Οἰκον. ὑπηρεσιῶν τοῦ περιοδικοῦ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ περιοδικόν μας ἀναγράφωσι πλήρη τὴν διεύθυνσίν των, ἤτοι: Πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρχίαν καὶ νομόν, ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

Τοῦτο εἶναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν λῆψιν τοῦ περιοδικοῦ.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Τὸ κίνημα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐμπῆκε εἰς τὸν τρίτο του χρόνο ἀπὸ τὴν περασμένη Τρίτη. Σὲ ἄλλη σελίδα τοῦ τεύχους αὐτοῦ ὁ ἀναγνώστης θὰ δῇ σὲ γενικοὺς ἀριθμοὺς ὅσα ἐπραγματοποίησεν ἡ Ὀργάνωσις μέσα σὲ δυὸ χρόνια. Ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς θὰ σημειώσωμεν ἐδῶ τοὺς πλέον χαρακτηριστικούς. Τὸ 1938 — τὸ ἔτος τῆς ἐξορμήσεως — ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων ποὺ κατετάγησαν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν ἀνῆλθεν εἰς 300.000. Τὸ 1939 ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφθασε τὰς 750.000. Εἶναι αὐτὸ ἕνα ἀληθινὸ ἅλμα. Ὄχι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, ἀκόμα καὶ ἂν προσμετρηθῇ μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ χρόνου, ποὺ εἶναι ἰδιαζόντως ὁρμητικὸς καὶ ταχύς. Τὸ ἔτος ποὺ ἀρχίζει θὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν σύνταξιν τῆς Ὀργανώσεως. Τὸ πρόγραμμα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι τεθειμένον ἀπὸ πολλοῦ. Ὁλόκληρος ὁ νέος πληθυσμὸς τῆς Χώρας, τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν, ὁ σχολικὸς καὶ ὁ ἐξωσχολικός, θὰ καταταχθῇ εἰς τὴν Ὀργάνωσιν. Τὸ ἔργον ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ κατόπιν θὰ εἶναι ἀπείρως συνθετώτερον. Διότι, χωρὶς καθόλου ν' ἀποτελῇ μικρᾶς σημασίας ἐπίτευξιν, ἡ σύνταξις δὲν παύει μολοντοῦτο νὰ εἶναι μόνον μέσον. Σκοπὸς παραμένει πάντοτε ἡ πολύπλευρος κατεργασία καὶ ἡ ἄσκησις τῆς δυνάμεως τῆς νεότητος. Κατεργασία καὶ ἄσκησις, ποὺ τὸ ἀπώτερόν της ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς νέας ἐθνικῆς κοινωνίας. Μιᾶς Κοινωνίας ἀρτιώτερα συντεταγμένης, ἀξιολογικώτερα ἱεραρχημένης, μὲ βαθυτέραν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς κοινῆς της μοίρας καὶ διὰ τοῦτο περισσότερον ἀλληλεγγύου, τιμιωτέρας καὶ πρὸ παντὸς δικαιοτέρας.

Ἐὰν ἡ ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι—ὅπως εἶναι πράγματι — κίνημα ἐθνικῆς ἀνασυντάξεως, τίποτε δὲν ἐκφράζει τόσον γνήσια καὶ τόσον ἀληθινὰ τὴν προσπάθειαν αὐτῆς τῆς ἀνασυντάξεως, ὅσον ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας. Εἶναι τοῦτο μία διαπίστωσις, τὴν ὁποίαν ὄχι μίαν μόνον φορὰν ἁρμοδιώτατα ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ Ἀρχηγός. Χωρὶς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ὡς μεταρρυθμιστικὸν κίνημα, καὶ ἂν ἀκόμη εἶχεν ὅλην τὴν ἔφεσιν, δὲν θὰ εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἐκτείνῃ τὴν φιλοδοξίαν της πέραν μιᾶς προσκαίρου βελτιώσεως τῶν δημοσίων πραγμάτων εἰς τὴν Χώραν καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Θὰ ἦτο ἕνα φωτεινὸν ἐπεισόδιον, ὅπως τόσα ἄλλα ποὺ εἶχαν σημειωθῆ εἰς τὴν νεωτέραν μας ἱστορίαν, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἔντονον, ἀλλὰ παροδικὸν καὶ φευγαλέον, χωρὶς διάρκειαν καὶ χωρὶς συνέχειαν. Ὁ Ἀρχηγὸς τὸ διεκήρυξεν ὁ ἴδιος. Τὸ εἶπεν ἀκόμη προσφάτως εἰς τοὺς δύο μνημειώδεις λόγους του εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ «Συλλόγου τῶν Γονέων». Εἰς τοὺς λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαντλητικῶς διέγραψε τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως εἰς ὅλην των τὴν εὐρύτητα καὶ τὴν ἔκτασιν. Μὲ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐθεμελιώθη ὡς κίνημα τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν. Ἔγινεν ἡ ἀφετηρία μιᾶς νέας περιόδου ἱστορίας. Μιᾶς ἱστορίας, πού, ἐνῷ θὰ συντηρῇ ἀδιάσπαστον τὸν σύνδεσμον πρὸς τὸ μέγα ἐθνικὸν παρελθόν, τὸ πρόσφατον καὶ τὸ ἀπώτατον, ἐνῷ θὰ περιφρουρῇ καὶ θὰ διασώζῃ εὐλαβῶς τὰς αἰωνίους ἀξίας, τὰς ὁποίας ἐχάρισεν ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὸν Κόσμον, δὲν θὰ παύῃ νὰ προσβλέπῃ μὲ μάτι ἀθόλωτον πρὸς τὸ μέλλον. Ν' ἀγρυπνῇ καὶ νὰ προσδέχεται τὸ μέλλον αὐτὸ καὶ τῶν νέων καιρῶν τὰς ὑπαγορεύσεις. Νὰ κατανοῇ τὸ πνεῦμά των καὶ ν' ἁρμονίζῃ τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτό. Μ' ἕνα λόγον ν' ἀναζητῇ καὶ νὰ διαμορφώνῃ νέας καὶ τελειοτέρας μορφὰς ἀνθρωπίνης πολιτείας καὶ βίου.

Ἡ συντεταγμένη ἑλληνικὴ νεότης, τὴν ὁποίαν ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου κατέστησε δυναμικώτατον παράγοντα καὶ ἐργάτην τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἅπαξ ἐδέχθη τὴν τιμήν, ἂς ἐμπνέεται ὁλονὲν βαθύτερα ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς βαρείας εὐθύνης, ποὺ συνεπάγεται αὐτὴ ἡ τιμή. Ἂς ἀνδρίζεται μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι αὐτὴ θὰ δώσῃ τὸν νέον τύπον τοῦ πολίτου, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ἕλληνος, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ νέα περίοδος τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἂς γνωρίζῃ ὅτι ὁ τύπος αὐτός, ἐνῷ θὰ διατηρῇ ὅλας τὰς βασικὰς ἑλληνικὰς ἀρετάς, θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι γενναιότερος, ἀγωνιστικώτερος καὶ πρὸ παντὸς δικαιότερος. Διότι — ἂς μὴ τὸ λησμονῇ κανείς, ἂς τὸ ἐνθυμοῦνται πρὸ παντὸς οἱ νέοι — μέσα εἰς τὴν ἀποκαλυπτικὴν διαταραχὴν τῆς φοβερᾶς ἐποχῆς μας ξεχωρίζει σαφέστατα ἕνα αἴτημα, τοῦ ὁποίου ἡ ἱκανοποίησις θὰ δώσῃ τὴν λύσιν τῆς συνανθρωπίνης τραγῳδίας: τὸ αἴτημα ἑνὸς δικαιοτέρου κόσμου.

Κδς

Ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ «Συλλόγου Γονέων»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΑΣ

Γ'.

Τώρα ἔρχομαι εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων καὶ πάλιν. Ἂς ἔλθωμεν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς. Ποῖος εἶναι ὁ ρόλος των; Ἡ ἀνατροφὴ ποὺ θὰ δώσουν εἰς τὰ παιδιά των μέσα εἰς τὰ σπίτια των. Καὶ πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι αὐτὸ εἶναι τόσον βασικὸν πρᾶγμα ὥστε ἐλαττώματα οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, τὰ ὁποῖα ἔχουν πάρει τὰ παιδιὰ ἀπὸ μικρά, δὲν διορθώνονται δυστυχῶς εἰς ὅλην των τὴν ζωήν.

Δὲν ἐννοῶ βέβαια ἐλαττώματα ἀνατροφῆς τὸ πῶς θὰ κρατήσουν τὰ παιδιά τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ πηροῦνι ὅταν τρώγουν, οὔτε τὸ πῶς θὰ καθήσουν στὸ τραπέζι. Ἐννοῶ τὰ πραγματικὰ ἐλαττώματα τῆς ἀνατροφῆς. Παραδείγματος χάριν, τὸ πρῶτον καὶ κύριον μέλημα τῶν γονέων εἶναι νὰ μάθουν εἰς τὰ παιδιά των νὰ μὴ λέγουν ποτὲ ψέματα, νὰ λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Ἂς ἀφήσω ὅλα τὰ ἄλλα, τῆς ἠθικῆς, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλυτέρους. Νὰ μάθουν τὰ παιδιά των νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν ἀλήθειαν ὅπως τὴν αἰσθάνονται. Νὰ τὰ μάθουν νὰ μὴ γίνωνται ὑποκριταί. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ βασικά, τὰ ὁποῖα θὰ τὰ πάρουν μέσα εἰς τὸ σπίτι των καὶ τὰ ὁποῖα θὰ τὰ συμπληρώση τὸ σχολεῖον καὶ ἡ Νεολαία, θὰ τὰ δώσετε σεῖς αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσητε αὐτὸ καὶ τὸ παιδί σας πάρῃ ἐλαττώματα τοιαύτης φύσεως, δὲν θὰ τὰ ἀποβάλη δυστυχῶς εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν καὶ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν θὰ αἰσθάνεται τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῆς τῆς κακῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς. Πόσα καὶ πόσα λάθη, καὶ χωρὶς νὰ τὰ θέλουν βέβαια, δὲν διαπράττουν οἱ γονεῖς; Νὰ σᾶς ὑπομνήσω ἕνα; Ἰδού. Ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος εὑρίσκονται γύρω - γύρω στὸ τραπέζι των καὶ τρώγουν περιβαλλόμενοι καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά των φυσικά. Πόσας φορὰς δὲν θίγονται θέματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἀκούση τὸ παιδί; Λέγει ὁ πατέρας: Κατάφερα σήμερα μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ μοῦ ἀποφέρη τόσες χιλιάδες δραχμές. Καὶ ἡ μητέρα τοῦ λέγει: Μπράβο, καϋμένε, μονάχα ποὺ εἶναι λίγα! Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ σᾶς λέγω. Εἶναι διάφοροι κακίαι αὐταὶ ποὺ λέγονται καὶ ὅταν τὸ παιδὶ εἶναι παρὸν καὶ σᾶς ἀκούη. Τὸ παιδί, πρέπει νὰ γνωρίζετε, εἶναι ἕνα μεγάλο σφουγγάρι τὸ ὁποῖον τὰ ἀπορροφᾷ ὅλα αὐτά, τὰ κατεργάζεται μέσα εἰς τὸ κεφάλι του καὶ θὰ τὰ βγάλη μίαν ἡμέραν ἔξω.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Πόσας φορὰς δὲν ἀκούουν τὰ παιδάκια καὶ χυδαίας ἀκόμη ἐκφράσεις; Καὶ βλασφημίας; Καὶ βέβαια ἀπὸ τὸν πατέρα συνήθως καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν μητέρα. Ἕνα ἄλλο λάθος ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Εὑρίσκεσθε εἰς μίαν συναναστροφήν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρίσκονται καὶ τὰ παιδιά σας. Θέλετε τότε νὰ πῆτε κάτι τι, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ μικροί. Ἀλλὰ μεταχειρίζεσθε τὸν χειρότερον τρόπον γιὰ νὰ τὰ συζητήσετε μόνοι σας. Λέγετε εἰς τὰ παιδιά: Ἄντε, πηγαίνετε τώρα ἔξω, δὲν πρέπει ἐσεῖς νὰ τὰ ἀκούσητε αὐτά. Λάθος σας μεγάλο αὐτὸ καὶ λάθος ἀψυχολόγητον, διότι τὸ ἐναντίον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θέλετε ἐπιτυγχάνετε ἔτσι. Τὸ πρῶτον ποὺ θὰ κάνουν τὰ παιδιὰ εἶναι νὰ ἐξερευνήσουν νὰ μάθουν ποιὰ εἶναι ἡ κουβέντα αὐτὴ καὶ νὰ τὴν μάθουν — τὸ γνωρίζετε ἄλλως τε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα — μὲ ὅλας της τὰς λεπτομερείας. Ἂν νομίζετε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνατροφή, ἀπατᾶσθε καὶ ἀπατᾶσθε βασικῶς. Θὰ μοῦ εἴπουν πολλοὶ γονεῖς: Μὰ κύριε πρόεδρε, καλόγηροι θέλετε νὰ γίνωμεν διὰ νὰ ἀναθρέψωμεν τὰ παιδιά μας ; Κάθε ἄλλο, κύριοι. Ὄχι ! Ὄχι καλόγηροι. Θὰ γίνεται ἁπλούστατα γονεῖς. Ὁ καλόγηρος ἔχει μίαν μόνον χαρὰν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὸν Θεὸν ἀπ' εὐθείας μὲ τὰς δεήσεις του, σεῖς ἔχετε χαρὲς καὶ χαρές. Ἔχετε τὰ παιδιά σας, ποὺ τὰ βλέπετε πῶς μεγαλώνουν, πῶς ἀναπτύσσονται, πῶς ὠφελοῦνται τὰ ἴδια, πῶς ἐκτελοῦν τὸν προορισμόν των διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα των. Ἔχετε τόσες καὶ τόσες χαρές. Τότε τί θὰ γίνουν οἱ γονεῖς; Θὰ γίνουν παιδιὰ οἱ γονεῖς; Καὶ βέβαια· παιδιὰ θὰ γίνετε. Καὶ τότε θὰ ἠμπορέσητε νὰ ἀναθρέψητε παιδιά. Ἂν δὲν εἶσθε σὰν παιδιὰ μὲ τὰ δικά σας ποτὲ δὲν θὰ ἀναθρέψητε παιδιά. Παιδιὰ θὰ ἐξευγενίσητε καὶ πρέπει πρῶτα - πρῶτα οἱ γονεῖς, καὶ μάλιστα οἱ πατέρες νὰ κόψουν ὅλα τὰ ἐλαττώματά των χάριν τῶν παιδιῶν των καὶ τὶς μικροχαρές των ἀκόμη τῆς ἐργένικης ζωῆς των νὰ τὶς κόψουν χάριν τῶν παιδιῶν τους.

Ὥστε οἱ γονεῖς θὰ γίνητε παιδιὰ καὶ θὰ ἀποκτήσητε ὅλην τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ παιδιοῦ. Θὰ εἶσθε παιδιὰ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά σας ἕως ὅτου τὰ μεγαλώσητε καὶ τὰ ἀποκαταστήσητε. Καὶ τότε καὶ σεῖς γέροι πλέον καὶ γρηὲς ἂν θέλετε θὰ ἔχετε τὴν ἄδειαν νὰ κάμετε τὰ γλέντια σας (Γέλωτες).

Εἶσθε οἱ φύλακες αὐτῶν τῶν παιδιῶν καὶ εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ποίαν ἐπίδρασιν ἔχει εἰς τὸ παιδὶ τὸ νὰ βλέπη τὸν πατέρα νὰ ἔρχηται εἰς τὸ σπίτι του μεθυσμένος καὶ τὸ νὰ ἀκούη ὅτι ὁ πατέρας του κατασπαταλᾷ τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ μεθύσι ἢ εἰς τὰ χαρτιὰ ἢ εἰς ἄλλας κακὰς ἕξεις. Αὐτὸ τὸ κακὸ τὸ βλέπομεν εἰς ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν οἰκογενειῶν τῆς κοινωνίας. Φαντασθῆτε τὴν ἐπίδρασιν ποὺ θὰ ἔχη εἰς τὸ παιδὶ τὸ νὰ βλέπη τὸν πατέρα του νὰ κάμνη πράγματα ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν, νὰ κάμνη πράγματα ποὺ δὲν ἡμ-

πορῶ νὰ τὰ ἀναφέρω κἂν ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁποῖα ἐννοεῖτε ὅλοι σας. Φαντασθῆτε τί ἔγκλημα γίνεται κατὰ τοῦ παιδιοῦ ὅταν τοῦ προσφέρεται τὸ θέαμα νὰ κακομεταχειρίζηται ὁ πατέρας του τὴν μητέρα του ἢ καὶ ἀντίθετον, πολλάκις ἡ μητέρα νὰ κακομεταχειρίζεται τὸν πατέρα! Φαντάζεσθε τὴν καταστροφὴν ποὺ γίνεται εἰς τὸ παιδί; Ὁ ρόλος σας εἶναι τεράστιος καὶ ἡ εὐθύνη σας βαρεῖα παρ' ὅλα ὅσα σᾶς ἀφήρεσαν τὸ Κράτος, ἡ ἐκκλησία, τὸ σχολεῖον, ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ κάμητε σεῖς, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ κάμετε σεῖς καὶ διότι ἦτο τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ νὰ σᾶς ἀφαιρεθοῦν. Παρ' ὅλα ταῦτα, λέγω, ἡ περιωρισμένη αὐτὴ ἐλευθερία σας εἰς τὸ νὰ ἀναθρέψητε τὰ παιδιά σας εἶναι τεραστία!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ὁ Σύλλογος τῶν Γονέων ἔχει σπουδαῖον ρόλον νὰ παίξῃ.

Δι' ἡμᾶς βεβαίως, καὶ ὁμιλῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν περὶ τοῦ Κράτους — διότι ἡ ἐκκλησία ἔχει ἄλλον προορισμὸν ἐπὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ εὐτυχῶς σήμερον ἡ ἐκκλησία εἶναι εἰς χεῖρας τόσον ἀξίας, ὥστε νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τοῦ μέλλοντος — δι' ἡμᾶς οἱ Σύλλογοι Γονέων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμῶ νὰ διασπαροῦν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, τοὐλάχιστον, θὰ ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν μίαν διαφώτισιν τῶν ἀναγκῶν τῶν οἰκογενειῶν διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας τὰ τῆς Νεολαίας καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ ἐμὲ προσωπικῶς, διότι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ γνωρίζωμεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ποῖα ἐλαττώματα βλέπουν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν καὶ πῶς βλέπουν αὐτοὶ ὅτι ἠμποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Δὲν θέλω βέβαια νὰ μοῦ στείλουν τηλεγραφήματα καὶ αἰτήσεις περὶ ἱδρύσεως νέων Γυμνασίων εἰς τὴν τάδε καὶ τὴν τάδε περιφέρειαν, διότι αὐτὸ δὲν εἶναι δουλειὰ ἰδική των, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ ὑποδεικνύουν ἐλαττώματα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν εἴτε εἰς τὸ σχολεῖον, εἴτε εἰς τὴν Νεολαίαν, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ τὰ βλέπουν.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Σύλλογοι Γονέων καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός των διὰ τὰ παιδιὰ ὡς μέλλοντας πολίτας τῆς μελλούσης νὰ ἀναπτυχθῇ κοινωνίας. Δι' αὐτὸ θὰ μᾶς εἶναι πολυτιμότατοι βοηθοὶ καὶ δι' αὐτὸ ἔδωκα αὐτὴν τὴν μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετον εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ. Καὶ ἡμεῖς θὰ σᾶς εἴπωμεν πολλάκις ὅτι πλανᾶσθε· δὲν ἔχετε δίκαιον εἰς αὐτὰ ποὺ ζητεῖτε. Αὐτὰ ποὺ σκέπτεσθε εἶναι ἐπιζήμια, λανθάνεσθε εἰς αὐτό. Καὶ σεῖς θὰ μᾶς ἀκούσητε καὶ θὰ συμμορφωθῆτε. Ἑπομένως μία ἐπικοινωνία καὶ ἀλληλεπίδρασις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Συλλόγου Γονέων εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Καὶ εὔχομαι ὁ Σύλλογος νὰ διατηρηθῇ πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον βλέπω ἐδῶ μέσα ἐπικρατοῦν, καὶ μὲ τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἔχω πάντοτε διὰ τὴν μέλλουσαν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Συλλόγου τῶν Γονέων. Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅλοι οἱ γονεῖς τῆς Ἑλλάδος εἶναι γονεῖς Ἕλληνες, αἰσθανόμενοι βαθύτατα τῶν προορισμόν των ὡς γονέων καὶ αἰσθανόμενοι τὸ ὕψιστον αὐτῶν καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἔχουν νὰ συντείνουν νὰ ἴδουν, καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν κατορθώσουν, νὰ ἴδουν τὰ τέκνα των μίαν Ἑλλάδα πραγματικῶς νέαν, κηρύσσω τὴν ἔναρξιν τῶν τόσων ὠφελίμων τούτων συγκεντρώσεων.

«Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ τόσο πρόθυμοι καὶ μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμὸ ἤλθατε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ χαιρετήσετε καὶ διὰ νὰ ἀρχίσουμε μαζὶ σήμερον τὸ κοινὸν ἔργον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περιμένομεν νὰ ζήσῃ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ζητῶ νὰ μὴ λησμονῇ κανεὶς σας, καὶ οἱ γέροι καὶ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μικροί, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γῆ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ μᾶς θρέψῃ ὅλους, ὅπως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀνοίγει τοὺς δρόμους διὰ τοὺς ναυτιλλομένους μας. Ἡ γῆ μας καὶ ἡ θάλασσά μας καὶ ὁ οὐρανός μας ἀπὸ ἐπάνω, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπερασπίσωμεν μὲ τὴν ἀεροπορίαν μας, εἶναι τὸ σπίτι μας, τὸ Ἑλληνικό μας σπίτι, εἶναι ἡ πατρίς μας, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ δώσωμεν καὶ τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸ σῶμά μας».

[Ἀπὸ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας εἰς Λουτροπυργον.]

Στὸ περιθώριον

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κράτους, τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κόσμου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων εἰς τὰς τιμὰς ποὺ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Μαρίκαν Κοτοπούλη, ἑορτάζουσαν τὴν τριακονταετίαν τῆς δράσεώς της ὡς ἀρχηγοῦ θιάσου, ἀποτελοῦν τὴν ἀξίαν ἐπίστεψιν ἑνὸς ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὴν γόνιμον ἐπίδρασιν. Αἱ ἀδιαφιλονίκητοι θεατρικαὶ πρόοδοι, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησεν ἡ πρωτεύουσα καὶ γενικώτερον ἡ Ἑλλάς, εἶναι καρπὸς τῶν σκληρῶν προσπαθειῶν ὀλίγων ἀγωνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη ἀνήκει ἡ τιμητικωτέρα θέσις.

Τοῦτο ὅλως ἀσχέτως πρὸς τὴν καθαρῶς καλλιτεχνικήν της δημιουργίαν. Διότι, ὡς καλλιτέχνις μὲ γνήσιον καὶ σύνθετον τάλαντον ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ἐπὶ δεκαετηρίδας ἔθελξε, συνεκίνησε καὶ ἐδίδαξε τὸ Πανελλήνιον. Ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ἀρχαίαν τραγῳδίαν καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ μύησις τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ ἀρχαίου δράματος εἶναι καρπὸς ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς ἠθοποιΐας τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη.

ΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Ἡ προνοοῦσα στοργὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ κατέστησε τὰ μαθητικὰ συσσίτια ἐθνικὸν θεσμόν. Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ θεῖον κῦρος της, ἡ Κοινωνία μὲ τὴν πρόθυμον θυσίαν της, ἐξησφάλισαν τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς λειτουργίας των. Ἔτσι τὰ φτωχὰ παιδιὰ καὶ τῆς τελευταίας ἑλληνικῆς καλύβης θὰ ἔχουν ἐπαρκῆ καὶ ὑγιεινὴν τροφήν, ποὺ θὰ στηλώνῃ τὰ κορμιά των κατὰ τοὺς σκληροὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης συγκινημένη εὐχαριστεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Κοινωνίαν καὶ τὸ Κράτος διὰ τὴν φροντίδα καὶ τὰς θυσίας των, τῶν ὁποίων ἡ ἀνταπόδοσις θὰ εἶναι πλουσία δι' ὅλον τὸ Ἔθνος.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΑ

Τὰ σχόλια τοῦ Τύπου ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν ἐμπολέμων, χαρακτηριστικῶς ὁμόφωνα ἐπιμαρτυροῦν τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ἀξίαν τῶν διακοινώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀντηλλάγησαν τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς τὰς Ἀθήνας μεταξὺ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως καὶ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας. Ἡ σύμπτωσις αὕτη τῶν ἐντυπώσεων τῆς δημοσίας γνώμης τοῦ Κόσμου — διῃρημένης λόγῳ τῶν γεγονότων — εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν διακοινώσεων καὶ ἡ ὁμόφωνος διακήρυξις τῆς ἀξίας τῆς συμβολῆς των εἰς τὴν παγίωσιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς ἐξαίρει καλλίτερον παντὸς ἄλλου σχολίου τὴν σημασίαν τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν αἱ Κυβερνήσεις τῶν δύο Χωρῶν προσέφερον μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν διακοινώσεων τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου εἰς τοὺς λαούς των καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν εἶναι σκληρά. Ἀποκρούει καὶ δὲν ἀνέχεται κανένα αἰσθηματισμόν. Ἀλλ' ὁ ἀγών, τοῦ ὁποίου ἡ φύσις κάμνει τὴν ἐποχήν μας ἀντιαισθηματικὴν καὶ σκληράν, συνοψίζεται εἰς τὴν ἀναστερέωσιν τῶν παναρχαίων βάσεων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ σύγκρουσις αὐτῆς, τῆς ἀναστερεωτικῆς προσπαθείας ἀκριβῶς, μὲ τὴν πλημμυρίδα τῶν βαρβάρων ἰδεῶν ποὺ ἀπειλεῖ νὰ κατακλύσῃ τὴν οἰκουμένην προσδιορίζει τὸν χαρακτῆρά της. Ὁπωσδήποτε, χωρὶς καμμίαν πρόθεσιν προκλήσεως τοῦ ἀντιαισθηματικοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἱστορικὴ κληρονομία βαρυτάτη ὅσον καὶ τιμητική, τάσσει τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ρώμην ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀμύνης τῶν πανανθρωπίνων ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς βασικάς των μορφὰς ἦσαν καὶ μένουν ἑλληνικαὶ καὶ λατινικαί. Ἤδη ἐν τούτῳ ὑπάρχει δεσμὸς αἰώνιος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι εὔκολον νὰ διασπάσουν ἐποχιακαὶ διχογνωμίαι καὶ διαφοραί. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὴν στερεότητα τοῦ δεσμοῦ τούτου, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῶν ὑπαγορεύσεων ἀμέσων συμφερόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰταλῶν, ἀνταποκρίνεται ἡ γοργὴ ἐξέλιξις τῶν ἑλληνοϊταλικῶν σχέσεων κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας, ἐξέλιξις τῆς ὁποίας ἀξιοσημείωτον σταθμὸν ἀντιπροσωπεύουν αἱ διακοινώσεις τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς πλευρᾶς εἰδικῶς ἡ ἐξέλιξις αὕτη ἐναρμονίζεται τελείως πρὸς τὴν θέλησιν τῆς Χώρας ταύτης, ὅπως κρατηθῇ μακρὰν τῆς εὐρωπαϊκῆς συρράξεως ὑπὸ τὴν αὐτονόητον πάντοτε προϋπόθεσιν ὅτι δὲν θὰ ἠπειλεῖτο οὐδαμόθεν ἡ τιμή, ἡ ἀκεραιότης καὶ ἡ ἀνεξαρτησία της.

«Χαίρω πολὺ διότι ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἐμπεπιστευμένη εἰς χέρια καλὰ προχωρεῖ τὸν δρόμον της πρὸς τὰ ἐμπρός, ὀφείλω νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ διὰ τὴν στάσιν σας καὶ διὰ τὸ φρόνημά σας. Θέλω νὰ γνωρίζετε ὅλοι σας ὅτι τὴν θέσιν σας μέσα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐσεῖς οἱ φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς πρέπει νὰ τὴν κατακτήσετε μόνοι σας, καὶ νὰ ἀνοίξετε τὸν δρόμον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλην. Νεολαίαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ περιθώριον

Η ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Μὲ ἰδιαιτέραν ἐγκαύχησιν καὶ συγκινημένην ὑπερηφάνειαν ἡ ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη παρακολουθεῖ τώρα τελευταῖα τὴν κίνησιν τῆς ναυτιλίας μας εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς. Ὁ ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν ἦτο πάντοτε τραχύς, ἡ ἀξιωσύνη των ὅμως ἦτο καὶ μένει ἀνυπέρβλητος. Διὰ τοῦτο ἀπέβαινε πάντοτε νικηφόρος. Αἱ πολεμικαὶ συνθῆκαι ἐπολλαπλασίασαν τοὺς κινδύνους τῆς ναυτιλίας μας, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐξ ἄλλου, αἱ ἐθνικαὶ ἀνάγκαι ἐχρειάσθη νὰ ἐπιβάλουν προσθέτους θυσίας χάριν τοῦ συνόλου. Ἔτσι ἐδιπλασιάσθη τὸ ἀνήσυχον ἐνδιαφέρον τῆς Χώρας διὰ τὰ πλοῖα καὶ τὰ πληρώματα τοῦ ἐμπορικοῦ της στόλου, ποὺ παλαίουν ἡρωϊκὰ εἰς ὅλα τὰ πλάτη διὰ τὴν προκοπὴν τὴν ἰδικήν των καὶ τῆς Πατρίδος.

Η ΑΝΑΔΑΣΩΣΙΣ

Πρωτοβουλίᾳ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων καὶ συμπράξει τῆς φιλοδασικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν δασικῶν ἀρχῶν τῆς Γ. Δ. Ἠπείρου ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναδασώσεως εἰς τὴν ἱστορικὴν νῆσον Παμβώτιδα, παρουσίᾳ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ ἐξάραντος διὰ καταλλήλου λόγου τὴν σημασίαν τῆς προσπαθείας.

Χαιρετίζομεν εὐχαρίστως τὴν πρώτην ταύτην σημειωθεῖσαν ἐφέτος ἔναρξιν τῆς ἀναδασώσεως, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλαι ὅμοιαι ἀπὸ ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ αὐτὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα εἶχον καὶ πέρυσι.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ πράσινον δὲν εἶναι μόνον εὐμορφιὰ εἰς ἕνα τόπον ἀλλὰ καὶ πηγὴ ὑγείας καὶ πλούτου διὰ τοὺς κατοίκους του.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Πρώτη: Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Πρωτευούσης ἐπιθεωροῦσα παράταξιν Φαλαγγιτισσῶν.

Τελευταία: Ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι Κρήτης.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΜΑΣ

Μπαίνοντας στὸν τρίτο χρόνο

Ἑπτὰ Νοεμβρίου τοῦ χίλια ἐννεακόσια τριάντα ἑπτά. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δημιουργὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀγκαλιάζει στοργικὰ τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία, τὴν ὀργανώνει ὑπεύθυνα, τὴν ἀνεβάζει στὸ βάθρο ποὺ πρέπει, τῆς δίδει τὴ θέσι ποὺ τῆς ταιριάζει στὸ νέο Κράτος καὶ σὰν πραγματικὸς Πατέρας τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς γιὰ νὰ τὴν παρακολουθήση παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ νὰ συνταυτίση μαζί της τὴν τύχη Του, τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ δὲν ἦτανε δυνατὸν νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἀνώτερου, τοῦ μορφωτικοῦ, τοῦ καθολικοῦ, τοῦ ἰσχυροῦ νέου Κράτους, ὁ Ἀρχηγός μας, τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία εἶχε στὸ νοῦ του καὶ στὴν καρδιὰ τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ μέλλον τῆς νέας γενεᾶς, τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, τὸν δυνάμωσε μὲ θάρρος — τὸ ἔχει πεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς — γιὰ νὰ καταλύση τὸ Κράτος τοῦ χάους καὶ τῆς ἀναρχίας, τῆς κατωτερότητος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ, τῆς ἀνηθικότητος καὶ τοῦ ξεπεσμοῦ καὶ νὰ ἱδρύση στὰ συντρίμμια του τὸ Κράτος τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς τάξεως, τὸ Κράτος τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς.

Τί τιμὴ στὰ Ἑλληνικὰ νειᾶτα! Περιφρονημένα, ἀγνοημένα, ἀσύντακτα πρὶν ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου ἀνεβάζονται στὴν πρώτη θέσι. Μαζί τους ἐμψυχωτὴς καὶ καθοδηγητὴς ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός. Ὅλη ἡ φροντίδα του καὶ ὅλη ἡ στοργή του γιὰ τοὺς νέους. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ οἱ Νέοι καὶ οἱ Νέες, βροντοφωνεῖ, ἀποτελοῦν τὴν Ἑλλάδα.

Πρῶτα στοὺς Γαργαλιάνους διαλεχτοὶ νέοι, ἔπειτα στὴν Πάτρα ὀργανώνονται καὶ διαδηλώνουν ὅτι πιστεύουν ἀπόλυτα στὰ ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ στὸ δημιουργό της καὶ ὅτι θέλουν νὰ εἶναι ἡ Νεολαία τῆς 4ης Αὐγούστου. Τοὺς ἀκολουθᾶ ἡ Πρωτεύουσα. Πυρῆνα τῆς προσπαθείας στὴν Πρωτεύουσα ἀπετέλεσαν οἱ Ἐθνικοὶ Φοιτητικοὶ Σύλλογοι καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἐθνικὸς Παμφοιτητικός. Οἱ κοινὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ προσπάθειες ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ καὶ ἀποφασίζουν νὰ ἀποτελέσουν Ὀργάνωσι Νεολαίας καθ' αὐτὸ Ἐθνική. Ἔτσι ἐδημιουργήθηκε ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Στὴν Ὀργάνωσι, ὅλοι εἶναι ἴσοι, φέρουν τὴν ἴδια στολὴ κι' ἔχουν τὴν ἴδια τιμή. Ἡ διάκρισίς τους εἶναι καθαρὰ ἀξιοκρατικὴ καὶ ἀνάλογη μὲ τὴν ἀγωνιστικὴ προσπάθεια τοῦ καθένα. Ἰδοὺ ὁ λόγος ποὺ τὸ κῦμα τῆς ἐξαπλώσεως τῆς Ὀργανώσεως ὠγκώθηκε καὶ ἐπεβλήθηκε ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς Ἑλλάδος ἕως τὸ ἄλλο.

Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς Ἑλλάδος ἔνοιωσαν ὅτι ἔτρεχε στὶς φλέβες τους αἷμα Ἑλληνικὸ καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν ὑποχρέωσι νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς καταγωγῆς τους καὶ τῆς ἱστορίας τους. Ἔνοιωσαν τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ τοὺς καλοῦσε σὲ μιὰ ἐπανάστασι ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ προχώρησαν μόνοι των πρὸς Αὐτόν, μὲ βήματα σταθερά. Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ ἤθελαν νὰ ἀνήκουν σὲ μιὰ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας ἐμετριῶσαντε πλέον σὲ χιλιάδες. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ τοὺς ὀργανώση καὶ νὰ τοὺς καθοδηγήση. Τὸ Κράτος εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ βοηθήση τὸ ξάπλωμα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ στὸ τελευταῖο χωριό. Νὰ τῆς παράσχη κάθε δυνατὴ εὐκολία. Καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου στὴν ἔκκλησι τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔμεινε ἀδιάφορο. Ὁ Ἀρχηγός, ποὺ ἡ δημιουργία μιᾶς τέτοιας Ὀργανώσεως ἦτο ὁ πόθος του, τὴν 7 Νοεμβρίου τοῦ 1937, ἐπισημοποιεῖ μὲ Νόμο τὴν ἱδρυθεῖσα Ὀργάνωσι καὶ τῆς παρέχει ὅλα τὰ μέσα καὶ τὶς εὐκολίες γιὰ τὸ μεγάλωμά της.

Ἐπὶ κεφαλῆς τίθεται ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ ἔπειτα ἀπ' Αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός. Τί νίκη στὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία! Ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἐγκατάλειψι ἀνεβάζεται στὸ βάθρο τῆς πρώτης φροντίδας καὶ ἀγάπης τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Κυβερνήτου.

Τὴ σημασία τοῦ Νόμου νοιώθουν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Ὅσοι εἶναι ἔξω τῆς Ὀργανώσεως σπεύδουν σ' αὐτή. Παντοῦ ξεπροβάλλουν Σχηματισμοὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ σημαία μὲ τὸ διπλοπέλεκυ ἀρχίζει νὰ κυματίζη ἀπὸ τὸν Ἕβρο μέχρι τὸ Ταίναρο καὶ τὴν Κρήτη. Μέσα στὸν πρῶτο καὶ δεύτερο χρόνο τῆς Ὀργανώσεως οἱ φάλαγγές της ἐπυκνώθησαν καὶ τὰ μέλη της ἀριθμοῦνται σήμερα σὲ 750.000.

Ἔτσι ἡ Ὀργάνωσί μας μπαίνει στὸν τρίτο χρόνο. Τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ στιγμὴ δὲν θὰ ἀναλογισθοῦμε τί ἐπετύχαμε, ἀλλὰ προχωρῶντας πιὸ πέρα θὰ ὑποσχεθοῦμε τί θὰ ἐπιτύχωμεν καὶ πῶς θὰ ἐργασθοῦμε.

Τὸ χρόνο αὐτὸ θὰ κρεμάσουμε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ δικό μας τὴ σπάθη τοῦ δικοῦ μας νόμου, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν Νίτσε. Ὁ αὐτοέλεγχος, μὲ ἄλλα λόγια, «τὸ γνῶθι σ' αὐτὸν» θὰ κυριαρχήση ὁλότελα σ' ὅλους μας. Γνωρίζουμε καλὰ ὅτι ἡ δυσκολώτερη, ἀλλὰ καὶ ἡ ὡραιότερη νίκη εἶναι ὅταν νικᾶς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου, καὶ ὄχι τὸν ἄλλο. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἀποσυγκεντρωθοῦμε, θὰ γνωρίσουμε τὶς ἀδυναμίες μας, ἀτομικὲς ἢ ὀργανικὲς καὶ μὲ θέλησι ἀδάμαστη θὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ τὶς ξεπεράσουμε. Καὶ θὰ τὶς ξεπεράσουμε, γιατὶ θὰ ἀγωνισθοῦμε πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό, μὲ ἀπόλυτη δυνατὴ συνέπεια, μὲ πεῖσμα, ἀλλὰ καὶ μὲ μέθοδο. Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὸν χρόνο αὐτὸ ἡ ἡγεσία θὰ συνταυτισθῆ μὲ τὴν ἀληθινὴ ὑπεροχή.

Ἔτσι θὰ ὁλοκληρώσουμε τὴ νίκη μας· ἀφοῦ αὐτοπειθαρχηθοῦμε καὶ συνειδητοποιηθοῦμε ὅλοι καὶ ὅλες θὰ μποροῦμε νὰ εἰποῦμε στὸν Ἀρχηγὸ ὅτι εἴμεθα ἀντάξιοι τῆς μεγάλης μας ἀποστολῆς, ὅπως μᾶς ὀνειρεύεται. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν χρόνο θὰ καταβάλουμε κάθε προσπάθεια νὰ γίνουμε ὅπως μᾶς θέλει ὁ Ἀρχηγός!!! Μέσα στὴν κοινωνία πρότυπον τιμῆς καὶ καθήκοντος, οὕτως ὥστε ὅλη ἡ κοινωνία νὰ στρέφη τὰ βλέμματά της πρὸς ἐμᾶς μὲ ἀγάπη καὶ ἐνθουσιασμό. Πρότυπα τιμῆς καὶ καθήκοντος μέσα στὶς οἰκογένειες, μὲ τὶς ὁποῖες συνδεόμαστε, πρότυπα τιμῆς καὶ καθήκοντος ὅπου καὶ νὰ βρισκώμαστε!

Δὲν παραγνωρίζουμε τὶς δυσκολίες, ἔχουμε ὅμως τὴ θέλησι νὰ νικήσουμε τὶς ἀδυναμίες μας καὶ νὰ γίνουμε ἔτσι ὡραιότεροι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα.

Ἔτσι, νικῶντας τὶς ἀθλιότητες καὶ τὶς κακίες ποὺ κρύβουμε μέσα μας, καλλιτερεύοντας τὸν ἑαυτό μας καὶ ἀνεβάζοντάς τον σὲ σημεῖο νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ὑπερνικήση καὶ τὶς ὀργανικὲς ἀδυναμίες μας, θὰ καταστήσουμε τὴν Ὀργάνωσί μας καμάρι τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Ἑλλάδος, ζηλευτὴ στὸν καθένα, σμίλη ποὺ θὰ σμιλεύη ψυχὲς καὶ πνεύματα καθάρια Ἑλληνικά.

Μπαίνοντας στὸν τρίτο χρόνο θὰ εἴμαστε αὐστηρότεροι στὶς κρίσεις μας καὶ στοὺς τρόπους μας. Στὶς ἐνέργειές μας δὲν ζητᾶμε πλέον ἐπιείκεια. Ἡ πεῖρα τῶν δύο ἐτῶν εἶναι ἀρκετή. Βαδίζουμε μ' ἀπόλυτη πίστι νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ Ἐθνικὸ ὀ φ ε ί λ ω καὶ γι' αὐτὸ δὲν δειλιάζουμε. Σήμερα λέμε: «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῷ κάρρονες».

Γεώργιος Δ. Μυλωνᾶς

ΜΥΤΙΛΗΝΗ — ΧΙΟΣ — ΣΑΜΟΣ

Μιὰ ἱστορικὴ ἐπέτειος

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, θριαμβευτής, προχωρεῖ ἀνακτῶντας τὰ ὑπόδουλα Ἑλληνικὰ ἐδάφη καὶ χαρίζοντας τὴν ἐλευθερία στοὺς σκλαβωμένους ἀδελφούς!...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος — τὰ λιοκαμένα ναυτόπουλα, κληρονόμοι τῆς ψυχῆς τῶν θαλασσολύκων τοῦ 21 — ὀργώνει τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Ἰονίου καὶ τὴν ἤρεμη θάλασσα τοῦ Αἰ-

Προκυμαία Χίου

γαίου, καὶ πότε στὴν Πρέβεζα, πότε στὴ Θεσσαλονίκη — ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεχάση τοῦ Βότση τὸ μεγαλούργημα; — πότε στὸ Μοῦδρο, προσθέτει στὴ σειρὰ τῶν ναυτικῶν ἐποποιϊῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας κι᾿ ἀπὸ ἕνα νέο ἡρωϊκὸ κατόρθωμα!...

Κι᾿ ὁ ναύτης, σπῶντας τ᾿ ἀφρισμένα κύματα, τραγουδάει ἀτρόμητος κι᾿ ἀποφασιστικός:

Εἶμαι ὁ νά-ὁ ναύτης τοῦ Αἰγαίου
κρεββάτι ἔχω τὰ πλατειὰ νερὰ
καὶ γιὰ τὴν ἔ-τὴν ἔνδοξη Πατρίδα
εἶμ᾿ ὅλος φλόγα καὶ καρδιά!...

Καὶ πραγματικὰ φλογερὸς ὁ Ἕλληνας ναύτης σπείρει τὸν τρόμο στὴν ἀρμάδα τοῦ ἀντιπάλου, ποὺ δὲν τολμάει νὰ ξεμυτίση ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια, γιὰ ν᾿ ἀντιμετωπίση τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κανάρη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Παπανικολῆ, τοῦ Σαχτούρη... Ξέρει τί τὴν περιμένει, ὅπως τὸ ἔμαθε καλλίτερα, εἴκοσι περίπου μέρες ἀργότερα, στὴν ἡρωϊκὴ ναυμαχία τῆς Ἕλλης.

Μὰ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος δὲν εἶχε μεγαλύτερη δρᾶσι. Σπουδαία βέβαια ἡ συμβολή του, ὑπέροχη ἡ τορπίλλισις τοῦ «Φετχῆ Μπουλέν»!... Περίφημη ἡ συμβολὴ τοῦ στόλου στὴν μάχη τῆς Νικοπόλεως καὶ στὴν κατάληψι τῆς Πρεβέζης... Μὰ αἱ νῆσοι μένουν ἀκόμη στὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου.... Ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς στενάζει ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγόν... Ὁ στόλος μας ἀσφυκτιᾶ ποὺ δὲν τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δράση, καὶ οἱ ναῦται προσεύχονται στὸ Θεὸ ἐπὶ τέλους νὰ «φωτίση» τοὺς ἐχθροὺς νὰ βγοῦν στὸ Αἰγαῖο γιὰ νὰ βροντήση τὸ κανόνι!....

Μὰ στὸ τέλος δίδεται ἡ διαταγή. Ἡ Μυτιλήνη καταλαμβάνεται καὶ στὶς 11 Νοεμβρίου 1912 μοῖρα τοῦ στόλου βρίσκεται ἐμπρὸς εἰς τὴν Χίο, τὴν μαρτυρικὴ αὐτὴ νῆσο, τὸ σύμβολο τῆς θηριωδίας τοῦ κατακτητοῦ.

Τὴν νῆσο τὴν ὑπερασπίζει ἕνας γενναῖος καὶ μορφωμένος νεότουρκος, ὁ ἀντισυνταγματάρχης Ζιχνῆ βέης. Ἦταν ἀγέρωχος καὶ πατριώτης!... Ὅταν τοῦ διεβιβάσθη ἡ πρόσκλησις τῆς παραδόσεως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀξιωματικούς, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν, μπορεῖ νὰ εἴπη κανεὶς μὲ περιφρόνησιν, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἦτο ματαία πᾶσα ἀντίστασις...

Ἔτσι, ἔπρεπε νὰ δοθῆ ἡ μάχη! Ἀποβατικὸ ναυτικὸ ἀπόσπασμα καὶ δύναμις πεζικοῦ, ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Δελεγραμμάτικαν, ἐπεχείρησεν ἀπόβασιν εἰς Κοντάρι, μιὰν παραλίαν ἀπέχουσαν τέσσερα χιλιόμετρα περίπου ἀπὸ τῆς πόλεως...

Οἱ ἐπιχειρήσαντες τὴν ἀπόβασιν ἐπέτυχον χάρις εἰς τὰ τηλεβόλα τοῦ στόλου, καὶ ὁ Ζιχνῆ παρὰ τὴν λυσσώδη ἀντίστασίν του ἐκάμφθη. Οἱ ἰδικοί μας ὑπέστησαν ἀρκετὰς ἀπωλείας, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους προτοῦ ἐπέλθη τὸ σκότος ἐπάτησαν τὸ ἔδαφος τῆς μυροβόλου νήσου οἱ Ἕλληνες καὶ ὁλόκληρος ἐκείνη ἡ θέσις εἶναι πλέον κατάκτησις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ.

Τὴν 12 Νοεμβρίου ὁ στρατός μας, ποὺ πρωΐ-πρωΐ κινεῖται πρὸς κατάληψιν τῆς πόλεως, εἰσέρχεται νικητὴς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστάς της...

Ὁ ἐχθρικὸς στρατὸς ὑπερασπίζει τὸ ἔδαφος ποὺ τοῦ ἀμφισβητεῖται σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή. Καὶ μάχεται ἐπὶ ἡμέρας, ὅταν ἐπὶ τέλους τὴν 19 Νοεμβρίου ὁ Ζιχνῆ βέης ζητεῖ νὰ παραδοθῆ ὑπὸ ὅρους!... Μὰ οἱ ὅροι του — μὲ τιμὰς καὶ μὲ Ἑλληνικὰ πλοῖα νὰ μεταφερθῆ εἰς Τσεσμὲ ὁ Τουρκικὸς στρατὸς — ἀπορρίπτονται. Καὶ ἐξακολουθοῦν αἱ μάχαι μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου, ὁπότε ὁ Τουρκικὸς στρατὸς παραδίδεται ἄνευ ὅρων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀντιπάλους του...

Ἡ Χίος ἔχει ἐξ ὁλοκλήρου καταληφθῆ... Ὁ ἐφιάλτης τῆς πολυπαθοῦς νήσου ἔχει φύγει μακριὰ καὶ ἡ κυανόλευκος θὰ τῆς χαρίζη πάντοτε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

* * *

Μὰ τὴν 10ην Νοεμβρίου καὶ ἄλλο σοβαρὸ γεγονὸς προστίθεται εἰς δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς ἀφυπνίσεως.

Οἱ πληρεξούσιοι τῆς Σαμιακῆς Ἐθνοσυνελεύσεως συνέρχονται εἰς λιμένα Βαθέος διὰ νὰ βροντοφωνήσουν ὅτι «ἡ Σάμος κηρύσσεται ἐλευθέρα χώρα ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α´ καὶ ἐπαρχία ἀναπόσπαστος τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου Ἑλληνικῆς Πατρίδος».

Ρίγη συγκινήσεως ἐπικρατοῦν καθ᾿ ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως. Εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ διευθύνοντος τὴν συνεδρίασιν ὅλοι ἐγείρονται καὶ χαιρετοῦν τὴν σημαίαν τοῦ Ἔθνους! Τὴν σημαίαν, ποὺ, ὅπως εἶπεν ὁ ρήτωρ τῆς συνελεύσεως, «συμβολίζει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἑνότητα τῆς φυλῆς μας», τὴν «σημαίαν, ποὺ συνοδεύει τώρα ἡ δόξα καὶ ριπίζουν οἱ πτερυγισμοὶ τῆς Νίκης, σημαίαν, ποὺ χαρίζει τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀπὸ τὰ τιμημένα χέρια τοῦ Διαδόχου τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνάστασιν εἰς ὅλον τὸ ἀλύτρωτον γένος!...».

Εἶναι ζωηρὸς ὁ ἐνθουσιασμός. Εἶναι ἄφθονα τὰ δάκρυα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, «ποὺ καταλύεται τὸ κράτος τοῦ τρόμου» καὶ πραγματοποιοῦνται πόθοι προαιώνιοι!...

Καὶ οἱ πληρεξούσιοι ἀποδέχονται τὸ ψήφισμα:

«Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῶν Σαμίων συνελθοῦσα σήμερον τὴν 11 Νοεμβρίου 1912 εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν καὶ συνεπείᾳ εἰδικῆς ἐπιτακτικῆς ἐντολῆς τοῦ Σαμιακοῦ λαοῦ

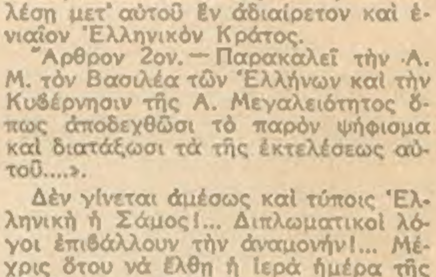
Ψηφίζει:

Ἄρθρον 1ον. — Κηρύσσει τὴν ἕνωσιν τῆς Σάμου μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ὅπως ἀποτελέση μετ᾿ αὐτοῦ ἓν ἀδιαίρετον καὶ ἑνιαῖον Ἑλληνικὸν Κράτος.

Ἄρθρον 2ον. — Παρακαλεῖ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Α. Μεγαλειότητος ὅπως ἀποδεχθῶσι τὸ παρὸν ψήφισμα καὶ διατάξωσι τὰ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ....».

Δὲν γίνεται ἀμέσως καὶ τύποις Ἑλληνικὴ ἡ Σάμος!... Διπλωματικοὶ λόγοι ἐπιβάλλουν τὴν ἀναμονήν!... Μέχρις ὅτου νὰ ἔλθη ἡ ἱερὰ ἡμέρα τῆς 29 Μαρτίου 1913, ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος καταλαμβάνει τὴν νῆσον ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως!...

Καὶ ἀπὸ τὶς 11 Νοεμβρίου ἡ νῆσος

Τὸ φρούριον Τηγανίου Σάμου

ἦτο ἰδική μας! Μὰ δὲν τὴν κατέστησαν Ἑλληνικὴν οὔτε τὰ ψηφίσματα, οὔτε ἡ κατάληψίς της ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς ἐνόπλους δυνάμεις... Ἡ Σάμος δὲν εἶχε ποτὲ ἀποβάλει τὸν Ἑλληνικὸ χαρακτῆρά της!... Ἡ Σάμος ἦταν ὑπόδουλος... Μὰ ἡ Ἑλλὰς ζοῦσε στὴν ψυχὴ τῶν Σαμίων.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Ὑπῆρξεν ὁ Μινώταυρος;

Πασίγνωστος εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Λαβυρίνθου καὶ τοῦ Μινωταύρου.

Σύμφωνα μὲ τὸν μῦθον αὐτόν, ὁ Λαβύρινθος ἦταν μιὰ μεγάλη φυλακὴ τὴν ὁποίαν εἶχε χτίσει στὴν Κρήτη ὁ Δαίδαλος κατὰ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Κρήτης Μίνωα καὶ στὴν ὁποίαν ἐκρατεῖτο ὁ Μινώταυρος, ἕνα τέρας μὲ κεφαλὴν ταύρου καὶ σῶμα ἀνθρώπου. Στὸν Μινώταυρο αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὸ μῦθο ἐδίδονταν πρὸς τροφὴν ἐννέα παρθένοι καὶ ἐννέα νέοι, ποὺ ἔδιναν κάθε χρόνο, φόρο οἱ Ἀθηναῖοι στὸ Μίνωα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἧττα τους. Εἶχαν σκοτώσει, λέει, οἱ Ἀθηναῖοι τὸ γυιὸ τοῦ Μίνωα ἀπὸ φθόνο γιατὶ νίκησε στοὺς ἀγῶνες ποὺ εἶχαν ὀργανώσει καὶ ὁ Μίνως γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ ἀδικοσκοτωμένο παιδί του ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς νίκησε καὶ τοὺς ἐπέβαλε αὐτὸ τὸ φόρο τοῦ αἵματος. Ὁ ἴδιος μῦθος λέει πὼς τοὺς Ἀθηναίους ἔσωσε ἀπὸ τὸ φόρο αὐτὸν ὁ γυιὸς τοῦ Αἰγέως Θησέας, ποὺ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἀριάδνης σκότωσε τὸ τέρας. Ὅποιος ἔμπαινε στὸ Λαβύρινθο ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῇ. Ἡ Ἀριάδνη, κόρη τοῦ Μίνωα, λυπήθηκε τὸ Θησέα, τοῦ ἔδωκε ἕνα κουβάρι κλωστὴ καὶ ξετυλίγοντάς το κατώρθωσε νὰ μὴ χάσῃ τὸ δρόμο, καὶ νὰ βγῇ ἀφοῦ σκότωσε τὸ θηρίο.

Ὡς τόσο παρ' ὅλες τὶς ἀνασκαφὲς δὲν βρέθηκεν οὔτε Λαβύρινθος, οὔτε ἴχνος τοῦ Μινωταύρου, οὔτε ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ τέτοιο τέρας. Οὔτε ἐπίσης ἦταν δυνατόν, οἱ Κρῆτες ποὺ ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένος λαὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ εἶχαν προοδεύσει πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ὁ πολιτισμός τους ἀνέρχεται 4.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, νὰ διατηροῦν ἕνα τέτοιο ἄγριο τέρας κι' ἂν ὑπῆρχε.

Ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα κι' ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ Μινωϊκοῦ λεγομένου πολιτισμοῦ βγαίνει τὸ ἑξῆς συμπέρασμα.

Οἱ Μινωϊκοὶ Κρῆτες, ἀπὸ τὴν τετάρτην π. Χ. χιλιετηρίδα, εἶχον ἀναπτύξει ἕνα ἐξαιρετικὸ πολιτισμὸ καὶ ἐξαιρετικὸ ἐμπόριο. Σ' ὅλα τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος ποὺ οἱ κάτοικοί της ἦταν ἀκόμα σὲ βάρβαρη κατάστασι εἶχαν ἱδρύσει ἀποικίες, ποὺ ἦσαν φόρου ὑποτελεῖς στὴν Κρήτη.

Βασιλιᾶς Μίνως δὲν ὑπῆρχε. Γιατὶ ἁπλούστατα τὸ «Μίνως» δὲν ἦταν ὄνομα, ἀλλὰ τίτλος βασιλιᾶ. Ὅπως λέμε Καίσαρ, ἢ Αὐτοκράτωρ σήμερα, ἔτσι οἱ παληοὶ Κρῆτες ἔλεγαν Μίνως.

Οὔτε Λαβύρινθος ὑπῆρχε. Ὑπῆρχεν ὅμως τὸ τεράστιο καὶ μεγαλόπρεπο ἀνάκτορο τῆς Κνωσοῦ, ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ προκαλῇ μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ ἀπολίτιστους λαοὺς τῆς χερσονήσου τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ παλάτι τῆς Κνωσοῦ, ὅπως καὶ ἡ Κνωσὸς ὁλόκληρη, εἶχε σύμβολο τὸ διπλὸ πέλεκυ, σύμβολο ἰσχύος. Στὴν παληὰ ἐποχή, ὁ διπλοῦς πέλεκυς ἐκαλεῖτο «Λάβρυς». Ἀπὸ τὸ ὄνομα «Λάβρυς» ὠνομάσθηκε τὸ μεγαλόπρεπο καὶ ἀχανὲς ἀνάκτορο τῆς Κνωσοῦ «Λαβύρινθος».

Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ μυστήριο τοῦ Λαβυρίνθου.

Ποιὸς ἦταν ὅμως ὁ Μινώταυρος;

Ὑπῆρχε καὶ Μινώταυρος. Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς δὲν ἦταν διόλου τέρας, οὔτε ἔτρωγε ἀνθρώπους. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς.

Τὴν παληὰ ἐκείνη ἐποχή, οἱ βασιλιᾶδες, ποὺ ἦταν καὶ σύγχρονα Μεγάλοι Ἱερεῖς, παρουσιάζοντο στὶς ἐπίσημες τελετὲς μπροστὰ στὸ λαό, ἢ ἐδεχόντουσαν τοὺς ξένους, φορῶντας μιὰ μάσκα ἑνὸς ἱεροῦ ζώου.

Στὴν ἀρχαία Κρήτη, ποὺ ἦταν χώρα γεωργικὴ καὶ ἡ πρόοδός της ὠφείλετο στὴ γεωργία, ὁ ταῦρος ἐθεωρεῖτο ἱερὸ ζῶο, καὶ ὁ βασιλιᾶς, ὁ Μίνως, παρουσιάζετο μπροστὰ στὸ λαὸ μὲ μιὰ μάσκα ταύρου. Μίνως — Ταῦρος, Μινώταυρος λοιπόν. Αὐτὰ τὰ πραγματικὰ ἱστορικὰ γεγονότα κατώρθωσε ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα ν' ἀνακαλύψῃ πίσω ἀπὸ τὸν ὡραῖο μῦθο τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Μινωταύρου.

Γ. Β—ς

«Ἡ καλλιέργεια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στὸν ἀνώτατο βαθμὸ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν καθένα καὶ τὴ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς Ἐθνικὸ καθῆκον, ὅμοιο μὲ τὸ καθῆκον τοῦ Στρατιώτου».

Ι. Μεταξᾶς

Ἀπὸ τὴν πολεμικὴν τέχνην τῶν ἀρχαίων

«Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον».

Πολὺς θόρυβος γίνεται τελευταίως στὶς καθημερινὲς ἐφημερίδες γιὰ τὶς παγίδες ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐμπόλεμοι, ὅπως σταματήσουν ἢ ἀνακόψουν τὴν προέλασιν τῶν μηχανοκινήτων φαλάγγων ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἐχθρός. Θὰ νομισθῇ λοιπὸν πὼς ἡ μέθοδος αὐτὴ τῶν παγίδων εἶναι νέα.... ὅπως νέα εἶναι καὶ τὰ φονικώτατα μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερα. Ὡστόσο τὶς παγίδες στὸν πόλεμο τὶς χρησιμοποίησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, καὶ μάλιστα κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς περιόδου τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀξιοσημείωτο μάλιστα εἶναι τὸ τέχνασμα καὶ ἡ παγὶς ποὺ ἔστησαν οἱ Φωκεῖς στοὺς Θεσσαλοὺς στὰ παληὰ χρόνια.

Προτοῦ ἐκστρατεύσουν οἱ Πέρσαι στὴν Ἑλλάδα, οἱ Φωκεῖς εὑρίσκοντο σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Θεσσαλούς. Οἱ Φωκεῖς ἦσαν βέβαια καλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι πολεμιστές. Οἱ Θεσσαλοὶ ὅμως τοὺς ξεπερνοῦσαν στὸ ἱππικό, γιατὶ καὶ καλοὶ ἱππεῖς ἦσαν καὶ μεγαλύτερη δύναμι ἱππικοῦ διέθεταν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμη πὼς στὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἱππικὸ καὶ τὰ ἐλαφρότατα ἅρματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι ἐχρησιμοποιοῦσαν στὸν πόλεμο, εἶχαν σχεδὸν τὴ θέσι ποὺ ἔχουν σήμερα οἱ μηχανοκίνητες φάλαγγες.

Οἱ Φωκεῖς βρισκόντουσαν σὲ μεγάλο κίνδυνο. Τὸ ἱππικὸ τῶν Θεσσαλῶν προχωροῦσε καὶ ἀπειλοῦσε ὁλόκληρη τὴ χώρα. Μεγάλη μάχη ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ περὶ τὴν Ὑάμπολιν. Οἱ Φωκεῖς τότε κατέφυγαν σ' ἕνα τέχνασμα. Γύρω ἀπὸ τὴν Ὑάμπολιν, ἐκεῖ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἡ μάχη, ἔσκαψαν τὸ ἔδαφος καὶ ἔχωσαν πιθάρια ἀπὸ πηλό. Ἔπειτα τὰ ἐκάλυψαν μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὴν φαίνωνται. Ὅταν ἤρχισε ἡ μάχη, οἱ Φωκεῖς προσεποιήθησαν πὼς ὑπεχώρουν. Ἀνύποπτοι οἱ Θεσσαλοὶ ἱππεῖς τοὺς ἐπετέθησαν. Οἱ ἵπποι πατοῦσαν πάνω στὰ καμουφλαρισμένα πιθάρια, ἔπεφταν, σποῦσαν τὰ πόδια τους, καὶ ἔρριπτον χάμω τοὺς ἀναβάτες των. Τότε οἱ Φωκεῖς ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν καὶ τοὺς κατέσφαξαν. Ἡ συμφορὰ ποὺ ὑπέστησαν οἱ Θεσσαλοὶ στὴ μάχη ἐκείνη ὑπῆρξε τρομερά.

Ι. Ν. Β.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ: Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Γεροτραγουδιστὴς πήγαινε συχνὰ στὶς θέρμες ποὺ συχνάζανε οἱ ἀρχόντισσες καὶ οἱ γυναῖκες τῶν πλούσιων πραματευτάδων. Ἦταν τυφλὸς βλέπεις... Καὶ σὰν τέλειωναν τὸ λουτρό τους οἱ κυράδες καὶ ξαπλώνονταν ἕνα γύρω στὰ μαλακὰ ντιβάνια κι' οἱ δοῦλες τοὺς σερβίρανε γλυκὰ πιοτὰ ξεκουραστικά, κάθιζε κι' αὐτὸς στὴ μέση ἀπάνω σ' ἕνα χαλὶ κι' ἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ μὲ τὴν παθητικὴ φωνή του ἱστορίες παράξενες. Γλυκὸς χυνότανε γύρω ὁ ἀχὸς ἀπὸ τὰ τέλια τοῦ λαούτου καὶ τὸ τραγούδι ἀνέβαινε ζεστό, σιγανὸ κι' ἔπλεκε ἕνα μαγικὸ δίχτυ ποὺ σκλάβωνε τὶς ψυχὲς σπαρταριστὲς στὸ θάμπος τοῦ ὀνείρου. «...Ξανθὰ ἀρχοντόπουλα περνοῦσαν βουνὰ καὶ θάλασσες γιὰ τὴ χάρη τῆς ἀγαπημένης καὶ πολεμοῦσαν μὲ θεριὰ καὶ δράκους ποὺ στέκονταν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους καὶ πάντα ἔβγαιναν νικητές' γιατὶ ἡ τίμια κι' εὐγενικὴ ἀγάπη ποὺ κρατοῦσαν κλεισμένη στὴν καρδιά τους, τοὺς παράστεκε καὶ τοὺς ὁδηγοῦσε σὰ δύναμη θεϊκή».

Τέτοιες ἱστορίες κανεὶς ἄλλος δὲν ἤξερε καὶ λένε, πὼς ὁ γέρο τραγουδιστὴς τὶς ἔμαθε στὰ νιᾶτα του, τότες δηλαδὴ ποὺ γύρισε ἀνατολὴ καὶ δύση μὲ τὸ πραματευτάδικο τοῦ μπάρμπα του, μ' ὅλο ποὺ δὲ φελοῦσε γιὰ τούτη τὴν τραχειὰ δουλειὰ γιατὶ ἦταν πάντα του σὰν ὀνειροπαρμένος. Κάποτε ὅμως βούλιαξε τὸ καράβι σ' ἕνα ἀκρογιάλι κακοτράχαλο κοντὰ στὴ Μαρσίλλια. Τὸν ἔχασαν' ὅλοι θαρροῦσαν πὼς πνίγηκε' μ' αὐτὸς σώθηκε ὕστερα ἀπὸ πολὺν ἀγῶνα μὲ τὰ κύματα καὶ μιὰ ποὺ βρέθηκε μοναχὸς κι' αὐτεξούσιος ἀντὶ νὰ γυρίση στὴν πατρίδα, τράβηξε κατὰ τὸ βορρᾶ. Θὲς γιατὶ ἐκεῖ τὸν ἔβγαλε ἡ τρέλλα του, θὲς γιατὶ πεθύμησε μιὰ ζωὴ πιὸ ἀσφαλισμένη. Ποῦ πῆγε, τί ἔκανε, κανεὶς δὲν ἤξερε καλὰ-καλά' γύρισε ὅμως ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὴ Θεσσαλονίκη, ἀγνώριστος, τυφλὸς καὶ μ' ἕνα λαοῦτο κάτω ἀπὸ τὴ μασκάλη. Εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὸν γνωρίσουν γιατὶ ξενόφερνε ὁλότελα' μάλιστα ἐπειδὴ εἶχε ξεχάσει καλὰ-καλὰ καὶ τὴ γλῶσσα του, ὅλο μὲ ξένους ἔκανε παρέα Τὰ βραδάκια τοῦ χειμώνα, καθισμένος σὲ καμμιὰ ταβέρνα ἀνάμεσα στοὺς ξενομπάτες θαλασσινούς, τοὺς ἔλεγε τραγούδια τῆς πατρίδας τους κι' αὐτοὶ τὸν ἄκουγαν πιὰ γητεμένοι ἀπὸ τὸ σκοπὸ καὶ τὰ λόγια.

Τοῦτα λοιπὸν τὰ ἴδια τραγούδια, λένε, τὰ μετάφερε ὑστερώτερα στὴ Ρωμέϊκη γλῶσσα μὲ πολλὴ μαστοριὰ κι' ἄρεσαν πολὺ καὶ κέρδιζε πολλὰ ἔτσι ποὺ ἦταν πάντα ντυμένος σὰν ἄρχοντας ὁ τυφλὸς λαουτιέρης.

— Δὲς τὸ Βασίλη! ἔλεγαν στοὺς ἐμβόλους σὰν τὸν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ ντυμένος μὲ βλατόσημα καὶ χεροκρατούμενος ἀπὸ κανένα δοῦλο.

— Ἄλλοι χάνουν τὰ μάτια τους καὶ ζητιανεύουν γιὰ νὰ ζήσουν... Τοῦτος τἄχασε κι' ἀρχόντεψε.

Ὁ δοῦλος τοῦ Πρωτοσπαθάρη ἔφερε τὸ γέρο τραγουδιστὴ σὲ μιὰ γωνιὰ καντὰ σ' ἕνα χαμηλὸ σκαμνὶ στρωμένο μὲ μαλακὸ μαξιλάρι.

— Κάθισε δῶ γέρο, τοῦ εἶπε.

Γιὰ νὰ πατᾶνε τὰ πόδια του ἔσυρε μπροστά του ἕνα σουπέδιο. Μὲ ἀργὰ κι' εὐγενικὰ κινήματα αὐτὸς ἔκλινε πρῶτα τὸ κορμὶ γιὰ νὰ χαιρετήση τοὺς ἀρχόντους, κάθισε, ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σὰ συλλογισμένος κ' ὕστερα ἄφησε τὰ χέρια του τ' ἄσπρα, τ' ἀπαλὰ νὰ πλανηθοῦνε πάνω στὶς χορδὲς τοῦ λαούτου...

Σοῦλαχε ν' ἀκούσης καμμιὰ φορὰ στὴν αὐγινὴ σιγαλιὰ τοῦ δάσου πῶς ξάφνου ἕνα πουλάκι ἀθώρητο ἀρχίζει τὸ κελάδι του; Στὴν ἀρχὴ δειλό, θαρρεῖς καὶ φοβᾶται μὴ βιάστηκε, μὰ ὑστερώτερα πιὸ θαρρετὰ καὶ μιὰ στιγμὴ ἀρχίζουν κι' ἄλλα δῶθε κεῖθε ἀπὸ τὶς φουντωμένες δεντροκορφές, χιλιάδες πουλάκια ποὺ εἶναι ν' ἀπορῇς. Λές: ποῦ βρισκόντανε ὅλα τοῦτα, τὰ τσαχπίνικα, καὶ δὲν τἄβλεπα τόση ὥρα; Τὸ λοιπὸν ἔτσι μονομιᾶς γέμισε ἀπὸ γλυκὲς φωνοῦλες τὸ τρίκλινο.... ψιλές, βαθειές, συνταιριασμένες... σὰ νὰ 'ρχόνταν ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο ποὺ στέκει πάνω ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἔγνοιες κι' ὅπου καὶ ὁ πόνος ἀκόμη στέκει τόσο γλυκὸς ποὺ νοιώθεις τὴν ἴδια τὴν ψυχή σου, λέγοντάς τον, νὰ μαγεύεται καὶ νὰ καμαρώνη σὰν ἀρχοντοπούλα. Μεμιᾶς ξεχάστηκε ὁ βαρὺς ἀγέρας ποὺ βάραινε τὰ στήθια... τὰ νιτερέσα ποὺ χώριζαν τοὺς ἀρχόντους ἀνάμεσά τους.... οἱ λοξὲς ματιὲς πού, μ' ὅλο ποὺ κάθονταν στὸ ἴδιο τραπέζι, ἔρριχναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.... οἱ πικροὶ διαλογισμοὶ ποὺ ποτὲς δὲν ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς παρὰ ἀφοῦ κατασταλάξουν σὲ ψεύτικα γλυκόλογα.... Βρέθηκες ποτὲ σὲ κλειστὸ λιμάνι ποὺ καπνίζει ὁλόκληρο στ' ἀπομεσήμερο λιοπύρι, σὰ λεβέτι πάνω στὴ φωτιά, ὅταν ξαφνικὰ φυσήξη ἀεράκι πρίμο καὶ σφυρίξουν τὰ σκοινιὰ τῶν καραβιῶν καὶ κυματίσουν τὰ πέλαγα; Ὁ καραβοκύρης βγαίνει γνοιασμένος στὴν κουπαστὴ κι' ἀγναντεύει ὁλοῦθε, κι' ὕστερα στέλνει ἄνθρωπο νὰ καλέση βιαστικὰ τὸ τσοῦρμο ἀπὸ τὰ καπηλειά... Κι' οἱ θαλασσινοὶ ποὺ ἦσαν πνιγμένοι μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ στοὺς καυγάδες τ' ἀποξεχνοῦν ὅλα, τ' ἀφήνουνε λυτὰ δεμένα καὶ τρέχουνε στὰ πόστα τους καὶ τραβοῦνε τὴν ἄγκυρα καὶ σιάρουν τὰ πανιά, νοιώθοντας μὲ λαχτάρα τὸ κούνημα ποὺ κάνει τὸ καράβι σὰ λυθῆ ἀπὸ τοὺς κάβους κι' ἀπομένει λεύτερο στὸ μπότζι τῆς θάλασσας... Ἔτσι σαλπάρανε θαρρεῖς καὶ οἱ ψυχὲς τῶν ἀρχόντων γιὰ τ' ἀνοιχτὰ ὅταν τ' ἀσκημένα δάχτυλα τοῦ γέρο τραγουδιστὴ χάδεψαν τὶς χορδὲς τοῦ λαούτου.... Καὶ ξάφνου σταμάτησε....

— Τί ὁρίζουν οἱ ἄρχοντες; ρώτησε.

— Πὲς ὅ,τι σ' ἀρέσει ἐσένα, πρόσταξε ὁ Πρωτοσπαθάρης.

Καὶ τότες ἐκεῖνος ἄρχισε μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ βαθειά:

Ἐκεῖ πέρα κι' ἀντίπερα στὰ γυάλινα [πηγάδια
στοιχειὸ ξεφανερώθηκε ποὺ τρώει [τσ' ἀντρειωμένους.

Εἶχε πιὰ ξεκληρίσει τὴ χώρα ἀπὸ παλληκάρια. Ἕνα μονάχα ἀπόμεινε ἀκόμα, ὁ γιὸς τῆς χήρας, ὁ μοναχογιός. Τοῦτος λοιπὸν μιὰ μέρα....

Παίρνει κοντάρι καὶ σπαθὶ καὶ πάει [νὰ κυνηγήση.
Πέρασε ράχες καὶ βουνά, ράχες καὶ [κορφοβούνια

ὅμως οὔτε ζαρκάδι οὔτε λαγὸς βρέθηκε στὸ δρόμο του καὶ νά:

κοντὰ στὸ γέρμα τοῦ γηλιοῦ ποὺ πάει [νὰ βασιλέψη
βρίσκει μιὰ κόρη ροϊδινὴ ξανθὴ καὶ [μαυρομάτα
μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα στὸ δάκρυ [φορτωμένη.
Στέκει καὶ τὴ θιαμάζεται, στέκει καὶ [τὴ ρωτάει:
«Γειά σου χαρά σου λυγερή, γειά σου [χαρά σου κόρη!»

Σὰ λυθῆ ἀπὸ τοὺς κάβους κι' ἀπομένει λεύτερο στὸ μπότζι τῆς θάλασσας.

— Καλῶς τον τὸν πραματευτή, καλῶς
[τον τὸ λεβέντη!
— Πές μου νὰ ζήσης λυγερὴ ποῦθε
[γεννιοκρατιέσαι;

Καὶ ἡ κόρη μὲ τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ ἀπαντάει πὼς κι' αὐτὴ μάνα τὴν γέννησε σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους... κι' ὅμως σὲ τούτη τὴ δύσκολη στιγμὴ δὲ βρίσκεται κανεὶς νὰ τὴ βοηθήσῃ· μὰ κι' ὅσοι καταπιάστηκαν σὲ τούτη τὴ δουλειὰ πηγαίνανε χαμένοι τοῦ κάκου..

— Τί ἔχεις κόρη καὶ θλίβεσαι, τί ἔχεις κι' ἀναστενάζεις; τὴ ρωτάει τὸ παλληκάρι, γιατὶ τὰ λόγια της καὶ τὸ παράπονό της κι' ἀκόμα ἡ ὀμορφιά της τὸν ἀντροκαλούσανε νὰ ξετάση καὶ νὰ μάθη καὶ νὰ πάρη ἀπάνω του τὴν ὑπόθεση.

Καὶ τότες ἡ κόρη

ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κρατεῖ καὶ τὸ βουνὸ
[τοῦ δείχνει
—Θωρεῖς το κεῖνο τὸ βουνὸ
ὁποὺ χει ἀντάρα στὴν κορφὴ καὶ κατα-
[χνιὰ στὴ μέση;

Ἐκεῖ πίσω, τοῦ λέει, εἶναι ἕνα πηγάδι καὶ καθὼς πῆγα νὰ πιῶ νερὸ μοὔπεσε τὸ δαχτυλίδι μέσα....

— Καὶ ποιὸς νὰ μπῆ καὶ ποιὸς νὰ βγῆ
[καὶ ποιὸς νὰ μοῦ τὸ βγάλη;

Λέγοντας τὰ λόγια τοῦτα τὸν κοιτάζει μὲ δακρυσμένα μάτια ὅλο παρακάλεση.... Αὐτὸς χωρὶς νὰ δώση ἀπόκριση τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τραβᾶνε κατὰ κεῖ....

Ξεζώστη ὁ νιὸς ξεντύθηκε καὶ στὸ πη-
[γάδι ἐμπῆκε.
Χαλεύει ἐδῶ, χαλεύει ἐκεῖ καὶ τίποτες
[δὲ βρίσκει.
Βλέπει τὰ φίδια σταυρωτὰ μὲ τὶς ὀχιὲς
[πλεμμένα
— Ρίξε μου, κόρη, τὰ μαλλιά, νὰ πιά-
[σω νάρτω ἀπάνω.
Ἐδῶ εἶναι φίδια σταυρωτὰ μὲ τὶς ὀ-
[χιὲς πλεμμένα.
— Αὐτοῦ ποὺ μπῆκες νιούτσικε πίσω δὲ
[μεταβγαίνεις.

Μονομιᾶς ἔπαψε ὁ σκοπὸς καὶ τὸ λαοῦτο κι' ὁ γέρο τραγουδιστὴς ἀπόμεινε ἀκίνητος κοιτάζοντας ἴσα μπροστά του μὲ τ' ἄσπρα του πεθαμένα μάτια. Οἱ ἀρχόντοι τὸ ἴδιο.... Ἀκόμα ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τραγούδι τοὺς κρατοῦσε στὰ μάγια του κι' ἔβλεπαν θαρρεῖς καὶ τὸ βουνὸ τ' ἀπόκοσμο καὶ τὸ πηγάδι ποὺ ἔχασκε μαῦρο σὰν τὸν ἅδη καταμεσῆς σὲ πράσινο βοσκοτόπι καὶ τὸ νιούτσικο ποὺ μάχονταν περιπλεγμένος ἀπὸ τὶς ὀχιὲς καὶ τὰ φίδια... κουλουριάζονταν γύρω ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸ λαιμό του καὶ τὸν πνίγανε μὲ τὰ φαρμακερά τους χνῶτα. Ὤ, νὰ καὶ ἡ κόρη ποὺ ἔσκυβε πασίχαρη καὶ γελοῦσε χά! χά! χά! γιατὶ τὸν κατάφερε τὸν ἄτιμο σκοπό της. Ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ τὸ γέλιο της ἡ στοιχειωμένη βουνοπλαγιά...

Μα σιγά - σιγά σὰν καπνὸς ἔσβυσε μπροστά τους τὸ θαῦμα, καὶ πάλι βρέθηκαν καθισμένοι στὸ τρικλίνο τοῦ κὺρ Γρηγορᾶ καὶ σὰ νὰ ντράπηκαν, ποὺ πιάστηκαν μέσα στο μαγεμένο δίχτυ τοῦ τραγουδιοῦ κουνήθηκαν στὶς βαθειές καρέκλες τους καὶ πήρανε τὴν πρωτερινή τους πόζα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κάποιος ποὺ εἶχεν ἐπάγγελμα τὸ νὰ ἀσχολῆται μὲ τοὺς νόμους (δικηγόρος) ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἰησοῦν πειράζοντας καὶ λέγων πρὸς αὐτόν: Διδάσκαλε τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωήν; Αὐτὸς δὲ τοῦ ἀπήντησε: Τί γράφουν οἱ νόμοι; Τί διαβάζεις; Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη: Νὰ ἀγαπήσης τὸν Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλη σου τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμί σου καὶ μὲ ὅλο τὸ πνεῦμα σου, καὶ τὸν συνάνθρωπόν σου ὅπως καὶ τὸν ἑαυτό σου. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Σωστὰ μοῦ ἀπήντησες· κάμνε αὐτὰ καὶ θὰ ζήσης τὴν αἰώνιον ζωήν. Ἐκεῖνος [illegible] Καὶ [illegible] τὸς ὁ συνάνθρωπός μου (ὁ πλησίον): Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τὸν διέκοψε τοῦ εἶπεν: Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχὼ καὶ στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα καὶ τὸν κατετραυμάτισαν ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Κατὰ τύχην ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτὸ κατέβαινε ἕνας ἱερεὺς καὶ ἐνῶ εἶδε τὸν τραυματισμένον ἐπέρασε δίχως καθόλου νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτόν. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ἕνας Λευΐτης ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔφθασε σ' αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ τὸν εἶδε ἐπροσπέρασε ἀδιάφορος. Ἕνας ὅμως Σαμαρείτης περνῶντας ἀπὸ κοντά του ἀφοῦ τὸν εἶδε τὸν ἐλυπήθηκε. Τότε δὲ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔδεσε τὰ τραύματά του ἀφοῦ τὰ ἔπλυνε μὲ λάδι καὶ κρασί. Καὶ ἀνεβάσας αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον του τὸν ἔφερε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ μὲ κάθε τρόπον ἐφρόντισε γι' αὐτόν. Τὴν ἀκόλουθον δὲ ἡμέραν ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἔβγαλε δύο δηνάρια (ἑβραϊκὸν νόμισμα) καὶ τὰ ἔδωσε εἰς τὸν ξενοδόχον [illegible] ὅταν ἐγὼ ξαναγυρίσω θὰ σοῦ τὰ δώσω.

Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε εἰς τὰ χέρια τῶν ληστῶν; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀπήντησε: Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐλυπήθηκε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Τώρα πήγαινε καὶ κάμνε καὶ σὺ σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ τὸ ἴδιο.

> Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχώ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν· οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη. Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν [illegible] ὅ τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὴν ἀγάπην μας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον ὁ Θεάνθρωπος μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν πρέπει μὲ λόγια νὰ τὴν δείχνωμε ἀλλὰ μὲ ἔργα, καὶ γι' αὐτὸ μᾶς φέρνει τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου ποὺ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἐθεωρεῖτο πὼς ἦταν ἄνθρωπος βουτηγμένος μέσα στὴν ἁμαρτία. Ὁ Σαμαρείτης μόλις εἶδε τὸν τραυματία ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσῃ [illegible] μιὰ προσοχὴ σ' αὐτὸν καὶ μὲ ἀδιαφορία τὸν ἐπροσπέρασαν. Οἱ δύο αὐτοὶ ἦσαν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μέσα στὸν Ἰουδαϊκὸ λαὸ ἐνομίζοντο ἄνθρωποι τέλειοι ποὺ μὲ λό[illegible] ἄνθρωπο γνωστό του, σὰν συγγενῆ του. Ἐξώδευσε ἀπὸ τὰ [illegible] καμη καλό. Βλέπομεν ὅτι ὑπεβλήθη καὶ σὲ κόπους καὶ σὲ ἔξοδα.

Τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου πρέπει καὶ ἡμεῖς πάντοτε νὰ ἔχωμε μπροστά μας. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην πρέπει νὰ δείχνωμε πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Πάντοτε νὰ ἐρχώμεθα εἰς βοήθειαν κάθε ἀνθρώπου ποῦ θα βρεθῇ στὴν ἀνάγκη. Μόνον ἔτσι θὰ γίνωμε καὶ μεῖς [illegible] τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας. Μόνον ἔτσι θὰ κληρονομήσωμε τὴν αἰώνιο ζωὴ ποὺ τάχα ἤθελε καὶ ὁ νομικὸς τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΔΟΥΛΕΥΤΗ

[illegible]ες — σωστὴ ἀρμαθιὰ — ἀ[illegible]ς τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι, [illegible]ηκαν στὴ μέση τῆς ἄμετρης πλατείας. Ὁ καμηλιέρης — ἕνα ζεϊμπέκι τῆς Ἀνατολῆς — κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ ζῶο καὶ στάθηκε περήφανος βλέποντας τὸ καραβάνι του.

Κοντὸς μὰ κρεατωμένος καὶ μελαχροινὸς τὸ ζεϊμπέκι, μὲ τὸ τσεμπέρι στὸ κεφάλι καὶ τὰ κοντὰ βρακιὰ ὡς τὸ γόνατο καὶ τὰ ποδήματα ὡς τὶς γάμπες. Τὸ ζεϊμπέκι τῆς Ἀνατολῆς, τἄγριο μὲ τὸ παχὺ ζωνάρι καὶ τὰ μαχαίρια βουτηγμένα ἀνάμεσα στὶς ζῶνες, συντροφιὰ μὲ τὴ ταμπακιέρα καὶ τὸ λουλᾶ του.

Τὸ μακρινὸ ταξίδι τέλειωσε. Πολλὰ μερόνυχτα βάδισαν οἱ καμῆλες καὶ τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι, ὁδηγὸς πάντα. Ἀπὸ πολλὲς μέρες εἶχε νὰ καλοφάγη καὶ πολλὲς μέρες δίψασε καὶ κακοπορεμένο κράτησε στὴ ράχι του τὸ κοντόχοντρο ζεϊμπέκι τῆς Ἀνατολῆς.

Φτάνοντας πιὰ στὴν πολιτεία ἀπόκαμε. Οἱ δυνάμεις του τέλειωσαν, καί, θαρρεῖς γιὰ θάνατο, γονάτισε στὰ μέσα τῆς μεγάλης — τῆς ἀπέραντης πλατείας, ποὺ ἔμοιαζε ἕνα κομμάτι ἐρημιᾶς, ἀπὸ κεῖνες ποὺ πέρασαν στὸ πολυήμερο ταξίδι.

Μαζί του γονάτισαν καὶ οἱ καμῆλες συνηθισμένες, ὅπως πάντα, γιὰ ξεφόρτωμα. Τὸ ζεϊμπέκι μὲ τὴν τέχνη τοῦ ἀγωγιάτη ἄρχισε νὰ ξεφορτώνη σβέλτα. Ἔτσι μιὰ μιὰ οἱ καμῆλες λευτερώνονται ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἁλατιοῦ ποὺ μακροτάξιδα κουβάλησαν μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Γέντωσαν τώρα ἀναπαυτικὰ τὸ λαιμό τους καὶ διψασμένες ἀνοιγόκλεισαν τὰ χείλια καὶ συμμαζεύοντάς τα ἔδειξαν τὰ δόντια τους, δόντια καθαρά, δόντια λευκασμένα.

Μόνος ὁ γάϊδαρος, τὸ φτωχὸ γαϊδουράκι, δὲν εἶχε ζωὴ καὶ κρέμασε τὸ κεφάλι στὴ γῆς διψασμένο, νηστικὸ καὶ νησταγμένο. Οὔτε στάχυρο ἔστρεψε τὸ μάτι, οὔτε στὸ νερὸ τὰ χείλια. Βυθισμένο σὲ κόσμον ἄλλο, ἄφινε νὰ τοῦ φεύγη θαρρεῖς ἡ ζωὴ — φτωχὲ γάϊδαρε, ἄθλιο ὑποζύγιο ἑνὸς ζεϊμπέκι... θ' ἀναφωνοῦσες.

Τὰ τσιμπλιάρικά του μάτια χύνουν δάκρυ στὸ δάκρυ, χάσκοντας ἀόριστα καὶ θολωμένα. Τὰ ματόκλαδά του πότε ἀνοίγουν καὶ πότε κλειοῦν καὶ ἡ ματιά του χάνεται θολωμένη στὴν ἄμετρη πλατεῖα.

Ἱδρωμένο τὸ ζεϊμπέκι, βρωμερὸς καὶ κοντόχοντρος Ἀνατολίτης μὲ τὸ τσεμπέρι τυλιγμένο στὸ κεφάλι του, μὲ τὴν κοντή του βράκα ὡς τὸ γόνατο, μὲ τὰ γυμνωμένα γόνατά του, καὶ τὰ ποδήματα ὡς τὶς γάμπες μὲ τὰ τσαπράζια στὴ μέση καὶ τὶς ἀργυροκέντητες δίκοπες κάμες στὸ ζωνάρι, βλαστημᾶ. Ὁ ἥλιος μεσούρανα καίει καὶ φλογίζει. Ἕνας λίβας καυτὸς ζεματίζει τὰ μοῦτρα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δουλεύουν ζυγίζοντας καὶ ξεζυγίζοντας ἁλάτι στὰ τσουβάλια.

Πυρώνει ὁ ἥλιος, πυρώνει κι' ἡ δουλειά. Τὸ μυγολόγι μέσ' ἀπὸ μιὰ βρωμιὰ πότε ξεσηκώνεται γιὰ νὰ ξανακαθήση πάλι, πότε πετᾶ στ' αὐτιὰ τῶν ζώων καὶ τὰ πισινά. Φέρνει βόλτες γράφοντας μὲ τὰ φτερὰ τοὺς ξωτικοὺς κύκλους, τὶς γωνίες ἢ τὰ κάθετα πετάματα στὸ κενό. Εἶναι ἡ βρώμικη μύγα, ἡ παιγνιδιάρα, ἡ ἐνοχλητικιά.

Τὸ φτωχὸ γαιδουράκι μόλις κινᾶ τὰ μεγάλα του αὐτιά. Κάποια πληγή του ἀπὸ τὸ σαμάρι μαυρίζει ἀπὸ μῦγα γιομάτη. Ἐκεῖ ἔχει στηθῆ τὸ φαγοπότι τοῦ φτερωτοῦ αὐτοῦ κόσμου, ποὺ ροφᾶ ἡδονικὰ τὸ σάπιο αἶμα καὶ τὸ βρωμερό, ποὺ σχημάτισε ρυάκι τὸν κατήφορο ἀπὸ τὴ ραχοκοκκαλιὰ τοῦ ζώου. Οὔτε τὴν οὐρά του νὰ κινήση τὸ βαρειόμοιρο. Οἱ καμῆλες μονάχα μαθημένες ξαναμασσοῦν τὴν τροφή τους ἀκίνητες στὴν κάψα τοῦ ἥλιου. Ἀπολαβαίνουν στὸ ξεκούρασμα.

Τὸ γαϊδουράκι δίχως ν' ἀλλάξη θέσι, δίχως νὰ κινηθῆ βλέπει — ἂν βλέπη — πάντα κατάϊσα κι' ἀφίνει νὰ χάνεται τὴ θολὴ ματιά του στὸ κενό.

Οἱ καμῆλες τώρα ὀρθιες, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη — ξέρουν τὸ μάθημά τους — ἕτοιμες γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Τὶς περιμένει τὸ χάνι ἔξω ἀπὸ τὴν πλατεῖα, πάνω στὸ μεγάλο δρόμο. Μόνος ὁ φτωχὸς κι' ἀνήμπορος γάϊδαρος κοίτεται ὅπως εἶχε πέσει. Δὲν ἔχει δύναμι νὰ σαλέψη. Μάταια τὸ ζεϊμπέκι τὸν σέρνει ἀπὸ τὴν οὐρά, μάταια τὸν κλονίζει ἀπὸ τ' αὐτιὰ τραβῶντας τον. Ἱδρωμένος ὁ Ἀνατολίτης παλεύει. Δὲ βαθύνει στὴν ἀνημποριὰ τοῦ βαρειόμοιρου ζώου. Μιὰ πέτρινη γροθιὰ σκληρή, ἀνείπωτη, κατεβάζει στὸ μάγουλο τοῦ δύστυχου τετράποδου. Μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ ἔδειξε τ' ἀποτέλεσμα τῆς σφοντυλιᾶς, μὰ τοῦ κάκου. Ἔτσι πεσμένος ὁ φτωχὸς γάϊδαρος δέχεται τῆς μοίρας του τὰ ὑστερινὰ χτυπήματα. Καὶ τὸ ζεϊμπέκι δὲ βαθύνει στὸν πόνο τοῦ φτωχοῦ ζώου καὶ θυμώνει καὶ ἀνάβει καὶ κορώνει. Τὸ μοῦτρο του τραβῶντας τὸ μισόψυχο γομάρι, γίνεται σὰν τὴ σημαία τοῦ Προφήτη.

— Ἀλάχ, Ἀλάχ! Καὶ βρίζει καὶ χτυπᾶ καὶ τραβᾶ, καὶ κλωτσᾶ ὁλάκαιρος ὁ κοντόχοντρος Ἀνατολίτης μουσκεμένος ἀπὸ τὸν ἵδρωτα.

Μὰ τὸ γαϊδούρι τὸ μισόψυχο καρφωμένο, οὔτε σαλεύει νὰ γλυτώση τὶς χτυπηματιὲς τοῦ ἄγριου Ἀνατολίτη. Καρφωμένο καὶ στηλωμένο στὴν ἀνημποριά του. Τὸ ζεϊμπέκι γίνεται τρελλό. Ὁ ἵδρωτας δρασκελίζει τὸ κούτελό του, πλημμυρεῖ ποτάμι τὸ χορταριασμένο του στῆθος καὶ τὸ τσεμπέρι του γύρω στὸ κεφάλι ποτίζεται σύρριζα. Οἱ πλάτες του σταλάζουν ἁλμύρα τοῦ κορμιοῦ, πλημμυροῦν τὸ μπασμαδένιο πουκάμισό του, ποὺ ἡ Λατιφὲ του τὸ σούρωσε μὲ τὶς ἀπολίτιστες ραφές της.

— Ντέ, ντέε κιοπέκ, καὶ σύγκορμος χτυπᾶ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια τὸ ἄμοιρο ζῶο. Ἀφρίζει, τὰ [illegible] του [illegible]λιάζουν, μὰ δὲ βα[illegible] τὸ ζεϊμπέκι τὸ ἄνομο καὶ τὸ σκληρό. Κι' ἀρπᾶ ἀπὸ τὴ ράχι τῆς καμήλας τὸ γατζωτὸ σίδερο ποὺ σηκώνουν τὰ τσουβάλια. Καὶ μ' αὐτὸ στὰ χέρια ἀρχίζει νὰ ξερνᾶ τὴ χολή του στὴ ράχι τοῦ μισόψυχου ζώου. Κι' ὅσο βλέπει τὸ αἷμα νὰ χύνεται ἀπὸ τὶς πληγὲς [illegible] τὸ [illegible] του μὲ τὸ σίδερο κο[illegible] ἄλλο τόσο [illegible] τὸ [illegible] καὶ κορώνει. Ἂν ἦταν [illegible] ἡ τίγρις νηστικιὰ δὲ θάχωνε τόσο βαθειὰ τὰ νύχια του στὸ κορμὶ τοῦ ἔρημου γαϊδάρου, ὅσο τὸ γάντζο του ὁ ἀγριεμένος Ἀνατολίτης.

Μουγκρίζει τἄθλιο ζῶο, καὶ ξαναμουγκρίζει, μὰ δὲ μπορεῖ νὰ κουνηθῆ. Μὰ ὅσο μουγκρίζει τόσο δυνατώτερος πέφτει κι' ὁ γάντζος ματωμένος στὴ ραχοκοκκαλιά του. Πεθαίνει τὸ ζῶο στα θανατερὰ χτυπήματα κι' ἁπλώνει τεντώνοντας τὰ πόδια του.

— Μπιττί! ξεφώνισε τὸ θερίο. Τελείωσε! Αὐτὸ ἦταν.

Μὰ τὸ ζῶο ξαφνικὰ τινάσσεται καὶ κάθεται στὰ πισινά του πόδια καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι του παραμορφωμένο καὶ στηλώνεται μ' ἀγωνία νὰ σηκωθῆ, νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Εἶναι στὸ στερνοπάλαιμα. Ἕνα μουγκρητὸ βαθὺ καὶ ἁπλώνεται τὸ γαϊδούρι σύξυλο τοῦ θανάτου. Ὁ ἵδρωτάς του τώρα κρύος τὸν περιλούει ἀπὸ τὸ κούτελο ὡς τὰ ποδάρια.

Τὸ κορμὶ τοῦ γαϊδάρου κοίτεται ἀκόμα κι ἀναπνέει. Ὁ ἥλιος μεσούρανος φλογίζει. Στὰ μάτια του ἔβλεπες μιὰ πλημμύρα αἵματος. Κόκκινα, κατακόκκινα ὤμοιζαν μὲ οὐρανό, ποὺ πορφύραινε ἡ φθινοπωρινὴ δύναμις.

Τὸ βαρυόμοιρο ζῶο ταξίδευε τώρα στὸν ἄδη.

Καὶ σύγκορμος τὸν χτυποῦσε μὲ χέρια καὶ πόδια.

Πολ. Παπαχριστοδούλου

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ

Δεν εἶναι πολὺ μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ Πολιτεία καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ καθὼς πρέπει, ποὺ κατεῖχαν τὶς μεγάλες θέσεις καὶ τὰ μεγάλα ἀξιώματα, δὲν γύριζαν νὰ κυττάξουν ἐκείνους ποὺ μοχθοῦσαν μέρα καὶ νύχτα γιὰ τὸ γλίσχρο τους μεροκάματο. Οἱ πρῶτοι, ἕτοιμοι γιὰ κάθε ἀδικία, ἕτοιμοι γιὰ κάθε τι ποὺ θὰ τοὺς ἀνύψωνε καὶ θὰ τοὺς προσεπόριζεν ὀφέλη, σκληρόκαρδοι, καταπατοῦσαν τὸ δίκηο τοῦ φτωχοῦ κι' ἔπαιζαν μὲ τὴ δυστυχία του. Γιατί, εἶναι ἀλήθεια, ψήφιζαν στὴ Βουλή τους νόμους, πού, ὅπως ἔλεγαν, προστάτευαν τὴν ἐργατικὴ τάξι. Μὰ στὴν πραγματικότητα φενάκιζαν τὸ λαό!... Τὰ νομοθετήματά τους ἦταν χαρτὶ ἄγραφο, γιατὶ ποτὲ δὲν ἔπαιρναν τὸ δρόμο τῆς ἐφαρμογῆς... Καὶ γιὰ τὶς Κοινωνικὲς Ἀσφαλίσεις ξώδεψαν χαρτὶ καὶ μελάνη πολλή, ὧρες ὁλόκληρες σὲ συζητήσεις, ἔφεραν κι' ἀπὸ τὴν Εὐρώπη κάποιον γιὰ νὰ.... τοὺς διαφωτίση, καὶ τὸν καλοπλήρωσαν εἰς βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξεως, μὰ στὸ τέλος ὁ ἐργάτης ἔμεινε χωρὶς καμμιὰ ἀληθινὴ προστασία.

Καὶ μιὰ ὁλόχρυση αὐγὴ μιὰ βροντερὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἑλληνικῆς γῆς, μιὰ βροντερὴ φωνή, γλυκειὰ ὅμως στ' ἀντήχημά της, ἑνὸς Μεγάλου Πατριώτη καὶ Ἕλληνος, ποὺ καλοῦσε τοὺς Ἕλληνας ὅλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν πρὸς ἕνα μέλλον καλλίτερο, πρὸς μιὰ Νέα Ἑλλάδα.

Καὶ τοὺς ἐκάλεσεν ὅλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν μὲ πίστι, μὲ ὑπομονή, μ' ἐμπιστοσύνη...

Ἦταν συνηθισμένος ὁ κόσμος ἀπὸ λόγια!... Τὸν εἶχαν χορτάσει χρόνια τώρα μ' αὐτά! Μὰ ὁ κόσμος σὰν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, συσπειρώθηκε γύρω του καὶ τὸν ἀκολούθησε.... Δὲν ξανάκουσε λόγια παχειὰ καὶ ὑποσχέσεις μεγάλες.... Μὰ οἱ ἐργαζόμενοι ὅλοι εἶδαν κοντά τους τὸ «φῶς»... Εἶδαν σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα μιὰ μεγάλη μεταβολή!... Τοὺς ἀνασήκωσε ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τοὺς ἔδωσε θέσι μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο.. Τοὺς περιέβαλε ὅλους μὲ τὰ θερμὰ πτερὰ τῆς ἀπέραντης στοργῆς του... Κοντά του νοιῶσαν τὴν κοινωνικὴ θαλπωρή, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ποτὲ οὔτε νοιώσει, μὰ οὔτε φαντασθῆ.

Κι' ἐκάλεσε κατόπιν τοὺς νέους ποὺ ἐργάζονται! Καὶ τοὺς κάλεσε νὰ γίνουν μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., γιὰ νὰ ζήσουν ἀνάμεσα στοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος μὲ ἰσότητα, μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀνωτερότητα.

Τὰ λόγια ποὺ εἶπεν ὁ Ἀρχηγὸς στοὺς βαθμοφόρους μας σὲ μιὰ τελευταία ὁμιλία του, τὸ δείχνουν καθαρά: «Ἔχω ἰδιαιτέρα ἀδυναμία στὰ ἐργαζόμενα καὶ θέλω νὰ μοῦ τὰ προσέχετε».

Μέσα στὶς λέξεις αὐτὲς κρύβεται ὅλη ἡ ἀγάπη γι' αὐτὲς τὶς ψυχὲς ποὺ τόσο εἶχαν παραγνωρισθῆ. Ὁ Ἀρχηγὸς θέλει νὰ φροντίζουμε γι' αὐτά, νὰ τοὺς δίνουμε κάθε τι ποὺ θὰ μπορέση νὰ τὰ ἀνεβάση σὲ ὑψηλότερο ἐπίπεδο καὶ νὰ τοὺς χαρίση τὴ χαρά. Ζητεῖ ν' ἀδελφωθοῦν μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ ζοῦν τὴν κοινὴ ζωὴ τῆς Ε.Ο.Ν.

Καὶ εἰδικώτερα γιὰ σᾶς τὰ κορίτσια, ποὺ διατρέχετε τόσους κινδύνους στὸ δύσκολο αὐτὸ πρῶτο πέταγμά σας μέσα στὴν πάλη τῆς ζωῆς, ἡ Ὀργάνωσίς μας ἀγωνίζεται γιὰ νὰ σᾶς δώση ἐφόδια, γιὰ νὰ σᾶς δώση χαρά.

Σᾶς ἔχει ἀγκαλιάσει θερμά, πολὺ θερμά, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη, τὴν ἴδια στοργή, ἀλλὰ μ' ἐλπίδα καὶ μὲ πεποίθησι ὅτι θὰ συντελέσετε στὴν ἀναγέννησι τῆς Πατρίδος μας.

Θέλει νὰ πλάση γερὰ τὰ κορμιά σας, δυνατὲς τὶς ψυχές σας, νὰ σᾶς ἀνοίξη τοὺς δρόμους γιὰ νὰ φθάσετε ἐκεῖ ποὺ σᾶς ἁρμόζει.

Κι' ὅλες ἐμεῖς οἱ Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες νοιώθουμε μεγάλη χαρὰ σὰν σᾶς βλέπουμε κοντά μας, ὅταν μαζὶ ἀδελφωμένες χαίρουμε, μορφωνώμαστε καὶ προοδεύουμε.

Βλέπουμε σὲ κάθε μας βῆμα νὰ μᾶς δίνετε καὶ ἀπὸ ἕνα δεῖγμα τῶν θησαυρῶν ποὺ κρύβετε στὶς καρδιές σας καὶ ποὺ τόσα χρόνια δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Μὲ ὑπερηφάνεια σᾶς ἀντικρύζουμε σημερινὲς Φαλαγγίτισσες καὶ αὐριανὲς μητέρες ν' ἀγωνίζεσθε καὶ σεῖς διὰ τὴν Νέα Ἑλλάδα, ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς οἰκοδομεῖ....

Σὰν μιὰ μητέρα στοργικὴ στέκει στὸ πλάϊ μας ἡ Ὀργάνωσίς μας, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ δημιούργημα τῆς 4ης Αὐγούστου, πρόθυμη νὰ μᾶς χαρίση τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία σὲ μιὰ γιορτή, μιὰ ἐκδρομή, τὴν ὑγεία ποὺ μὲ τοὺς εὐνοϊκοὺς ὅρους ποὺ δημιουργεῖ σκορπίζει γύρω μας καὶ μᾶς προσφέρει τὴν πρόοδο καὶ μὲ λίγα λόγια ποὺ θὰ μᾶς κάμη νὰ καταλάβουμε τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ βροῦμε τὸν δρόμο μας, ποὺ τὸν εἴχαμε χαμένο πρὶν νὰ ἔλθη ὁ Κυβερνήτης μας. Μᾶς δίνει κάθε εὐκαιρία νὰ προσφέρουμε γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ ὅ,τι ἡ κάθε μιά μας μπορεῖ. Ζητεῖ ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα νὰ σβήση τὰ ἴχνη τῆς θλίψεως ἀπὸ τὰ πρόσωπά σας, γιατὶ καὶ σεῖς εἶσθε Ἑλληνοποῦλες, καὶ κάθε ψυχὴ ἑλληνικὴ πρέπει νὰ χαίρεται καὶ νὰ εὐτυχῇ μαζὶ μὲ τὴν Πατρίδα μας. Πρέπει νὰ ξέρετε καλὰ πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴ δουλειά σας μιὰ ζεστὴ φωληὰ σᾶς περιμένει — ἡ Ὑποδιοίκησις, ὁ Τομεὺς ἢ Ὑποτομεύς σας — γιὰ νὰ ξεκουραστῆτε, καὶ ἕνα πλῆθος ἀδελφῶν μ' ἀγάπη προσμένουν νὰ σᾶς σφίξουν τὸ χέρι, νὰ χαροῦν καὶ νὰ λυπηθοῦν μαζί σας. Δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις μέσα στὴν Ὀργάνωσί μας. Τὸ εἶπα καὶ πάλι, ὅλες μας εἴμαστε ἴσιες, παιδιὰ τῆς ἴδιας μεγάλης Μάνας, τῆς Ἑλλάδος μας, καὶ ἐλπίδα τοῦ Βασιληᾶ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Ἄρχισε πιὰ ἡ καινούργια χρονιὰ τῆς Ὀργανώσεώς μας. Πρέπει λοιπὸν αὐτὴ νὰ μᾶς εὕρη ἀκόμη πιὸ σφιχτὰ δεμένες μὲ τὰ ἴδια ἰδανικά. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσφέρουμε τὴν ὁρμή μας καὶ τὴν δύναμί μας στὸ καλὸ τοῦ Ἔθνους.

Ἂς μὴ πάψη ποτὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς νὰ θερμαίνη σὰν ἄσβεστη φλόγα τὰ στήθη μας, καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῆ ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας θέλει.

Ἂς δώσουμε ὅλες καὶ ὅλοι τὰ χέρια καὶ ἂς πλέξουμε μιὰ ἀτέλειωτη ἁλυσίδα, ἡ ὁποία θὰ ἀγκαλιάση ὁλόκληρη τὴν Πατρίδα μας, προφυλάσσοντάς την ἀπὸ κάθε κακό.

Ἂς γίνουμε τὸ βάθρο γιὰ νὰ στηριχθῆ ἐπάνω τὸ πιὸ ὄμορφο, τὸ πιὸ τρανὸ καὶ ἀσύγκριτο ἄγαλμα τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ φωνές μας ἑνωμένες ἂς ψάλλουν πάντα τὸν ἴδιο χαρούμενο σκοπὸ «Ἐμπρός, πάντα Ἐμπρός».

Καίτη Σ. Σφορώνου

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

«Δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος ποὺ δίδει τὴν εὐτυχίαν. Πολλὲς φορὲς ὁ πτωχός, ποὺ μέσα στὴν ἐργασίαν του κατορθώνει νὰ βρῇ τὴν ἱκανοποίησίν του, αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν πλούσιον, ποὺ δὲν εὑρίσκει τὴν ἱκανοποίησιν αὐτήν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ὑπῆρξε μιὰ ἐποχή, ποὺ ἡ ἐργασία, πρὸ πάντων ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία, εἶχε ξεπέσει. Ἐθεωρεῖτο σὰν ἐξαναγκασμὸς καὶ σὰν σκλαβιά. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1880 καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σοβαρὲς ἠθικὲς κρίσεις.

Δὲν θέλουμε νὰ ἀναφέρουμε τὶς ἀρχαῖες καὶ μεσαιωνικὲς ἐποχὲς μὲ τὸ σύστημα τῶν δούλων καὶ τῆς δουλειᾶς, ποὺ ἀπὸ τότε μεταφέραμε ὣς τὴ σημερινή μας γλῶσσα. Σήμερα τὴ λέξι δουλειά, ποὺ ἐσήμαινε δουλεία καὶ βία ἀντικαθιστᾷ ἡ λέξι ἐργασία. Καὶ συμβολικὰ γίνεται σήμερα ὁ ἐξαγνισμός της. Ἐργάσία σημαίνει δρᾶσι, δημιουργία, γιατὶ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἠθικὴ βάσι τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Στὰ χρόνια μας δυσφήμησαν τὴν ἐργασία οἱ πράκτορες καὶ οἱ ὀπαδοὶ ξένων θεωριῶν καὶ συστημάτων θέλοντας νὰ ἐρεθίσουν τὸν ἐργαζόμενο ἄνθρωπο ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀλλαγὴ καθεστώτων καὶ πραγμάτων.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι προηγούμενα κρατικὰ συστήματα ἄφησαν τὴν ἐργασία ἀπροστάτευτη στὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ κεφαλαίου, ἄφησαν τὸν ἐργαζόμενον ἄνθρωπο στὰ χέρια ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν. Ὅμως σήμερα ἔχουν ἀλλάξει τέλεια τὰ ζητήματα αὐτὰ ἀπὸ κάθε ἄποψι. Τώρα παρουσιάζεται ἕνα Κράτος γεμᾶτο στοργὴ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐργασίας, πάνοπλο καὶ αὐστηρὸ γιὰ τὴν ὑπεράσπισί του ἀπὸ κάθε κακόβουλο καὶ ἐκμεταλλευτικὴ πρόθεσι. Παρουσιάζεται ἕνας Ἀρχηγός, ποὺ δὲν κρίνει καὶ δὲν ἀξιολογεῖ ὅπως οἱ πρώην ἰθύνοντες. Δὲν ἐκτιμᾷ πλοῦτο καὶ καταγωγή, ἀλλὰ ἀτομικὴ προσπάθεια καὶ προσωπικὴ δημιουργία. Θέτει σοφὰ τὴν ἀληθινὴ ἠθικὴ βάσι τῆς ἐργασίας.

Μᾶς λέγει — καὶ ἀπευθύνεται σὲ ὅλους μας μὲ τὰ λίγα του λόγια — λόγια ποὺ εἶπε τὶς προάλλες στὴ «Λέσχη τοῦ Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ» ὅτι δὲν εἶναι τὰ πλούτη ποὺ θὰ μᾶς κάνουν εὐτυχισμένους. Μόνο ἡ ἐργασία καὶ ἡ δημιουργία θὰ μᾶς φέρῃ τὴν ἱκανοποίησι.

Νέο κορίτσι,

Θὰ ἔχῃς ἀκούσει γιὰ πλουσίους, ποὺ πλέουν στὸ χρυσάφι, καὶ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ βροῦν πουθενὰ μιὰ σταγόνα χαρᾶς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχῃ ἐπιθυμίες στερεύει μέσα του καὶ ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας. Ἴσως ξέρεις τὸν μῦθο τῆς κόρης ἐκείνης ποὺ παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τῆς δώσῃ χρυσάφι, πολὺ χρυσάφι, ὅ,τι πιάνει στὰ χέρια της νὰ γίνεται χρυσός. Ποιὸ ἦτανε ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα; Νὰ ἀπελπισθῇ σὲ λίγο τὸ κορίτσι, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ στερνὰ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἐπιθυμίας του αὐτῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ φάγῃ, νὰ πιῇ, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Τί δηλοῖ ὅμως ὁ μῦθος αὐτός; Ὅτι στερεύει ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, παραχώνεται ἡ ζωοφόρο φλέβα τῆς εὐτυχίας καὶ μαραίνεται καὶ πεθαίνει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀνία καὶ τὴν ἀδράνεια.

«Εὐτυχισμένος ὅποιος βρῆκε τὸ ἔργο του. Αὐτὸς ἂς μὴ ζητῇ ἄλλη εὐλογία».

Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι κάθε ἐργασία ποὺ γίνεται μέσα σὲ μιὰ κοινωνία, ἀπὸ τὴν πιὸ μεγάλη ὣς τὴν πιὸ μικρή, εἶναι ἐξ ἴσου σπουδαία καὶ σημαντική. Καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ ζητάει ν᾽ ἀκονίσῃ τὸ μυαλὸ τῆς μελλούμενης γενεᾶς, καὶ ὁ ὑπαίθριος μπαλλωματῆς στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου εἶναι ἀπόλυτα καὶ ἴσα ἀναγκαῖοι γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ συνόλου. Ἡ διευθύντρια ἑνὸς μεγάλου ἱδρύματος καὶ ἡ μικρὴ ἐργάτισσα καπνοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητες γιὰ τὴν κίνησι τῆς κοινωνικῆς μηχανῆς. Ἡ κυρία ποὺ δίνει διαταγὲς σ᾽ ἕνα ἀρχοντόσπιτο καὶ ἡ νοικοκυρὰ στὸ χωριὸ ἢ στὴν πόλι ποὺ διατηρεῖ τὸ σπιτάκι της καθαρὸ καὶ τακτικό, τὰ παιδιά της γερὰ καὶ χαρούμενα, εἶναι ἐξ ἴσου ἀναγκαῖες γιὰ τὴ διατήρησι τῆς φυλῆς μας.

Τὸ ζήτημα εἶναι, ὅπου ἔχουμε ταχθῆ, σ᾽ ὅποιο σκαλοπάτι στεκόμαστε, ὅ,τι καταπιαστήκαμε νὰ τὸ ἐκτελοῦμε μὲ σοβαρότητα κι᾽ ὄχι σὰν ἀγγαρεία. Νὰ μὴ νομίζουμε πὼς ἐργαζόμεθα μονάχα γιὰ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ ὅτι ἐκτελοῦμε συγχρόνως καὶ μιὰ ἀνώτερη ἀποστολή, ποὺ ἔθεσε ἐμπιστευτικὰ στὰ χέρια μας ἡ Πατρίδα καὶ σήμερα ὁ Ἀρχηγός. Γιατὶ σήμερα δὲν ἐνεργοῦμε μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό μας ἀλλὰ γιὰ τὸ σύνολο. Εἶναι ὡραία καὶ καθησυχαστικὴ ἡ συναίσθησι ὅτι ὅπως ἐμεῖς ἐργαζόμαστε γιὰ ὅλους, ἔτσι καὶ ὅλοι γιὰ μᾶς. Αὐτὸ τὸ ἀλληλοστήριγμα, αὐτὴ ἡ ἀλληλεγγύη μᾶς κάμνει πιὸ δυνατοὺς καὶ στὸ ἔργο μας καὶ στὴν ζωή. Μᾶς γεμίζει τὴν ψυχὴ αὐτοπεποίθησι καὶ ἀσφάλεια. Δὲν θὰ πέσουμε ὅταν σκοντάψουμε, γιατὶ θὰ βρεθοῦνε οἱ ἄλλοι, ἡ Πολιτεία νὰ μᾶς στηρίξῃ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο.

Μαθημα κοπτικής

των ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΠΩΣ ΘΑ ΘΕΡΑΠΕΥΣΩ ΤΟ ΔΥΣΤΡΟΠΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Ένα σπουδαίο ζήτημα, πού ἀπασχολεῖ πολλές νεαρές μητέρες.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ δὲν κεῖται τόσο στὸ παιδί, ὅσο στοὺς γονεῖς, καὶ στὸ ἐξάρτημα τῶν διαφόρων θείων καὶ θειῶν. Ἀκόμα ἀπὸ τὴν κούνια ἀρχίζουν νὰ ἀπασχολοῦν ὅλοι αὐτοὶ σφαλερὰ τὴ νεαρὴ ὕπαρξι. Αἰωνίως στέκει στὸ κέντρο τῆς δράσεως καὶ συζητήσεως, ἀντὶ νὰ ἀφεθῇ τὸ παιδὶ ἥσυχο γιὰ νὰ μαζέψῃ δυνάμεις. Σχεδὸν ὅλα τὰ δειλὰ καὶ τρομαγμένα παιδιὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα κακῆς ἀνατροφῆς τῶν γονέων. Πιστεύουν ὅτι γιὰ νὰ διορθώσουν ἕνα ἐλάττωμα πρέπει νὰ τὸ ἀπαγορεύουν κα[illegible] [illegible] ...ηρημένο παιδὶ γίνεται μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νευρικὸ καὶ φοβισμένο καὶ ἀκόμα πιὸ ξεχασμένο, τὸ κουτὸ ἐρεθίζεται καὶ τὸ ἀδιάφορο γίνεται κακό. Ἐμεῖς πρέπει μόνο νὰ προσπαθοῦμε νὰ τοῦ ξυπνήσουμε τὸ φιλότιμο [illegible] πρέπει. Ἀκόμη καὶ ἂν δέκα φορὲς περιπέσῃ στὸ ἴδιο σφάλμα ἔστω ἀπὸ κουταμάρα, ἐπιπολαιότητα, ἀφηρημάδα ἢ καὶ πεῖσμα δὲν πρέπει νὰ τὸ κακομεταχειριστοῦμε.

Πρέπει μόνο νὰ τοῦ ὑποβάλλωμε ὅτι τὸ σφάλμα αὐτὸ συνέβη μιὰ φορὰ καὶ ὅτι αὐτὸ σαν ἔξυπνο καὶ καλὸ παιδὶ αὐτὴ τὴ φορὰ μόνο πλανήθηκε. Μ' αὐτὸ νοιώθει τὸ παιδὶ τὸ σφάλμα του, τὸ ὁμολογεῖ καὶ προσπαθεῖ ἀπὸ τὴν καρδιά του εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴν τὸ ἐπαναλάβῃ μὴ τυχὸν ἡ μανούλα του νοιώσῃ ὅτι «δὲν πλανήθηκε» ἀλλὰ τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες πολλὲς φορές.

Ἀκόμη καὶ οἱ τιμωρίες ποὺ βάζουμε σ' ἕνα τέτοιο μικρὸ [illegible] πρέπει ποτὲ νὰ ἐνεργοῦμε θυμωμένες καὶ ἐρεθισμένες. Γιατὶ ἡ τιμωρία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη καὶ δίκαια. Πρέπει νὰ γίνεται ἀμέσως μετὰ τὸ σφάλμα καὶ ὄχι ὅταν περάσῃ ὥρα ἢ καιρὸς καὶ [illegible] γίνεται, τόσο πιὸ μεγάλη ἐντύπωσι κάνει στὴν παιδικὴ ὕπαρξι [illegible] ποῦμε ἕνα [illegible]

Μιὰ μητέρα ποὺ ἀγαπᾷ τρυφερὰ τὸ κοριτσάκι της, ἀπαγορεύει ὕστερα ἀπὸ ἕνα σφάλμα ἐπὶ μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες στὸ παιδὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Αὐτὴ εἶναι γιὰ τὸ νεαρὸ πλασματάκι μιὰ πολὺ πιὸ σοβαρὴ τιμωρία ἀπὸ ξύλο καὶ μαλώματα. Ἕνα τέτοιο παιδαγωγικὸ μέσο δὲν πεισματώνει καὶ δὲν ἐρεθίζει ἀλλὰ φθάνει πιὸ δυνατὰ στὸ σκοπό του ἀπ' κάθε φωναχτὸ μάλωμα.

Ἡ σωματικὴ τιμωρία πρέπει νὰ γίνεται μόνο σὲ τέλεια ἐξαιρετικὲς περιστάσεις ἀλλιῶς καταστρέφει εὔκολα τὴ σχέσι ἐμπιστοσύνης μεταξὺ γονέων καὶ παιδιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαφανί[illegible]

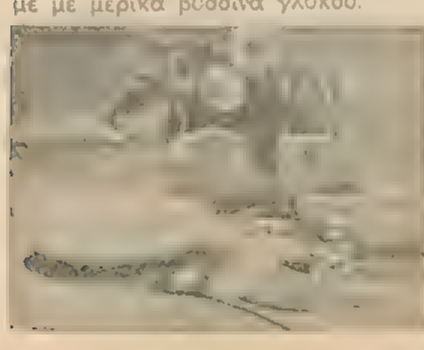
Φυσικὰ κάποτε καὶ μερικὲς ξυλιὲς χρειάζονται ὅταν μιὰ ἄσχημη πρᾶξι τὶς προκαλέσῃ. Ὅμως εἶναι πιὸ καλὸ νὰ [illegible]εύγωμε τὸ μέσο αὐτὸ ποὺ δὲν εἶναι καθόλου παιδαγωγικὸ καὶ [illegible] σματα.

Ἂν τὸ παιδί μας προξενήσῃ πόνο σὲ ζῶο ἢ σὲ ἄνθρωπο, τότε ἡ τιμωρία εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τοῦ προξενήσῃ ἀνάλογο πόνο. Πρέπει νὰ τοῦ μένῃ στὴ μνήμη καὶ νὰ τὸ ἀποτρέπῃ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

[illegible] παιδιὰ χωρὶς ἕνα χτύπημα. Γιατὶ νὰ μὴν προσπαθήσουμε καὶ μεῖς ἔστω χωρὶς νάμαστε μεγάλοι παιδαγωγοί; Ἔχουμε κάτι ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν ἐργασία μας αὐτὴ τὴ λεπτή: Τὸ μητρικὸ ἔνστικτο καὶ τὴ διάθεσι νὰ [illegible]

ΚΡΕΜΑ ΜΕ ΚΥΔΩΝΙΑ

Κάτι ποὺ θὰ πλουτίσῃ τὸ τραπέζι μας, θὰ ὀμορφήνῃ τὸ φαγητό μας καὶ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸ στομάχι μας καὶ θὰ μᾶς δώσῃ νὰ νοιώσουμε τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ συζύγου: 300 δρ. ὡς μιὰ ὀκὰ κυδώνια. Θὰ τὰ βράσουμε καλὰ μὲ λίγο νερό,ὡς μισὴ λίτρα, θὰ τὰ σουρώσουμε, ἂν θέλωμε περνοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὸ τρυπητό. Βάζουμε 150 δράμια ζάχαρι καὶ τὰ τραβοῦμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ ἀφοῦ πάρουν δυὸ - τρεῖς βράσεις. Στὸ ζωμὸ αὐτὸ ρίχνουμε μιὰ σκόνη πουτίγκας λειωμένη σὲ 6 κουταλιὲς κρύου νεροῦ ἢ σ' ἕνα κρόκο αὐγοῦ. Ἀντὶ σκόνη πουτίγκας ποὺ ἀγοράζομε ἀπὸ κατάστημα τροφίμων μποροῦμε νὰ προσθέσουμε στὸ ζεστὸ ζωμὸ 8 - 10 φύλλα ζελατίνας, τὴν ὁποία πρῶτα μαλακώνουμε σὲ κρύο νερό, ποὺ τὸ χύνομε κατόπιν.Τὰ φύλλα αὐτὰ λειώνουν μέσα στὸ ζεστὸ καὶ πήζουν τὴν κρέμα, ὅταν κρυώσῃ. Τὴ σερβίρομε σὲ γυάλινη σουπιέρα κι' ἂν θέλουμε τὴ γαρνίρομε μὲ μερικὰ βύσσινα γλυκοῦ.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Η ΣΚΟΝΗ

«Πρέπει νὰ κάθεσαι μὲ τὸ ξεσκονόπανο στὸ χέρι γιὰ νὰ ἀπομακρύνῃς αὐτὸν τὸν ἀκαίριο ἐχθρό, ποὺ μπαίνει ἀπὸ πόρτες καὶ παράθυρα, ἀπὸ ρωγμὲς καὶ τρῦπες στὸ σπίτι σου καὶ θρονιάζεται σὲ ἔπιπλα, ροῦχα καὶ σκεύη». Εἶναι ἀλήθεια πὼς μιὰ καθαρὴ νοικοκυρὰ ἔχει μεγάλο πόλεμο ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ λεπτοῦ καὶ τρομεροῦ ἐχθροῦ, ποὺ καταστάλάζει στὰ πνευμόνια μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ἀνεξάντλητη.

Εἶναι φυσικὰ ντροπὴ νὰ μπορῇ ἕνας ξένος νὰ γράψῃ τ' ὄνομά του μὲ τὸ δάχτυλο πάνω σ' ἕνα ἔπιπλό μας μὲ τὴ βοήθεια τοῦ στρώματος τῆς σκόνης, εἶναι ὅμως φοβερὸ νὰ ἀναπνέουν τὰ τρυφερὰ πνευμόνια τῶν παιδιῶν μας ἀέρα φορτωμένο μὲ σκόνη. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο κάθε μέρα τὸ προσεκτικὸ ξεσκόνισμα μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα. Πάντοτε ἂς σκουπίζεται τὸ δωμάτιο πρῶτα κι' ἔπειτα ἂς ξεσκονίζεται τὸ κάθε τι μὲ φροντίδα.

Ἡ σκόνη δὲν ἀπασχολεῖ μόνο τὴ νοικοκυρά, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιστήμη, ποὺ προσπαθεῖ μὲ ζῆλο καὶ κόπο νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ ἐπίπεδο αὐτό. Ὡς τὰ τώρα ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ περιεχόμενο σκόνης τοῦ ἀέρος ἀλλάζει κατὰ περιπτώσεις. Ἕνας ἐπιστήμων βρῆκε πὼς σὲ ἐλεύθερον ἀέρα μὲ βροχὴ περιέχονται 32.000 μόρια σκόνης σ' ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο.

[illegible] περιέχεται τρεῖς [illegible] ποσότητα σκόνης καὶ σὲ καιρὸ ζεστὸ μὲ ἄνεμο ἓξ φορὲς πιὸ πολλή.

Ἕνα δωμάτιο περιέχει κατὰ μέσον ὅρον 185.000 μόρια σκόνης σ' ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο, πάνω ὅμως στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὑψη[illegible], δηλ. σ' ἕνα κυβικὸ ἑκατοστόμετρο,περι[illegible] ἡ ἐλαχίστη ποσότητα τῶν 210 μορίων [illegible].

Ἐκεῖ φυσικὰ θὰ μποροῦσε ἡ νοικοκυρὰ νὰ μὴ μεταχειρίζεται καθημερινῶς τὸ ξεσκονόπανο.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀέρας τῶν βουνῶν εἶναι σωτήριος καὶ εὐεργετικὸς γιὰ τὰ πνευμόνια!

ΔΥΟ ΖΕΣΤΑ ΖΑΚΕΤΑΚΙΑ

Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ σκεφθοῦμε καὶ γιὰ τὸν πόλεμό μας ἐναντίον τοῦ ψύχους. Ἡ ἐπίθεσίς του ἄρχισε ἀπότομα καὶ ἀναπάντεχα. Τὰ νόστιμα αὐτὰ ζακετάκια πλεγμένα μὲ ἄσπρο μαλλί, στολισμένα μὲ μετάλλινα κουμπιὰ καὶ κεντημένα μὲ χρωματιστὰ λουλουδάκια καὶ γιρλάντες, δίνουν μιὰ φρεσκάδα στὰ νέα μας κορίτσια καὶ μᾶς κάνουν νὰ ξεχνοῦμε τὴν μούχλα καὶ τὸ κατσουφιασμένο ὕφος τοῦ χειμῶνα. Δοκιμάσατε μιὰ φορὰ νὰ ἀποκτήσετε ἕνα τέτοιο ζεστὸ σακάκι καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε. Θὰ εἶσθε πάντα εὐχαριστημένες καὶ καλὰ ντυμένες μέσα σ' ἕνα τέτοιο ροῦχο.

[illegible] εἶτε νὰ βοηθήσετε καὶ τὴν μεγάλη ἐξόρμησι ποὺ γίνεται σ' ὅλη τὴν [illegible] «Φανέλλα τοῦ Στρατι[illegible] σας μπορεῖ νὰ πλέξῃ κάτι χρήσιμο γιὰ τοὺς Ἀκρῖτες μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκη περισσότερη ἀπὸ μᾶς ἀπὸ ζεστὰ ροῦχα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόνο ὅπου τὸ χῶμα ἔχει ἀρκετὸ βάθος καὶ διαποτίζεται ἀπὸ τὴν ὑγρασία, βλασταίνει μιὰ ζωηρὴ πρασινάδα, ποὺ ποικίλλει εὐχάριστα τὴν ἀπελπιστικὴ μονοτονία τῶν βουνῶν.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς γύμνιας, γίνονται πλημμύρες φοβερές· γιατί, ὅταν βρέχη, τὸ νερὸ κυλᾶ ἀπάνω στὶς γυμνὲς πλαγιές, ὅπως σ' ἕνα λιθόστρωτο δρόμο, καὶ σχηματίζονται μεγάλοι χείμαρροι ποὺ πέφτουν ἀπό [illegible]

[illegible]

Ἡ [illegible] (Ἀλέξη [illegible]) [illegible] Δὲν εἶναι οὔτε ὡμόρφη πόλι, οὔτε καθαρή. Τὰ φορτωμένα μετάλλευμα βαγόνια, ποὺ κυκλοφοροῦν ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ σὲ σιδερένιες γραμμὲς μέσα στοὺς δρόμους της, σπέρνουν διαρκῶς μιὰ μαύρη σκόνη, πού, ὅταν βρέχη, σχηματίζει μιὰ λάσπη ὑγρὴ καὶ βαθειά, σὰν τοῦ βάλτου. Τὶς ἡμέρες πάλι ποὺ ἔχει ἥλιο κι' ἀέρα, ἡ μαύρη σκόνη στριφογυρίζει, σηκώνεται σὲ σύννεφα καὶ σκεπάζει ὅλη τὴν πόλι. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τὰ σπίτια εἶναι μαῦρα, — μαῦρα ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὴ λάσπη, μαῦρα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν φούρνων, τῶν τζακιῶν, τῶν ἀτμομηχανῶν. Ὅλα μέσα στὴ Βάρση εἶναι μαῦρα. Ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, ἀκόμα καὶ τὰ νερὰ τοῦ Διβόννα. Μαῦροι κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους, μαῦρα καὶ τ' ἀμάξια, καὶ τ' ἄλογα, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὅλα, ὅλα....

Οἱ δρόμοι τῆς Βάρσης δὲν εἶναι καμωμένοι οὔτε γι' ἀμάξια οὔτε γιὰ πεζούς. Ἀλλὰ γιὰ τὰ βαγόνια τῶν ἀνθρακωρυχείων [illegible] σιδερένιες γραμμὲς καὶ πλάκες περιστρεφόμενες' ἀπὸ πάνω, γεφύρια, τροχοί, λουριὰ καὶ βαροῦλκα ποὺ γυρίζουν μὲ κρότους φοβερούς. Τὰ μεγάλα κτίρια ποὺ ἀπαντᾶς τρέμουν ὡς τὰ θεμέλια· κι' ἂν κοιτάξης μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, δὲν βλέπεις παρὰ ἀτμομηχανὲς ποὺ δουλεύουν ἀκατάπαυστα. Οὔτε μνημεῖα, οὔτε κῆποι, οὔτε ἀγάλματα στὶς πλατεῖες. Καὶ στὸ ἴδιο σχέδιο — ἕν ἁπλούστατο τετράγωνο — ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα, δικαστήρια, διοικητήρια, σχολεῖα, ἀκόμα κι' οἱ ἐκκλησίες.

Ὅταν φθάσαμε στὰ περίχωρα τῆς Βάρσης, ἦταν δυόμιση, ἀπόγεμα, κι' ἕνας ἱλαρὸς ἥλιος ἔλαμπε σὲ γαλάζιον οὐρανό. Ἀλλὰ ὅσο προχωρούσαμε σκοτείνιαζε. Ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, βλέπαμε ἕνα πυκνὸ σύννεφο ἀπὸ καπνούς, ποὺ σέρνουνταν βαρειὰ καὶ ξεσχίζουνταν στὶς ψηλὲς καμινάδες. Κι' ἀκούγαμε ἕνα δυνατὸ θόρυβο, ἕνα μουγκρητὸ σὰν ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἡ θάλασσα...

Ἤξερα πὼς ὁ θεῖος τοῦ Ἀλέξη ἦταν ἐργάτης στὴ Βάρση καὶ πὼς δούλευε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Τρουγέρα, μὰ τίποτα περισσότερο. Κατοικοῦσε μέσα στὴ Βάρση ἢ στὰ περίχωρα; Ἀγνωστο.

Ὅταν μπήκαμε στὴ Βάρση, ρώτησα ποῦ ἦταν τὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Τρουγέρα καὶ μ' ἔστειλαν στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Διβόννα, σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα, ποὺ τὴ διασχίζει ἕνας χείμαρρος, — αὐτὸς ποὺ ἔδωσε καὶ τ' ὄνομά του στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Ἂν ἡ ὄψις τῆς Βάρσης δὲν εἶναι καθόλου θελκτική, ἡ ὄψις αὐτῆς τῆς κοιλάδος εἶναι καθαυτὸ [illegible]. Ὁλ[illegible] λόφοι γυμνοί, χωρὶς δένδρα, χωρὶς χλόη, πέτρες στακτιὲς μὲ λίγο κοκκινόχωμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ· καὶ στὴν εἴσοδο τῆς κοιλάδος, τὰ κτίρια τοῦ ἀνθρακωρυχείου, ὑπόστεγα, σταῦλοι, ἀποθῆκες, γραφεῖα, κι' οἱ καμινάδες τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὕστερα, σωροὶ ἀπέραντοι ἀπὸ κάρβουνο καὶ πέτρα.

Καθὼς πλησιάζαμε στὰ κτίρια, μιὰ νέα γυναῖκα μὲ μάτια ἐκστατικά, μὲ μαλλιὰ χυμένα στοὺς ὤμους, ποὺ ἔσερνε ἕνα μικρὸ παιδὶ ἀπ' τὸ χέρι, ἦλθε μπροστά μας καὶ μ' ἐσταμάτησε:

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ δείξης ἕνα δροσερὸ δρόμο; μοῦ εἶπε.

Τὴν κοίταξα ἔκπληκτος.

— Ἕνα δρόμο μὲ δένδρα, ἐξακολούθησε, μὲ σκιά, μὲ δροσιά, μ' ἕνα ποταμάκι δίπλα του ποὺ κάνει κλάκ, κλάκ, κλάκ στὰ χαλίκια, κι' ἀπάνω στὰ δένδρα κελαϊδοῦν πουλιά;

Κι' ἄρχισε νὰ σφυρίζη ἕνα χαρούμενο σκοπό.

— Δὲν ἀπαντήσατε σεῖς κανένα τέτοιο δρόμο; κρῖμα! εἶπε πάλι βλέποντας πὼς δὲν τῆς ἀποκρινόμουν, μὰ χωρὶς νὰ βλέπη καὶ τὴν ἔκπληξί μου. Τότε θὰ εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀκόμα.... Δεξιὰ ὅμως ἢ ἀριστερά;... Πές μου, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ. Τὸν γυρεύω μὰ δὲν τὸν βρίσκω!

Μιλοῦσε γρήγορα-γρήγορα, χειρονομῶντας ζωηρὰ μὲ τὄνα χέρι, ἐνῷ μὲ τἄλλο ἐχάιδευε τρυφερὰ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ της.

— Γυρεύω αὐτὸ τὸ δρόμο, γιατ' εἶμαι βέβαιη πὼς ἐκεῖ θ' ἀπαντήσω τὸ Μάριο. Γνωρίζεις τὸ Μάριο;.... Ὄχι;... Εἶναι ὁ [illegible] μου. Λοιπόν, ὅταν κάηκε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, μὲ τὸ γκάζι, τραβήχτηκε σ' αὐτὸ τὸ δροσερὸ δρόμο. Δὲν [illegible] παρὰ σὲ δρόμους δροσερούς, ποὺ τοῦ κάνουν καλὸ στὰ καψίματά του. Ἐκεῖνος ξέρει καὶ τοὺς βρίσκει· ἐγὼ δὲν ξέρω. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ ἕξη μῆνες. Ἕξη μῆνες, μὰ εἶναι πάρα πολὺ γι' ἀνθρώπους ποὺ [illegible]! Ἕξη μῆνες, ἕξη μῆνες!

[illegible] τὰ κτίρια τοῦ ἀνθρακωρυχείου κι' ἀγριεμένη, δείχνοντας τὶς καμινάδες τῆς ἀτμομηχανῆς, ποὺ ἔβγαζαν χείμαρρους ἀπὸ καπνό, ἐφώναξε:

[illegible] καταχθόνια, [illegible] διαβολική! δός μου [illegible]

[illegible] πάλι σὲ [illegible]

Δὲν εἶσαι σὺ ἀπὸ δῶ [illegible]. Ἡ [illegible] ἀπὸ μακριά. Π[illegible] [illegible] ἕνας, δύο, τρεῖς, ἕνας, δύο, τρεῖς, ὅλοι [illegible] στὸ ἀνθρακωρυχεῖο!

Καὶ ξαφνικά, σηκώνοντας τὸ παιδί της καὶ σφίγγοντάς το στὴν ἀγκαλιά της:

— Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸν Πετράκη μου, ποτέ!... Τὸ νερὸ εἶναι γλυκό, τὸ νερὸ εἶναι δροσερό.... Ποῦ εἶναι ὁ δρόμος; Ἀφοῦ δὲν τὸν ξέρεις, εἶσαι καὶ σὺ βλάκας σὰν τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ κοροϊδεύουν. Ἔλα, τί μὲ κρατεῖς; Ὁ Μάριος μὲ περιμένει!

Μοῦ γύρισε τὴ ράχι κι' ἔφυγε μὲ μεγάλα βήματα, σφυρίζοντας τὸ χαρούμενο σκοπό της.

Κατάλαβα πὼς ἦταν τρελλὴ ἐξ αἰτίας ποὺ ἔχασε τὸν ἄντρα της ἀπὸ ἔκρηξι ἀερίου στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, — ἕνας φοβερὸς κίνδυνος γιὰ τοὺς ἐργάτες· καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ Τρουγέρα, μπροστὰ στὸ ζοφερὸ ἐκεῖνο τοπίο, κάτω ἀπ' τὸν μαῦρο ἐκεῖνο οὐρανό, ἡ [illegible] τῆς δυστυχισμένης γυναί-

[illegible]

κας πού ἡ λύπη τὴν εἶχε τρελλάνει, μᾶς ἔκαμε μελαγχολικούς.

Μᾶς ἔδειξαν τὸ σπίτι τοῦ Ἀλέξη. Γάσπαρο τὸν ἔλεγαν καὶ κατοικοῦσε κοντὰ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, σ' ἕνα δρόμο στριφτό, ποὺ κατηφόριζε ἀπ' τὸ λόφο στὸ ποτάμι.

Τὸν ζήτησα' καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀκουμπησμένη στὴν πόρτα κουβέντιαζε μὲ μιὰ γειτόνισσα, ἀκουμπησμένη κι' αὐτὴ σ' ἄλλη πόρτα, μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ γύριζε στὶς ἕξη, μετὰ τὴν ἐργασία.

— Καὶ τί τὸν θέλεις, παιδί μου;

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Ἀλέξη.

Μὲ κοίταξε ἀπὸ πάνω ὣς κάτω, κοίταξε καὶ τὸν Κάπη κι' εἶπε:

— Μὴν εἶσαι ὁ Ρεμῆς;... ὁ Ἀλέξης μᾶς μίλησε γιὰ σένα καὶ σὲ περίμενε... Κι' αὐτὸς ποιὸς εἶναι;

— Ὁ σύντροφός μου, ὁ Ματτίας.

Ἦταν ἡ θεία τοῦ Ἀλέξη. Ἐνόμισα πὼς θὰ μᾶς ἔλεγε νὰ μποῦμε μέσα καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε, γιατὶ τὰ σκονισμένα μας πόδια καὶ τὰ ἡλιοκαμένα μας πρόσωπα μαρτυροῦσαν τὴν κούρασί μας. Μὰ τίποτα! Μοῦ εἶπε μόνο πὼς ἂν γύριζα στὶς ἕξη, θὰ βρισκα τὸν Ἀλέξη, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ ζητήσω ὅ,τι δὲν μοῦ ἐπρόσφεραν. Τὴν εὐχαρίστησα γιὰ τὴν πληροφορία της καὶ φύγαμε μὲ τὸν Ματτία, γιὰ νὰ βροῦμε στὴν πόλι κανένα φοῦρνο καὶ ν' ἀγοράσουμε λίγο ψωμί. Πεινούσαμε, γιατὶ εἴχαμε νὰ φᾶμε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἐγὼ αἰσθανόμουν καὶ ντροπὴ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἔκαμαν. Ὁ Ματτίας βέβαια θ' ἀποροῦσε: ἄξιζε τὸν κόπο νὰ περπατήσουμε τόσα μίλια; Καὶ θὰ ἐσχημάτιζε πολὺ κακὴ ἰδέα γιὰ τοὺς φίλους μου κι' ὅταν θὰ τοῦ μιλοῦσα γιὰ τὴ Λίζα, δὲν θὰ μ' ἄκουγε μὲ τὴν ἴδια συμπάθεια.

Ἐπειδὴ ἡ ὑποδοχὴ τῆς θείας δὲν μοῦδινε θάρρος νὰ ξαναγυρίσω στο σπίτι, πήγαμε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἕξη, νὰ περιμένωμε τὸν Ἀλέξη ἀπέξω ἀπ' τὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Τρουγέρα γίνεται ἀπὸ τρία πηγάδια: τὸ πηγάδι τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, τὸ πηγάδι τῆς Ἁγίας Ἀλφονσίας καὶ τὸ πηγάδι τοῦ Ἁγίου Παγκρατίου. (Ἔτσι συνηθίζουν οἱ μεταλλευτὲς νὰ βαφτίζουν κάθε πηγάδι μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ὁποιου τυχαίνει νὰ γιορτάζεται τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει τὸ σκάψιμό του). Τὰ τρία αὐτὰ πηγάδια δὲν χρησιμεύουν γιὰ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῶν ἐργατῶν, ποὺ θὰ ἦταν ἀπότομο καὶ ἐπικίνδυνο. Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ μιὰ στοά, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ λυχνιοστάσιο, φτάνει ὣς τὸ πρῶτο ἐπίπεδο τῆς ἐργασίας κι' ἀπὸ κεῖ συγκοινωνεῖ μ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

Ὅταν ἔμαθα πὼς ἀπ' αὐτὴ τὴ στοὰ θὰ ἀνέβαιναν οἱ ἐργάτες, στάθηκα στὴν εἴσοδό της μὲ τὸ Ματτία καὶ μὲ τὸν Κάπη. Καὶ λίγα λεπτὰ ἀφοῦ ἐκτύπησαν οἱ ἕξη, ἄρχισα νὰ διακρίνω, στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς στοᾶς, νὰ τρεμοφέγγουν κάτι φῶτα μικρά, ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν. Ἦταν οἱ μεταλλευτὲς πού, μὲ τὴ λυχνία στὸ χέρι, ἀνέβαιναν στὸ φῶς, ἀφοῦ τελείωσαν τὴν ἐργασία τους.

Προχωροῦσαν σιγά, μὲ βαρειὰ περπατησιά, σὰ νὰ τοὺς πονοῦσαν τὰ γόνατα,— πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐξήγησα ἀργότερα, ὅταν ἀνεβοκατέβηκα κι' ἐγὼ τὶς σκάλες καὶ τὶς ἀνεμόσκαλες ποὺ ὁδηγοῦν στὸ πρῶτο ἐπίπεδο' τὰ πρόσωπά τους ἦταν μαῦρα σὰν τῶν καρβουνιάρηδων, καὶ τὰ ροῦχα τους, καθὼς καὶ τὰ καπέλλα τους, σκεπασμένα ἀπὸ καρβουνόσκονη κι' ἀπὸ κομμάτια λάσπης ὑγρῆς. Περνῶντας ἀπὸ τὸ λυχνιοστάσιο, ἔμπαινε ἕνας - ἕνας καὶ κρεμοῦσε τὴ λυχνία του σ' ἕνα καρφί.

Ἂν καὶ προσεκτικός, δὲν εἶδα τὸν Ἀλέξη νὰ βγαίνῃ' κι' ἂν δὲν ἔτρεχε ἐκεῖνος νὰ μ' ἀγκαλιάση, θὰ τὸν ἄφηνα νὰ περάση χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσω. Τόσο λίγο ἔμοιαζε τώρα, μαῦρος ἀπὸ τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια καθὼς ἦταν, μὲ τὸ σύντροφο ποὺ ἄλλη φορὰ ἔτρεχε στὰ δρομάκια τοῦ περιβολιοῦ μας, μὲ τὰ μανίκια τοῦ καθαροῦ του πουκάμισου σηκωμένα ὣς τοὺς ἀγκῶνες καὶ μὲ τὸ στῆθος μισανοικτὸ ὥστε νὰ φαίνεται τὸ ἄσπρο του δέρμα.

— Εἶναι ὁ Ρεμῆς! εἶπε γυρίζοντας σ' ἕναν ἄνθρωπο καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν ποὺ περπατοῦσε κοντά του κι' εἶχε τὴν ἀγαθὴ φυσιογνωμία τοῦ Πέτρου Ἀκκέν, - καθόλου παράξενο, ἀφοῦ ἦταν ἀδερφός του.

— Σὲ περιμέναμε ἀπὸ καιρό, μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ θεῖος τοῦ Ἀλέξη.

— Μ' ἀπὸ τὸ Παρίσι ὣς τὴ Βάρση τὸ ταξίδι εἶναι μεγάλο....

(Ἀκολουθεῖ)

ἡ Στρατιωτική μας στήλη

ΑΜΥΝΤΗΡΙΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

Ἀφ' ὅτου ἤρχισε χρησιμοποιουμένη ἡ ὀχυρωτική, ἐνεφανίσθη ὡς στοιχεῖον αὐτῆς τὸ ἀμυντικὸν ἐμπόδιον (ἄλλως καλούμενον ἀμυντικὸν κώλυμα), τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ παρεμποδίσῃ τὸν ἐπιτιθέμενον ἐχθρὸν νὰ φθάσῃ εὐχερῶς μέχρι τῶν θέσεων τοῦ ἀμυνομένου καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ὑπὸ τὴν βολὴν τῶν ὅπλων του.

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν πυροβόλων τὰ τείχη, εἰς τὰ ὁποῖα συνίστατο τότε ἡ ὀχύρωσις, ἀπετέλουν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ λόγῳ τοῦ ὕψους των ἀμυντήριον ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον συνεπληροῦτο καὶ δι' ἑτέρου τοιούτου, μιᾶς δηλαδὴ βαθείας καὶ πλατείας τάφρου ὁριζομένης πρὸ τῶν τειχῶν, πολλάκις πλήρους ὕδατος.

Ὅταν ἡ τελειοποίησις τῶν πυροβόλων καὶ ἡ αὔξησις τῆς ἰσχύος των κατέστησεν ἄχρηστα τὰ τείχη, ἡ ὀχυρωτικὴ ἔλαβεν ἄλλην μορφήν, τὴν τῶν χαρακωμάτων, περιέχουσαν καὶ πάλιν ὡς στοιχεῖόν της τὸ ἀμυντήριον κώλυμα. Σκοπὸς τοῦ ἐμποδίου εἶναι καὶ πάλιν νὰ παρακωλύσῃ τὴν προχώρησιν τοῦ ἐπιτιθεμένου καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ὑπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀμύνης, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν ἐπὶ τέλους κατορθώσῃ οὗτος νὰ διανοίξῃ διόδους καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν χαρακωμάτων τῶν ἀμυνομένων νὰ ἔχῃ ὑποστῆ τόσας ἀπωλείας καὶ νὰ εἶναι τόσον ἐξηντλημένος, ὥστε νὰ ἀποβαίνῃ εὔκολος ἡ τελικὴ διὰ τῆς λόγχης ἀπόκρουσίς του.

Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν αὐτομάτων ὅπλων (πολυβόλων καὶ ὁπλοπολυβόλων), ἡ ὁποία ἔδωσε μεγίστην δραστικότητα εἰς τὸ πῦρ, ηὔξησε καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀμυντηρίου κωλύματος, δεδομένου ὅτι ἡ πρὸ αὐτοῦ ζώνη εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναχαιτισθῇ ἔστω καὶ δι' ὀλίγα λεπτὰ ὁ ἐπιτιθέμενος θερίζεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν βολὴν τῶν αὐτομάτων ὅπλων τοῦ ἀμυνομένου.

Τὸ ἀμυντήριον ἐμπόδιον ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ὀχυρωτικῆς (ἡ ὁποία βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν ὅπλων) ἔλαβε τελικῶς σήμερον τὴν μορφὴν τοῦ συρματοπλέγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἕνα πλέγμα ἀπὸ ἀγκαθωτὸν σῦρμα (ἀκιδωτὸν σῦρμα) κατασκευαζόμενον πρὸ τῶν χαρακωμάτων τῇ βοηθείᾳ ξυλίνων ἢ σιδηρῶν πασσάλων. Ἐμπήγνυνται δηλαδὴ εἰς τὸ ἔδαφος 3 ἢ 4 σειραὶ τοιούτων πασσάλων, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα πλέκονται μὲ ἀκιδωτὸν σῦρμα, ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία συρματόπλεκτος ζώνη 3 ἢ 4 μέτρων. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πλέγμα αὐτὸ φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ διολισθήσῃ κανεὶς ἕρπων. Συχνὰ κατασκευάζονται ἀντὶ μιᾶς δύο καὶ τρεῖς σειραὶ συρματοπλεγμάτων. Ἡ χάραξις τοῦ συρματοπλέγματος γίνεται κατὰ τρόπον ὥστε ἡ ἀμέσως πρὸ αὐτοῦ ζώνη νὰ θερίζεται ἀπὸ τὰ πολυβόλα τῆς ἀμύνης, ἐνῷ συγχρόνως βάλλεται καὶ διὰ τῶν ὁπλοβομβίδων, πολλάκις δὲ καὶ διὰ χειροβομβίδων. Ἔτσι ὁ ἐπιτιθέμενος, φθάνων πρὸ τοῦ συρματοπλέγματος, ἀναγκάζεται νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ διανοίξῃ διὰ ψαλίδων διόδον, ἐνῷ βάλλεται δραστικῶς ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀμύνης. Φαντάζεται κανεὶς πόσον δύσκολον θὰ εἶναι τοῦτο, σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Διὰ τοῦτο ὁ ἐπιτιθέμενος προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξῃ προκαταβολικῶς διόδους διὰ τοῦ πυροβολικοῦ, τὸ ὁποῖον, συγκεντρῶνον τὸ πῦρ του εἰς ὡρισμένα σημεῖα ἐπὶ τοῦ συρματοπλέγματος, τὸ καταστρέφει καὶ ἀνοίγει οὕτω διόδους, τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πεζικόν του ὅταν φθάσῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν οἱ ἀμυνόμενοι, γνωρίζοντες ἐγκαίρως τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει καταστραφῆ τὸ συρματόπλεγμα, συγκεντρώνουν τὰ πυρά των εἰς τὰς ἀνοιχθείσας διόδους. Ἐπὶ πλέον, εἰδοποιημένοι τοιουτοτρόπως ἐγκαίρως, ἔχουν τὸν καιρὸν νὰ προσκομίσουν ἱκανὰς ἐφεδρείας εἰς τὸν ἀπειλούμενον τομέα διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὸν ἐπιτιθέμενον.

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 192)

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ - ΑΣΚΗΤΗΣ

Απὸ τὴν ἀπόμερη γωνιὰ τῆς γῆς, ὅπου σήμερα εἶναι τὸ μοναστῆρι τῆς Μεγίστης Λαύρας, τὸ σκελετωμένο χέρι ἑνὸς ἀσκητοῦ ἔσεισε, χίλια χρόνια πρίν, τὰ θεμέλια τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου. Εἶναι μιὰ ἱστορία γεμάτη θρησκευτικὸ καὶ πατριωτικὸ μεγαλεῖο, ὅπως μᾶς τὴν ἀφηγήθη ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, ὁ γέρων ἱστορικὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους: Ἱστορία μιᾶς ἐνδόξου περιόδου τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ποὺ δείχνει τὸν θρίαμβον τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, τῆς θρησκείας κατὰ τῆς ἰσχύος, τῆς ἀρετῆς κατὰ τοῦ πάθους. Ἀναφέρεται δὲ στὸ γενναῖο αὐτοκράτορα Νικηφόρο Φωκᾶ, τοῦ ὁποίου κειμήλια, ὁ σάκκος, ἡ μίτρα, τὸ εὐαγγέλιον, σώζονται στὸ μουσεῖο τῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας. Ὁ Νικηφόρος ἦταν ἀνεψιὸς ἀπὸ μητέρα ἑνὸς ἀσκητοῦ, Μιχαὴλ Μαλεΐνου, ὁ ὁποῖος εἶχε μοναστῆρι σ' ἕνα βουνὸ τῆς Ἀσίας καὶ εἶχεν ὑποτακτικὸ τὸν Ἀθανάσιον, ποὺ κατόπιν ἀσκήτεψε καὶ ἁγίασε στὸν Ἄθω. Ὅταν ἔφθασε στὴν Ἀσία ὁ Νικηφόρος, ἀρχιστράτηγος τότε τῶν ἐνδόξων στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Ἀσίας, συνήντησε καὶ τὸν θεῖον του ἀσκητὴν Μιχαὴλ καὶ τὸν ὑποτακτικόν του Ἀθανάσιον. Καὶ ὁ γενναῖος στρατηγός, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ποὺ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης καὶ τῆς ἰσχύος, ἔδωκε στὸν Ἀθανάσιον μίαν ἀπίστευτη ὑπόσχεσι: Νὰ γίνη καλόγηρος! Μόλις θὰ ἐτελείωνεν ἡ νικηφόρος ἐκστρατεία του στὴν Ἀσία καὶ θὰ ἐπαγιώνετο ἡ αὐτοκρατορία, αὐτὸς θὰ παρητεῖτο ἀπὸ τὴν ἀρχιστρατηγία καὶ θὰ ἐπήγαινε νὰ ἀσκητέψη μαζί τους. Τότε, βέβαια, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ὁ κρίκος τῆς τιμῆς. Γιὰ ἀνάμνησι μάλιστα τῆς ὑποσχέσεως ὁ Μιχαὴλ τοῦ χάρισε τὴν τρίχινη χλαμύδα του, ποὺ ἦταν τὸ ἀσκητικὸ ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Νικηφόρος φοροῦσε τὴ χλαμύδα μέσα ἀπὸ τὴ στρατηγικὴ του στολὴ κι' ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, βλέποντας πόσο μάταια πράγματα εἶναι καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ δόξα μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς σοφίας, ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται τὴ γαλήνη τοῦ μοναστηριοῦ.

Στὸ μεταξὺ πέθανε ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμανὸς ὁ Β' καὶ παρήγγειλε, μέχρις ὅτου ἐνηλικιωθοῦν τὰ παιδιά του Βασίλειος καὶ Κωνσταντῖνος, νὰ ἀντιβασιλεύση ἡ αὐτοκράτειρα Θεοφανώ, νεωτάτη ἀκόμη, μὲ τὸν πρωθυπουργὸ Βρίγγα. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ φανοῦν διαφωνίες μεταξὺ πρωθυπουργοῦ καὶ αὐτοκρατείρας καὶ ἡ τελευταία, ποὺ ἐθαύμαζε τὴν ἀνδρεία τοῦ Νικηφόρου, τὸν ἐκάλεσε μυστικὰ νὰ ὁδηγήση τὰ στρατεύματά του στὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ διώξη τὸ Βρίγγα. Ὁ ἀρχιστράτηγος, βλέποντας πόσον ἡ διχόνοια αὐτὴ — ὅπως ἡ κάθε διχόνοια καὶ ἐμφύλιος διαφωνία — ὑπῆρχε φόβος νὰ ὁδηγήση τὴν αὐτοκρατορία στὴν κατάρρευσι, ἀπεφάσισε νὰ πάη στὴν Πόλι, ὄχι ὅμως μὲ τὸ στρατό του, ἀλλὰ μὲ τὴ σοφία καὶ τὴν συμβουλή. Ἔγινε τότε κάτι ποὺ ἔκαμε κατάπληξι σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία: Ὁ Βρίγγας ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Νικηφόρου, ντυμένου ὄχι μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἀλλὰ μὲ τὴν χλαμύδα τοῦ ἀσκητοῦ, ἀπὸ τρίχες αἰγός! Ἔδωκε δὲ στὸν πρωθυπουργὸ τὴ διαβεβαίωσι μὲ ὅρκο ὅτι εἶχεν ἀπογοητευθῆ ἀπὸ ὅλες τὶς κοσμικὲς φιλοδοξίες καὶ ἕνα μόνον ἐσκέπτετο, νὰ ἀποχωρήση σὲ μοναστῆρι. Ὁ Βρίγγας τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπιστρέψη στὰ στρατεύματά του στὴν Ἀσία γιὰ νὰ παγιώση τὶς κατακτήσεις τῆς αὐτοκρατορίας. «Ἔκτοτε, λέγει ὁ ἱστορικὸς τῆς Μεγίστης Λαύρας, εἶχε τάξει μήτε νὰ κρεοφαγήση, μήτε γυναικὶ ποτὲ νὰ συνέλθη. Κατεκλίνετο δὲ χαμαί, καλυπτόμενος ὑπὸ τοῦ τραχέος ἐκ τριχῶν αἰγὸς μανδύου τοῦ σεβασμίου θείου του Μιχαὴλ Μαλεΐνου. Ἦτο ἀνὴρ ρέπων πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἅγιος, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωτος, μεστὸς ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, ἀνδρεῖος δ' ἐν ταὐτῷ καὶ εὐτυχὴς ἐν ταῖς μάχαις. Οἰκτίρμων πρὸς πάντας, ἐπεσκέπτετο τὰς χήρας καὶ τοὺς δεσμώτας καὶ ἔτρεφε τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πένητας...».

Ἡ διχόνοια ὅμως πρωθυπουργοῦ καὶ αὐτοκρατείρας ἐξακολουθοῦσε καὶ οἱ δυὸ γενναῖοι στρατηγοί, ὁ Κουρκούας καὶ ὁ Τσιμισκῆς, προέτρεψαν τὸ Νικηφόρο νὰ στεφθῆ αὐτοκράτωρ. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠρνεῖτο, ὁ Τσιμισκῆς ἔβγαλε τὸ ξίφος καὶ τὸν ἠπείλησε. «Θὲς περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ αὐτοκρατορικὸν διάδημα καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν!...». Ἔτσι ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ὡδήγησε τὰ στρατεύματά του στὴν Κων/πολιν καὶ ἀπὸ τὴν 16 Αὐγούστου 963 ἐστέφθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες πράξεις του ὡς αὐτοκράτορος ἦταν νὰ ἐξορίση τὴν αὐτοκράτειρα Θεοφανὼ στὸν πύργο τοῦ Πετρίου, κοντὰ στὴν ἀκτὴ τοῦ Κερατίου κόλπου. Τοῦτο δὲ διότι ἡ νεαρὰ αὐτοκράτειρα τὸν ἐπίεζε νὰ τὴν συζευχθῆ. Στὸ παλάτι ὁ αὐτοκράτωρ ζοῦσε σὰν ἐρημίτης, τηροῦσε ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ κοινοβιακοῦ μοναχικοῦ βίου, κρατοῦσε τὴν ψυχή του σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωσι, πλάγιαζε στὸ δάπεδο, διενυκτέρευε μὲ προσευχὲς καὶ ψαλμούς.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ ἀσκητοῦ Μιχαήλ, εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ ἔκτιζε τὴ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἔμαθε ὅτι ὁ Νικηφόρος ἐδέχετο συνεχῶς τὴν πίεσι τῆς αὐτοκρατείρας νὰ τὴν νυμφευθῆ. Καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἱστορικὴ πρᾶξις, ποὺ ἀπετέλεσε τὸν θρίαμβο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἀπέδειξε πόσον ὕψος εὐσεβείας εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύση ἡ σοφία τοῦ Ναζωραίου σὲ ψυχὲς ἀνώτερες, σὲ χαρακτῆρας ἡρωϊκοὺς καὶ χαλυβδίνους, ὅπως ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ποὺ ἡ μνήμη του καθιερώθη ἀργότερα ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ ἑορτολόγιο νὰ ἑορτάζεται στὶς 5 Ἰουλίου, ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Λαύρα καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι. Παρουσιάσθη στὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦ θύμισε τὴν ὑπόσχεσί του: «Βασιλεῦ, πρόσεξε νὰ τηρήσης τὴν ὑπόσχεσί σου διότι ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήση...». Ὁ αὐτοκράτωρ ἄκουσε μὲ εὐλάβεια τὴν ἐπιτίμησι τοῦ ἀσκητοῦ καὶ τὸν διεβεβαίωσε μὲ ὅρκο ὅτι δὲν ἐδέχθη τὸ σκῆπτρο ἀπὸ μάταια προσωπικὴ ἱκανοποίησι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώση τὴν αὐτοκρατορία στὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ περνοῦσε. Καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ ἀσκητικὰ στὸ παλάτι, μέχρις ὅτου τὰ δημόσια πράγματα τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ καταθέση τὸ σκῆπτρο κι' ἔπειτα θὰ πάη νὰ ἀσκητέψη κοντὰ στὸν πνευματικό του πατέρα, τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, στὸν Ἄθω...

Ἔφυγε ὁ ἀσκητὴς καὶ ὁ Νικηφόρος ἐξηκολούθησε νὰ διάγη σὰν μοναχός, νὰ πλαγιάζη μὲ τὴν τρίχινη χλαμύδα καὶ νὰ διανυκτερεύη μὲ προσευχὲς καὶ ψαλμούς. Ἡ τακτική του αὐτὴ προεκάλεσε τὸ μῖσος τῆς αὐτοκρατείρας Θεοφανοῦς, ἡ ὁποία καὶ παρεσκεύασε, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὴ δολοφονία του. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ἡ κατάπληξις ποὺ ἐδοκίμασαν οἱ φονεῖς ὅταν, μπαίνοντας τὰ μεσάνυκτα στὸ δωμάτιό του, βρῆκαν ἄδειανὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ κρεββάτι κι' ἐχρειάσθη νὰ ψάξουν πολὺ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν σὲ μιὰ γωνιά, στὸ δάπεδο, ἕναν ἀσκητὴ ποὺ κοιμῶταν, φορῶντας μιὰ ταπεινὴ χλαμύδα ἀπὸ τρίχες αἰγός: Ἦταν ὁ αὐτοκράτωρ!...

Τὸ σκῆπτρον καὶ ἡ πορφύρα τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ καὶ τὸ χειρόγραφο εὐαγγέλιο τοῦ ἰδίου, φυλάσσονται εὐλαβικὰ στὸ μουσεῖο τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ἰω. Καζαντζάκης

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε τὸ κατωθι διαγγελμα προς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὴν χώραν Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπὶ τῇ σημερινῇ 2α ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν :

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες,
Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

Σήμερα συμπληρουνται δύο χρονια ἀφ' ὅτου ἐγεννήθηκε καὶ ἱδρύθηκε ἡ Ε.Ο.Ν. — Ἀπὸ τῆς 7ης Νοεμβρίου 1937 ποὺ ἦτανε ἡ πρώτη ἐμφάνισί της ἕως τὰ τώρα ἀπὸ πόσα σταδια πέρασε τὸ ξερουμε ὅλοι. Στὴν ἀρχὴ παρουσιάστηκαν δυσκολίες, ἀντιδράσεις, φανερὲς καὶ κρύφιες, ὄχι λίγες. Καὶ ἐχρειάστηκε να κατακτήσετε σιγὰ σιγὰ τὴ θέσι σας καὶ μέσα στὴν Κοινωνία καὶ μεσα στὸ Κράτος. Ἐγὼ ἔτρεμα στὸ κάθε σας βῆμα μήπως καὶ παραστρατήσετε. Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐφανήκατε παιδιὰ ἀντάξια τῆς Ἑλλάδος: Γεμάτα ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀφοσίωσι. Καὶ ἔτσι τὸ ἔργο μας τὸ κοινὸ ἐβγῆκε πέρα. Γιατὶ ἐβγῆκε πέρα τὸ ἔργο μας τώρα. Τώρα ἐστερεωσε δυνατὰ καὶ τίποτα δεν ἠμπορεῖ νὰ τὸ κλονίσῃ. Βέβαια δὲν ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ἀκόμα ὅτι εἴμαστε τελειοι. Εἶναι πολλὰ πράγματα ποὺ μᾶς λείπουν ἀκόμα καὶ ποὺ βέβαια θὰ τ' ἀποκτήσουμε.

Ἀλλὰ κάθε ἀντίδρασι ἔχει λείψει καὶ καμμια ἐπιβουλὴ δὲν ἠμπορεῖ πλεον νὰ βρεθῇ μπροστά μας, ὅπως στὶς ἀρχές. Αὐτὰ ὅλα ἐξαφανίστηκαν σὰν ἀπὸ μιὰ δυνατὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ὅπως ἦταν ὁ ἄνεμος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος. Εἴμαστε τώρα 750.000 παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Δηλαδὴ εἴμαστε πρὸ δύο περίπου μηνῶν 750.000. Τώρα θὰ εἴμαστε πολὺ περισσότεροι. Καὶ μέσα στὴ χρονιὰ ποὺ διατρεχουμε θὰ ὑπερβοῦμε βεβαια πολὺ τὸ ἑκατομμύριο. Ὅλες οἱ Κοινωνικὲς τάξεις εἶναι μέσα στὴν Ε.Ο.Ν. Πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, παιδιὰ τῶν Σχολείων καὶ παιδιὰ τῶν Ἐργοστασίων,κορίτσια τῆς Κοινωνίας καὶ κορίτσια ἐργαζόμενα, ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος εἶναι μέσα, μεσα σὲ μιὰ ἕνωσι ἱερή, συνενωμένα μεταξύ τους, ἀδιάσπαστα καὶ ἀλληλέγγυα, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἐκεῖνο ποὺ λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι σας: Μιὰ Ἑλλάδα Νέα!

Καὶ τώρα ἐσεῖς ὅλα, ἀγαπητά μου παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, να δουλέψετε γιὰ νὰ ἀναπτύξετε καὶ νὰ τελειοποιήσετε ἐκεῖνο ποὺ ἐκάμαμεν ἕως τὰ τώρα.

Ὅπως σᾶς εἶπα παραπάνω εἶναι πολλὰ πράγματα ποὺ μᾶς λείπουν. Ἀλλὰ ειμαι βέβαιος ὅτι μὲ τὴν ἐργασία καὶ μὲ τὸν κόπο καὶ μὲ τὴ θυσία θὰ τα ἀποκτήσουμε ὅλα.

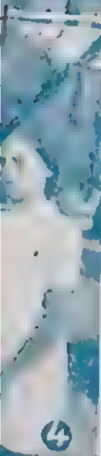
Λοιπόν, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος: Δουλειά! Δουλειά! Δουλειά!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν

1) Ἡ Ε.Ο.Ν. Βεροίας εἰς μίαν τελετήν 2) Φαλαγγίτισσαι τοῦ Τάγματος Λαγκαδᾶ 3) Ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων Καστορίας διὰ τὴν ἐπιτακτικὴν καλλιέργειαν. 4) Φαλαγγίτισσαι τοῦ χωρίου Νέου Ἀμαρ. (Ρεθύμνου) 5) Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Λαμίας 6) Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κηρύσσει τὴν ἔναρξιν τῶν Α΄ Παμπελοποννησιακῶν ἀγώνων ἐν Τριπόλει ἐν ὀνόματι τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ 7) Ἀθλητικὴ ὁμὰς ἐκ τῶν μετασχουσῶν εἰς τοὺς ἐν Τριπόλει τελεσθέντας Α΄ Παμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνας τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1939.

Η Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Μαθητικῆς Προνοίας Ἀρσακείου

Τὸ συσσίτιον εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Ἕνα ὡραῖο διηγηματάκι

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Η Ἑλενίτσα τέλειωσε τὸ παιδικὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε, οἱ «Τρεῖς Νοικοκυροῦλες», ἔσβησε τὸ φῶς κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Παιδεύτηκε κάμποση ὥρα, δίχως νὰ τὸ κατορθώση.

Στὸ νοῦ της γύριζαν ἀκόμα οἱ εἰκόνες τοῦ βιβλίου ποὺ εἶχε διαβάσει γιὰ τὶς τρεῖς νοικοκυροῦλες. Μὰ ἂς δώσωμε μιὰ μικρὴ περίληψι τοῦ βιβλίου ποὺ διάβαζε ἡ [illegible].

«Ἦτανε μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἀπαρτιζόταν ἀπὸ τὴν μητέρα, τὸν πατέρα καὶ τρία μικρὰ κοριτσάκια. Ὁ πατέρας γνώρισε κάποιον κακὸ ἄνθρωπο ποὺ τὸν παράσερνε ὁλοένα στὶς ταβέρνες κι' ἔπιναν κρασί. Σιγὰ-σιγὰ ὁ Μαστρογιάννης, νὰ ποῦμε, ἄφησε τὴ τεμπελιὰ νὰ τὸν κυριέψη καὶ δὲν ἐργαζότανε πιά.

Ἔτσι δὲν πλήρωσε κάμποσους μῆνες τὸ νοίκι τοῦ σπιτιοῦ κι' ὁ σπιτονοικοκύρης τοὺς μήνυσε νὰ τ' ἀδειάσουν τὸ δίχως ἄλλο. Ἡ μητέρα, στενοχωρημένη, πονεμένη, παράτησε κι' αὐτὴ τὸ σπίτι κι' ἡ σκόνη ἔντυσε τὰ ἔπιπλα, κι' οἱ μυῖγες λέρωσαν τοὺς καθρέφτες.

Ἡ Σοφία, τὸ μεγαλύτερο κοριτσάκι, καθὼς σκεφτόταν κάποτε, ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀθλιότητα τοῦ σπιτιοῦ, σκέφτεται τότε πὼς ἴσως νἆναι τούτη ἡ ἀφορμὴ κι' ὁ πατέρας δὲν σιμώνει στὸ σπίτι του. Πιάνει καὶ ξεσκονίζει τα ἔπιπλα, τὰ κάδρα στοὺς τοίχους, ἀνεβαίνοντας σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἡ μητέρα εὐχαριστήθηκε ποὺ εἶδε τὸ παιδί της νὰ συγυρίζῃ τὸ σπίτι καὶ θέλησε νὰ τὸ συγχαρῇ. Μὰ τὸ κορίτσι τῆς ἀπάντησε μὲ γλυκὸ τρόπο πὼς τώρα εἶναι πιὰ μεγάλη καὶ θὰ μπορῇ νὰ τὴν βοηθᾷ.

— Καὶ νὰ δῇς μαμά, ποὺ ἴσως σὰν δῇ καθαρὸ καὶ γελαστὸ τὸ σπίτι μας ὁ πατέρας, νὰ μὴ φύγῃ πιά...

Τὸ παιδὶ ἔδωσε κουράγιο στὴ μητέρα του καὶ βάλθηκε κι' ἐκείνη νὰ ξεκρεμᾷ τὶς κουρτῖνες γιὰ νὰ τὶς πλύνη, μὰ κούνησε ὡστόσο τὴν κεφαλὴ μ' ἀπελπισία.

— Τί νὰ τὰ κάνουμε ὅλα τοῦτα Σοφία, παιδί μου, μιὰ καὶ θὰ μᾶς βγάλουν ἀπ' τὸ σπίτι; Ὁ προκομμένος ὁ πατέρας σου μεθοκοπᾷ ἀντὶ νὰ πηγαίνη στὴ δουλειά.

Πήγαινε τὸ γάλα στὴν ἄρρωστη μητέρα της.

— Μαμά, σκέφτηκα κάτι, λέει τὸ κορίτσι, θὰ πάω νὰ παρακαλέσω μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ τὸν σπιτονοικοκύρη. Θὰ τοῦ μιλήσουμε ὡραῖα καὶ θὰ τοῦ ὑποσχεθοῦμε πὼς ἐμεῖς θὰ κάνουμε ὥστε ὁ πατέρας μας νὰ μὴ ξαναπάη στὴν ταβέρνα.

— Μακάρι νὰ τὸ πετύχετε, λέει ἡ μητέρα καὶ τοὺς δίνει τὴν εὐχή της. Ὕστερα γυρίζει μὲ περισσότερη ὄρεξι στὴ δουλειά της γιὰ νὰ τελειώση γρήγορα.

Τὰ παιδιὰ πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ σπιτονοικοκύρη καὶ βρῆκαν τὴ γυναῖκα του, τὴν παρακάλεσαν νὰ μεσιτεύση στὸν ἄντρα της γιὰ νὰ μὴ τοὺς πετάξουν ἀπ' τὸ σπίτι. Κρατοῦσαν μάλιστα στὶς τσέπες των μερικὲς δεκάρες καὶ τὶς ἔδιδαν στὴν κυρία ἐκείνη, ὅμως ἡ γυναῖκα δὲν τὶς κράτησε, συγκινήθηκε καὶ φωνάζοντας τὸν ἄντρα της τοῦ εἶπε νὰ τ' ἀκούση τὰ καλὰ τοῦτα παιδάκια ποὺ ἔχουν κάτι νὰ τοῦ ποῦν.

Στὴν ἀρχὴ τάχασε ἡ Σοφία, μὰ σιγὰ σιγὰ πῆρε θάρρος κι' ἐπανέλαβε τὰ ὅσα εἶχε πῆ στὴ γυναῖκα του καὶ [illegible] πατέρα τους γιὰ νὰ τὸν κρατοῦν κοιτά τους.

Ὁ σπιτονοικοκύρης στὴν ἀρχὴ γέλασε, ὕστερα ὅμως λυπήθηκε τὰ παιδάκια καὶ τοὺς εἶπε πὼς γι' αὐτά, μόνο γι' αὐτα, θα τοὺς ἀφηση γιὰ [illegible] χρόνο ἀκόμα [illegible].

Τὸν εὐχαριστήσανε κι' ἔφυγαν ὁλόχαρα γιὰ νὰ φέρουν τὴν εἴδησι στὴ μητέρα.

Τὸ βράδυ, ποὺ ἦρθε ὁ πατέρας, ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ του. Τὰ παιδιὰ τὸν δέχτηκαν μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα καὶ ἡ γυναῖκά του τὸν βοήθησε νὰ πλυθῇ.

Ὁ πατέρας δάκρυσε ἀπὸ συγκίνησι καὶ σὰν τὸν ρώτησαν τὰ παιδάκια γιατὶ κλαίει εἶπε πὼς δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει ν' ἀφήση τὸ σπίτι του. Σὰν ἀπόφαγαν βγῆκαν στὴν αὐλή.

Ἡ γυναῖκά του, ποὺ εἶχε σηκώσει ὡστόσο τὸ τραπέζι καὶ βγῆκε κι' ἐκείνη κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν παρηγόρησε. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοιώση κανένας καὶ νὰ γυρίση στὸν καλὸ τὸ δρόμο.

Κείνη τὴν ὥρα πέρασε κι' ὁ Μαστρολουκᾶς καὶ τὸν φώναξε ὅπως πάντα νὰ πᾶνε στὴν ταβέρνα. Μὰ ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ βρῇ ἄλλονε φίλο, γιατὶ ἐκεῖνος ἀπὸ σήμερα θὰ κυττάζη τὸ σπίτι του, τὴ γυναῖκά του καὶ τὰ τρία του ἀγαπημένα παιδάκια!».

Ἡ Ἑλενίτσα ἦτανε ἕνα δωδεκάχρονο στρουμπουλὸ κοριτσάκι, πήγαινε στὴν πρώτη τάξι στὸ Γυμνάσιο καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ διαβάζη κι' ἐξωσχολικὰ βιβλία γιὰ παιδιά. Εἶχε κι' ἐκείνη ἄλλα δύο ἀδελφάκια, ἕναν πατέρα καὶ μιὰ μητέρα. Ἡ μητέρα τῆς Ἑλενίτσας ἦτανε τὸν περισσότερο καιρὸ ἄρρωστη καὶ στὸ σπίτι παῖρναν παραδουλεύτρα, γιατὶ δὲν εἶχαν ὑπηρέτρια.

Μὰ πόσες φορὲς δὲν μάλλωνε ἡ μητέρα τὴν Ἑλενίτσα.

«Εἶσαι τώρα μεγάλο κορίτσι Ἑλενίτσα, τῆς ἔλεγε, μπορεῖς νὰ σηκώνεσαι πρωΐ πρωΐ νὰ κρεμᾶς τὰ ροῦχά σου στὸ παράθυρό σου, νὰ σκουπίζῃς καὶ νὰ ξεσκονίζῃς ἀκόμα τὸ δωμάτιό σου καὶ τ' ἀπογέματα νὰ μὴν παίζῃς ὅλες τὶς ὧρες, μὰ νὰ διαβάζῃς τὰ μαθήματά σου. Οἱ δουλειὲς τοῦ πατέρα δὲν πᾶνε καὶ τόσο καλά. Τὴν παραδουλεύτρα τὴν φέρνει ἀραιὰ καὶ ποῦ, πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς κυττάζω ὅλους σας ἐδῶ μέσα! Νὰ καταπίνω τόση σκόνη... νὰ κουράζουμαι, νὰ μὴν κοιμῶμαι ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ κορμιοῦ μου κάθε βράδυ...κι' ἐσεῖς; Ἐσεῖς ὅλο χαρτιὰ καὶ σκουπίδια χάμω... Βέβαια, πρέπει νὰ παίζετε, μὰ πρέπει νὰ σκέφτεσθε καὶ τὴν ἄρρωστη μάνα σας...».

Ντράπηκε καὶ πρὶν κοιμηθῇ ὡρκίστηκε νὰ γίνη κι' ἐκείνη μιὰ καλὴ νοικοκυροῦλα.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε μόλις ἔφεξε. Ἀπ' τ' ἀνοιγμένο παράθυρο φαινόταν μιὰ ροδιὰ φορτωμένη ἀπὸ ρόδια καὶ στὰ κλαδιὰ τιτίβιζαν χαρούμενα τὰ πουλάκια. Ἔσκυψε γιὰ νὰ δῇ στὴν αὐλή. Ἡ Ἑλενίτσα κατέβηκε σιγὰ σιγά, πλύθηκε, χτενίστηκε, φόρεσε ἕνα λευκὸ τσεμπεράκι στὸ κεφάλι, καὶ σκούπισε τὴν κουζίνα καὶ τὴν τραπεζαρία. Ὕστερα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, ἅπλωσε τὰ ροῦχά της στὸ παράθυρο ν' ἀεριστοῦν. Ξεσκόνισε τὸ γραφεῖο της, ἔβαλε σὲ τάξι τὰ βιβλία της, ποὺ ἦτανε πεταμένα ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπὸ κεῖ, σκούπισε καὶ πῆρε νὰ ἐπαναλάβη μια φορὰ τὸ μάθημά της. Τ' ἀδελφάκια της τὴν ἄκουσαν καὶ ξύπνησαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πῆγε καὶ τὰ σήκωσε ἐλαφροπατῶντας καὶ κατέβηκαν ὅλοι μαζὶ [illegible] τὴ φωτιὰ γιὰ τὸ τσάϊ. Στὸ μεταξὺ κατέβηκε κι' ὁ πατέρας τους. Σὰν τὰ εἶδε χάρηκε πολὺ καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς ἀγοράση πολλὰ φροῦτα κείνη τὴ μέρα ποὺ [illegible].

(Συνέχεια στὴ σελίδα 192)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'.

Εἶχαν γελασθῆ;... Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατό. Γιατί κι' ἄλλες μακρινὲς κανονιὲς τοὺς ἔφερε σὲ λίγο ἡ ἀδύνατη πνοὴ τῆς αὔρας.

— Πλοῖο περνᾶ ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτῆς τῆς ἀκτῆς, εἶπε τέλος ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ.

— Καὶ γιατί νὰ ρίχνη κανονιές; ρώτησε ὁ Τζέιμς.

Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς οἱ μακρινὲς ἐκεῖνες κανονιὲς συγκίνησαν βαθιὰ τοὺς δυστυχισμένους ναυαγούς. Ἐνόμιζαν πὼς εἶχαν συνδεθῆ μὲ τὸν ἐπίλοιπο κόσμο καὶ τὸ νησάκι τοὺς φαινόταν λιγώτερο ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ.

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἴμαστε βέβαιοι πὼς εἶναι νησάκι; ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Ξέρουμε τί εἶναι πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ βραχοσειρά;

Ξενύχτησαν λοιπὸν στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς βραχοσειρᾶς, περιμένοντας μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἀνατολή, γιὰ νὰ προσανατολισθοῦν καλύτερα.

Στὶς πέντε ἡ ἀνατολὴ ἄρχισε ν' ἀσπρίζη.

Ἀλλὰ πλοῖο πουθενά.

Ἔφαγαν βιαστικὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἦταν ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

Μὲ μεγάλη δυσκολία περπάτησαν κάμποσες ὧρες, ἀνάμεσα ἀπὸ βράχια, καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε χορτάρι, οὔτε χῶμα, οὔτε ἄμμος.

Ὅσο προχωροῦσαν πρὸς τὰ βορεινά, τὸ ὀροπέδιο πλάταινε, ἁπλωνόταν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κι' ἡ θάλασσα δὲ φαινόταν καθόλου. Ἡ ἴδια μονοτονία ἐξακολουθοῦσε: πέτρες χωρὶς ἴχνος πρασινάδας.

Κατὰ τὶς ἔντεκα, οἱ ὁδοιπόροι εἶδαν μπροστά τους ἕνα ὕψωμα, ἕναν κῶνο, ὡς τριακόσια πόδια ψηλό. Καὶ σὲ μισὴ ὥρα ἔφθασαν ἕως τὴ μέση τοῦ κώνου. Τότε ὁ Φρὶτς ποὺ πήγαινε μπροστά, ἔβγαλε μιὰ κραυγή: Ἄ!

Στάθηκαν ὅλοι καὶ τὸν κοίταξαν.

— Τ' εἶν' ἐκεῖνο κεῖ; εἶπε, δείχνοντας τὴν κορυφή.

Σ' ἐκείνη τὴ θέσι, πραγματικά, ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους βράχους τοῦ κώνου, ἦταν φυτεμένο ἕνα μπαστοῦνι, ἕνα ξύλο ψηλὸ πέντ' ἕξη πόδια.

— Εἶναι μπαστοῦνι, ἐβεβαίωσε ὁ Φρίτς, ὁδοιπορικὸ μπαστοῦνι.

— Ἀφοῦ κάποιος τοῦ ἔβαλε καὶ μιὰ σημαία, συμπλήρωσε ὁ Τζὼν Μπλόκ.

Σημαία; στὴν κορυφὴ ἐκείνου τοῦ κώνου;

— Ἀγγλική! φώναξε ὁ ναύκληρος. Ὁρίστε!... κόκκινη... μὲ μπλὲ στὴ γωνιά!...

Καὶ τότε ὅρμησαν ὅλοι, σκαρφαλώνοντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα. Ἔτσι βρέθηκαν πρὶν ἀπὸ τὶς τρεῖς στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου.

Μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη τοὺς σκέπαζε τὰ πάντα. Κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακριβώσουν ἂν τέλειωνε ἢ ἂν ἐξακολουθοῦσε τὸ ὀροπέδιο. Κι' ἡ ὁμίχλη ἦταν ἀδιαπέραστη.

— Ὡστόσο, ἡ ὥρα περνοῦσε, κι' οἱ πνοὲς τῆς αὔρας δὲν κατώρθωναν ἀκόμη νὰ διαλύσουν τὸ σύννεφο τῆς ὁμίχλης.

Ἐν τέλει οἱ ἀτμοὶ ἄρχισαν νὰ χαμηλώνουν, κι' ὁ Φρὶτς μπόρεσε νὰ ἰδῆ πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὸν κῶνο δὲν ἔχασκε γκρεμνός. Ἔπειτα ὁ ἀγέρας δυνάμωσε. Καὶ τότε ὅλοι μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν μιὰ πλαγιὰ βουνοῦ, σκεπασμένη μὲ βλάστησι ποὺ τὰ μάτια τῶν ναυαγῶν εἶχαν νὰ ἰδοῦνε μῆνες. Γι' αὐτὸ μὲ πόση ἀπληστία δὲν ἐκοίταζαν ἐκεῖνες τὶς πρασινάδες, τὰ δεντράκια, τοὺς θάμνους, τὶς ἀλόες, τὰ μύρτα ποὺ φύτρωναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ!

Καὶ νά! ἄξαφνα, σὲ ἀπόστασι οκτακοσίων ποδιῶν, μέσ' ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς ὁμίχλης, φανερώθηκαν οἱ κορυφὲς ἑνὸς δάσους. Ἔπειτα, μιὰ μεγάλη πεδιάδα τοὺς φανερώθηκε, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ λειβάδια καὶ τὰ χωράφια, τὸ κυριώτερο ἦταν πὼς διευθύνονταν ἀνατολικὰ καὶ τέλειωνε σ' ἕναν ὅρμο. Κι' ὅταν διαλύθηκαν κι' οἱ τελευταῖοι ἀτμοί, παρουσιάσθηκε μπροστά τους ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς σὲ μιὰ ἀπόστασι ὄχι μικρότερη ἀπὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ λεῦγες.

Νησί!... Ἡ γῆ τους ἦταν νησί!...

Καὶ εἶδαν τότε πὼς ἡ βορεινὴ ἀκτὴ εἶχε τρεῖς διαφορετικοὺς ὅρμους. Καὶ στὴ θάλασσα, καμμιὰ ἄλλη γῆ. Καὶ κανένα πανὶ στὸν ὁρίζοντα.

Τότε, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Φρὶτς βγῆκε μιὰ κραυγή, ἐνῶ τὸ χέρι του ἔδειχνε πρὸς τὰ βορεινά:

— Ἡ Νέα Ἑλβετία!

— Ναί! ἡ Νέα Ἑλβετία! φώναξε ὁ Φραγκῖσκος.

— Ἡ Νέα Ἑλβετία, εἶπαν μὲ κομμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι φωνὴ ἡ Τζέννυ κι' ἡ Ντόλλ.

Ὁ ὅρμος ἐκεῖνος, ἀριστερά, ἦταν ὁ ὅρμος τῶν Μαργαριταριῶν. Μακρύτερα, σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι, ὁ Ἀναμμένος Βράχος. Ἔπειτα ὁ ὅρμος τῶν Ναυτίλων μὲ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας.

Καὶ τέλος ὁ ὅρμος τῆς Σωτηρίας μὲ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία μπροστά.

Καὶ μὲ μιὰ χαρὰ ἀνέκφραστη, ποὺ ἔκανε τὶς καρδιές τους νὰ πάλλουν καὶ τὰ μάτια τους νὰ δακρύζουν, ἐγονάτισαν κι' ἐδόξασαν τὸν Θεό...

Τί εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Ὅπως τὴν προηγούμενη νύκτα, κανένας πάλι δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι. Οὔτε ἀπὸ ἀνησυχία, οὔτε ἀπὸ ἀγωνία. Τοὺς κρατοῦσε ἄγρυπνους ἡ ἔξαψις, ἡ σωρεία τῶν σκέψεων, ἡ ἀνυπομονησία κι' ἡ χαρά.

Χωρὶς ν' ἀργοπορήσουν στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, κατέβηκαν γρήγορα πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὸ ἔνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ τοὺς ὡδήγησε νὰ πάρουν τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει καὶ ὁ Οὐόλστων μὲ τοὺς συντρόφους του. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ βρεθήκανε στὴν ἄκρη ποὺ ἄρχιζε τὸ δάσος. Ὁ ναύκληρος ἀνακάλυψε τότε καὶ τὴ σπηλιά, κι' ἀπὸ τὶς ἄσπρες στάχτες μιᾶς φωτιᾶς συμπέραναν πὼς ἡ σπηλιὰ ἐκείνη κατοικήθηκε κάποτε. Κάποιοι εἶχαν περάσει τὸ δάσος, κι' ἀφοῦ ἀνέβηκαν τὸ βουνό, ἔφθασαν τέλος στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, ὅπου ἦταν στημένη ἡ ἀγγλικὴ σημαία... Μὰ ποιοὶ νὰ ἦσαν αὐτοί;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔλεγε ὁ Φρίτς, πὼς ὁ πατέρας μου, μὲ τ' ἀδέρφια μου καὶ μὲ τὸν κ. Οὐόλστων ἦλθαν κι' ἔστησαν τὴν ἀγγλικὴ σημαία σ' αὐτὴ τὴν κορυφή.

Ὁπωσδήποτε, ἐκείνη ποὺ ἐκυμάτιζε στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου τὴν εἶχαν στήσει ἄνθρωποι κι' ὡρισμένα ὁ κ. Ζερμάττ μὲ τοὺς δικούς του. Ὥστε τὸ φρονιμώτερο ἦταν ν' ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη ποὺ ἔβλεπαν — χόρτα πατημένα, χαμόκλαδα σπασμένα, ἀκόμη καὶ πατημασιὲς — γιὰ νὰ φθάσουν πιὸ γρήγορα στὸ Φελσενχάιμ.

Ἔτσι ἐξηγοῦσαν καὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ [illegible].

Ἐπὶ τέλους ἡ κούρασι τοὺς ἐκυρίευσε κι' ἀποκοιμήθηκαν ὡς τὰ χαράματα. Καὶ τὸ πρωΐ, ἀφοῦ ἐπρογευμάτισαν, ἐξεκίνησαν ἀμέσως μὲ χαρὰ κι' ἀνυπομονησία.

Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Φρίτς, κατέβηκαν τὶς πρῶτες πλαγιές, ποὺ ἦταν ἐν μέρει σκεπασμένες ἀπὸ τὸ δάσος. Καὶ περπατοῦσαν μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ σταματήσουν παρὰ τὸ μεσημέρι.

Κατὰ τὶς ἔντεκα ὁ Φρὶτς ποὺ πήγαινε μπροστά, ἐσταμάτησε, κι' ἔκανε νόημα καὶ στοὺς ἄλλους νὰ σταματήσουν.

Εἶδε σ' ἕνα ἄδεντρο μέρος τοῦ δάσους, πάνω σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα ποὺ τὸ ἔσχιζε ἕνα ποταμάκι, ἕνα ζῶο ποὺ ἔσβυνε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ δίψα του. Σκέφθηκαν λοιπὸν νὰ περικυκλώσουν σιγὰ-σιγὰ ἐκεῖνο τὸ πλάτωμα, καὶ ἅμα θὰ ἔκανε ἡ ἀντιλόπη νὰ φύγη, νὰ τῆς φράξουν τὸ δρόμο κι' ἔπειτα νὰ τὴν πιάσουν. Ἀλλὰ τὸ δυσκολώ-

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Τὸ πρόβλημα τῶν ἀμυγδαλῶν

Τί εἶναι ἡ ἀμυγδαλές, ποιὰ εἶναι ἡ ἀποστολή των στὸν ἄνθρωπον καὶ πρέπει ἢ ὄχι νὰ ἀφαιροῦνται; Ἰδοὺ τρία ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθῶ σήμερα κατὰ παράκλησιν πολλῶν ἀναγνωστῶν μου.

Ἡ ἀμυγδαλὲς εἶναι δύο μικροὶ ἀδένες ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου εἰς τὸ βάθος τοῦ στόματος καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φάρυγγος. Πλησίον ὅμως αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι μικροὶ ἀδένες ποὺ βλέπομε μόνον οἱ γιατροὶ καὶ οἱ ὁποῖοι μαζὶ μὲ τὶς ἀμυγδαλὲς ἀποτελοῦν τὸν δακτύλιον τοῦ Waldeyer. Αὐτοὶ οἱ ἀδένες ὅπως θὰ ἴδοῦμε παρακάτω παίζουν σπουδαῖο ρόλο μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν. Ἡ ἀμυγδαλὲς κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν μόλις διακρίνονται, μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀρχίζουν καὶ μεγαλώνουν καὶ φθάνουν εἰς τὸ 7ον ἕως 9ον ἔτος εἰς τὸ μεγαλύτερον μέγεθος. Ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ ἀρχίζουν καὶ μικραίνουν, ἀτροφοῦν καὶ τέλος ἐξαφανίζονται 90% εἰς τὴν μεγάλην ἡλικίαν. Γιατί τώρα μεγαλώνουν ὑπερβολικὰ ἡ ἀμυγδαλὲς εἰς τὰ περισσότερα παιδιά; Τρεῖς εἶναι ἡ αἰτίες. Πρῶτον ἀπὸ τὸν συνεχῆ ἐρεθισμὸ τῶν μικροβίων ποὺ μπαίνουν στὸ στόμα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι στὸ στόμα μπαίνουν ὅλα τὰ εἴδη τῶν μικροβίων, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ τοξικά. Βρίσκουν στὸ στόμα θερμοκρασία κατάλληλη, ἀέρα καὶ τὸ σπουδαιότερον τροφὴ γιὰ νὰ συντηρηθοῦν. Εἰς τὸ στόμα τὰ μικρόβια ζοῦν ἥσυχα καὶ σχεδὸν φιλικὰ μὲ τὸν ὀργανισμόν, ἂν καὶ ἡ φιλία αὐτὴ εἶναι... ἄσπονδη, διότι μὲ τὴ μικρότερη αἰτία, μόλις δηλ. ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ ἐξασθενήση, οἱ ὕπουλοι αὐτοὶ φίλοι γίνονται φανεροὶ ἐχθροί. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὅτι πολλὲς φορὲς βρίσκομε στὸ στόμα ὑγιοῦς μικρόβια διφθερίτιδος καὶ κατόπιν μιὰ γρίππη ἢ ἄλλη ἀρρώστεια ποὺ ἀδυνατίζει τὸ παιδί, τοῦ δημιουργεῖ ἀμέσως διφθερίτιδα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸν σταφυλόκοκκο ἢ στρεπτόκοκκο ποὺ ζοῦν ἥσυχα στὸ δέρμα μας καὶ μόλις βρεθῆ εὐκαιρία κάνουν τὰ δερματικὰ ἀποστήματα, σταφυλοκοκκίασι ἢ καλογέρους ποὺ τὰ λέει ὁ λαὸς ξεγεσέματα, ἐνῶ κανονικὰ εἶναι ἔλλειψις ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, δηλ. ἀδυναμία. Στὴν εἴσοδο λοιπὸν τῶν μικροβίων στὸ στόμα ἀντιδροῦν μόνον ἡ ἀμυγδαλές, καὶ τὴν ἀντίδρασι αὐτὴ τὴν ἐκδηλώνουν μὲ τὴν αὔξησιν τοῦ ὄγκου των. Δευτέρα αἰτία τῆς διογκώσεως τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι τὰ σάπια δόντια καὶ τὸ μὴ συχνὸ πλύσιμο τοῦ στόματος μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ τροφὲς παραμένουν στὴν κοιλότητα τοῦ στόματος καὶ στὶς ἀμυγδαλές, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ἔχουν κρύπτες. Ἐκεῖ τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν σαπίζουν καὶ ἐρεθίζουν τὶς ἀμυγδαλές, ἡ ὁποῖες ἀπὸ τὸν συνεχῆ ἐρεθισμὸ μεγαλώνουν. Ἄλλη τέλος αἰτία τῆς ὑπερτροφίας τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι — καὶ τοῦτο ἴσως τὸ πιστεύω μόνον ἐγὼ — ὁ ἀρθριτισμός. Εἶναι δηλ. μιὰ ἀρθριτικὴ ἐκδήλωσις, ὅπως τὸ ἔκζεμα καὶ τόσες ἄλλες γνωστὲς ἀρθριτικὲς ἐκδηλώσεις στὰ παιδιά. Τὸ συμπεραίνω δὲ διότι εἶναι πολὺ συχνότερη ἡ ὑπερτροφία τῶν ἀμυγδαλῶν στὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων καὶ καλοφαγάδων παρὰ τῶν ἀπόρων καὶ ἐργατικῶν. Παρατήρησα ὅτι ἐπὶ 100 παιδιῶν εὐπόρων καὶ μὲ ἀρθριτικὰς ἐκδηλώσεις τὰ 95 παρουσιάζουν κατὰ τὸ πλεῖστον τεραστίαν διόγκωσιν τῶν ἀμυγδαλῶν, ἐνῶ ἐπὶ 100 ἐργατικῶν καὶ ἀπόρων τάξεων τὰ 15 μόνον παρουσιάζουν διόγκωσιν τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ὄχι σπουδαίαν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον τὰ δεύτερα ἀρρωσταίνουν σπανιώτερα καὶ εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀδύνατα καὶ ἑπομένως θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν συχνότερα ἐνοχλήσεις καὶ ὑπερτροφικὲς ἀμυγδαλές. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν πρώτων εἶναι ποτισμένα ἀπὸ τὶς ἀρθριτικὲς τοξῖνες τῶν γονέων, ἡ ὁποῖες καθὼς περνοῦν γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ ἐρεθίζουν τὶς ἀμυγδαλές.

Στὸ ἑπόμενο θὰ ποῦμε γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἀμυγδαλῶν στὸν ἄνθρωπο καὶ τὶς διαταραχὲς ποὺ προκαλοῦν ὅταν εἶναι ἄρρωστες.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ
Παιδίατρος

τερο ἦταν νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ περικυκλώσουν τὸ πλάτωμα χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ ἡ ἀντιλόπη—ἕνα ζῶο μὲ τόσο ὀξυδερκῆ μάτια, μὲ δυνατὴ ἀκοὴ καὶ τόση λεπτὴ ὄσφρησι.

Ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος, ὁ Τζέμς, ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ κι' ὁ Τζὼν Μπλὸκ ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν ἄλλο ὅπλο ἀπὸ τοὺς μεγάλους σουγιᾶδες τους, ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ μιὰ κίνησι κυκλοτερῆ, κρυβόμενοι ὅσο μποροῦσαν πιὸ καλὰ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἡ ἀντιλόπη ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνη στὸ ποταμάκι δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀνησυχία. Ἄξαφνα πετάχτηκε μπροστά της ὁ Φρίτς, βγάζοντας μιὰ μεγάλη κραυγή. Ἀμέσως τὸ ζῶο τινάχτηκε, τέντωσε τὸ λαιμό του κι' ὥρμησε πρὸς τὴ λόχμη του, ποὺ στὸ σημεῖο αὐτὸ φύλαγαν ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ Τζὼν Μπλὸκ μὲ τοὺς σουγιᾶδες στὰ χέρια. Τὸ ζῶο πήδησε κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸ ναύκληρο ποὺ τὸν ἀναποδογύρισε. Ἔπειτα ξανασηκώθηκε, ἕτοιμο νὰ ξαναπηδήση πάλι. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Φρίτς καὶ κατάφερε νὰ τῆς χώση τὸ σουγιᾶ στὸ πλευρό της, ἐνῶ συγχρόνως σχεδὸν ὁ Χάρρυ Γκοὺλδ τὴν ἐπλήγωνε στὸ λαιμό.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ νέα βιβλία

Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΡΚΑΔΙΑ

Μὲ τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις τιτλοφορεῖται ἕνα ἀληθῶς σημαντικὸν βιβλίον, τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς εἶναι ὁ ἄγνωστός μου κ. Εὐριπίδης Κωνσταντόπουλος, διδάκτωρ, ὅπως σημειώνει, τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἀμβούργου. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον του, ἂν ὁ ἴδιος εἶναι νέος ἢ γέρων. Ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζω εἶναι ὅτι τὸ βιβλίον του εἰς ζηλευτὴν συντομίαν (μόλις ἀριθμεῖ 212 σελίδας) ἱστορεῖ μὲ πλήρη γνῶσιν πηγῶν, μὲ ἀρτίαν συνάρτησιν τῶν κεφαλαίων τοῦ θέματος, μὲ συνολικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς ποὺ ἱστορεῖ, μίαν μακροτάτην περίοδον τῆς ζωῆς ἑνὸς τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους, γεμάτην ἄλλοτε ἀπὸ θριάμβους καὶ λάμψιν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ καταστροφάς. Ἀλλὰ καὶ ὁ θρίαμβος καὶ ἡ μεταστροφὴ τῆς τύχης εἶναι ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἔθνους. Κανεὶς λαὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἔζησε πάντοτε ἡμέρας εὐτυχεῖς. Τὰ Ἔθνη εἶναι ὅπως καὶ τὰ ἄτομα. Εἶναι, βεβαίως, εὐτυχῆ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν ἱστορίαν, διότι τοῦτο σημαίνει ὅτι ζοῦν εἰς ἀδιατάρακτον γαλήνην, τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Ἄτομα καὶ ἔθνη ἔχουν τὴν ἱστορίαν των, πότε καλὴν καὶ πότε κακήν. Καὶ διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς, ὁ Πολύβιος θεωρεῖ τὴν μελέτην τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τὴν ὀρθὴν προετοιμασίαν διὰ τὴν διοίκησιν ἑνὸς Κράτους καὶ ὡς ἐξαιρετικὸν διδάσκαλον, ὅστις διὰ τῆς ὑπενθυμίσεως τῶν ἀτυχιῶν μᾶς ὑποχρεώνει νὰ μὴν ἀπομακρυνώμεθα τῆς ἀκριβοῦς κρίσεως.

Ὁ κ. Κωνσταντόπουλος, διονυχίζων τὰς διασωζομένας πληροφορίας, ἀλλοῦ δὲ ὅπου ἐλλείπουν αἱ πηγαὶ χρησιμοποιῶν τὴν λογικὴν καὶ συγκριτικὴν μέθοδον, φθάνει εἰς τὴν διαχάραξιν τῆς εἰκόνος τῆς Ἀρκαδίας εἰς χρονικὸν διάστημα καλύπτον ὁλοκλήρους ἑκατονταε- [illegible] Θὰ ἔπρεπεν ἴσως ἀκόμη νὰ προσέξη εἰς τὴν [illegible] του βιβλία, διότι ἡ γλῶσσα ἡ χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν «Ἀρχαίαν Ἀρκαδίαν» εἶναι πολὺ παρημελημένη.

«ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ»

Ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία [illegible] Μικροὶ Ἥρωες τοῦ κ. Θ. Μακροπούλου.

Μοῦ ἐδόθη καὶ ἄλλοτε, ὅταν ὁ συγγραφεὺς τῶν «Μικρῶν Ἡρώων» ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον του Μεσολογγίτικες Ἱστορίες, ἡ εὐκαιρία νὰ προσέξω τὴν ἐργασίαν του, τὸ ζωηρὸ ὕφος του καὶ τὴν παρατηρητικότητα. Τὸ [illegible] βιβλίον ποὺ ἔχει τόσον ζωηρὰν [illegible] ἀνενδοιάστως νὰ πῶ ὅτι σπανίως ἐπῆρα εἰς τὰ χέρια μου [illegible] βιβλίον, ἄξιον νὰ [illegible] εὐρύτερον. Δὲν εἶναι μόνον τὸ πατριωτικὸν τοῦ θέματος, εἶναι ἀκόμη ὁ τρόπος [illegible] Χάρις [illegible] ὁ συγγραφεύς του [illegible]

[illegible] ἕνα βιβλίο το[illegible] AU SERVICE DE L' ALLEMAGNE [illegible] τῆς Γερμανίας) [illegible] Ἀσφαλῶς ὄχι [illegible]

[illegible] νὰ διαβασθῆ ἀπὸ ὅλους, διότι συγκεντρώνει πολλὰ προτερήματα καὶ ἐλάχιστα ἐλαττώματα.

Ἀγγ.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Οἱ ἄνθρωποι τῶν κυμάτων

Ὁ μεγάλος Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζὰκ Λόντον ἔδωσε τὸν χαρακτηρισμὸ «Ἄνθρωποι τῶν κυμάτων» στοὺς Πολυνησίους. Κι' εἶχε ἀπόλυτο δίκηο. Κανεὶς λαὸς τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ναυτικώτερος ἀπὸ τοὺς Πολυνησίους.

Ἡ κατασκευὴ λέμβων καὶ τὸ ψάρεμα εἶναι οἱ μοναδικές των ἀσχολίες. Ἀπὸ μωρὰ ἀκόμη ἀρχίζουν νὰ ἐξοικειώνωνται μὲ τὴ θάλασσα καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ περιηγηταὶ ποὺ βεβαιώνουν ὅτι εἶδαν στὴν Πολυνησία παιδάκια 3—5 ἐτῶν νὰ παρακολουθοῦν μεγάλα ψαρευτικὰ ταξίδια. Τὰ βρέφη αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται στὸ καθάρισμα τῶν ἀγκιστριῶν καὶ τὴν παρασκευὴ τοῦ δολώματος.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ κάνει τοὺς Πολυνησίους νὰ ζοῦν λίγα χρόνια. Οἱ ἄνδρες ὅταν περάσουν τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας των θεωροῦνται γέροι. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον παντρεύονται σὲ ἡλικία... 8 καὶ 10 χρόνων!

Τὰ ροῦχα τῶν Πολυνησίων δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ὕφασμα ποὺ σκεπάζει τὰ ἰσχία των. Πολλὲς φορὲς ἡ ζώνη αὐτὴ — γιατὶ περὶ ζώνης πρόκειται — γίνεται ἀπὸ φλοῦδα δένδρων ἢ ἀπὸ πλέγμα φύλλων φοίνικος. Ὡς ἄνθρωποι, οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ναυτικοί, εἶναι ἐπιτήδειοι, δύστροποι καὶ πανοῦργοι. Ἄλλοτε ἦσαν ἀνθρωποφάγοι.

Τὸ πρῶτον ὑποβρύχιον

Πιστεύεται γενικὰ πὼς τὰ ὑποβρύχια εἶ[illegible] νέα ἐφεύρεσι. Ἡ ἀντίληψι αὐτὴ ὡς τόσο εἶναι λανθασμένη. Τὰ ὑποβρύχια βέβαια ἐτελειοποιήθησαν καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν εὐρύτατα κατὰ τὶς τρεῖς τελευταῖες δεκαετηρίδες. Τὸ πρῶτον ὅμως ὑποβρύχιον κατεσκευάσθηκεν στὴν Ἀγγλία τὸ ἔτος 1620 ἐπὶ βασιλείας Ἰακώβου τοῦ Α'. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὑποβρυχίου ἐκείνου ἦτο Δανὸς καὶ ὠνομάζετο Βὰν Ντρέμπελ. Αἱ δοκιμαὶ τοῦ ὑποβρυχίου ἐκείνου ἐγένοντο εἰς τὸν ποταμὸν Τάμεσιν καὶ τὸ σκάφος κατεδύθη εἰς βάθος δέκα πέντε Ἀγγλικῶν ποδῶν καὶ ἔμεινε κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ἀρκετὲς ὧρες. Τόσο ἀσφαλὲς θεωρήθηκε τὸ σκάφος ἐκεῖνο, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος δέχτηκε νὰ κάμῃ ἕναν μικρὸ ὑποβρύχιο περίπατο. Δώδεκα μεγάλοι τροχοὶ ἐκίνουν τὸ ὑποβρύχιον. Οἱ τροχοὶ αὐτοὶ ἐκινοῦντο ἀπὸ ἀνθρώπους, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἀκόμη οὔτε ὁ ἀτμός, οὔτε ἡ ἠλεκτρικὴ δύναμις.

Δελφίνια - ψαράδες

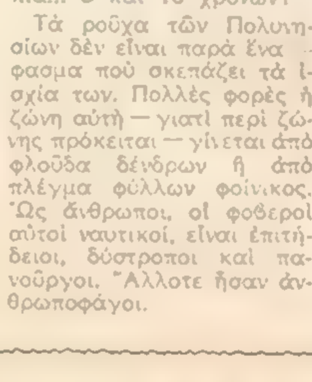
Ὁ θρῦλος τοῦ δελφινιοῦ ποὺ ἔσωσε τὸν κιθαρωδὸ Ἀρίωνα δὲν ἐδημιουργήθη στὴν τύχη. Τὰ δελφίνια ἀπεδείχθη ὅτι ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι καὶ ὡρισμένα γεγονότα ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ζωήν τους προκαλοῦν κατάπληξι.

Ἔχει λεχθῆ πολλὲς [illegible]ρὲς ὅτι στὰ στενὰ καὶ [illegible]σκολα θαλασσινὰ περάσματα — ἐκεῖ ὅπου τὰ κα[illegible] νεῖς, τὸν δρόμο... Ὑπῆρξαν μάλιστα πλοίαρχοι ποὺ δὲν ἐχρησιμοποίησαν ποτὲ πλοηγοὺς καὶ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἐμπιστοσύνη τὰ προπλέοντα δελφίνια.

Μιὰ ἄλλη ἱστορία ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀντίληψι ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὰ δελφίνια. Οἱ ψα[illegible] θάλασσα, [illegible]

ΚΥΝΗΓΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

«Φυτοθῆρες» τοὺς λένε στὴν Ἀμερική. Τί εἶναι φυτοθῆρες; Κυνηγοὶ φυτῶν. Γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας τῆς [illegible] που διασχίζουν ξένους τόπους πρὸς ἄγραν φυτῶν καὶ σπόρων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐγκλιματίζουν στὸ ἔδαφος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Θὰ ἐρωτήσετε ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρον τῆς Ἀμερικῆς [illegible] αὐτὸ τὸ κυνήγι τῶν λουλουδιῶν; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρόκειται περὶ φαρμακευτικῶν φυτῶν, γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τῶν ὁποίων δαπανᾶται τοῦ κόσμου τὸ συνάλλαγμα. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπιτυγχάνεται ὁ ἐγκλιματισμὸς τῶν φυτῶν αὐτῶν ἐξοικονομεῖται συνάλλαγμα. Ἰδοὺ τὸ ἄμεσον κέρ[illegible] τώρα πὼς ἕνας τό[illegible] καὶ καλλιεργεῖ συ[illegible] τέτοια φυτά, κάνει [illegible] με ὡς τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου [illegible] Ξέρομε [illegible] διὰ τῶν θερμῶν κλιμάτων, ἔχουν ἐγκλιματισθῆ στοὺς τόπους μας, καὶ μᾶς χαρίζουν τὴν ἀπόλαυσι τοῦ ἀρώματος καὶ τῶν χρωμάτων των. Σκεφθήκατε ποτὲ σὲ ποιους ὀφείλεται αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐδῶ ἀκριβῶς συναντοῦμε τοὺς λεγομένους «κυνηγοὺς λουλουδιῶν». Ἀπ' αὐτοὺς δὲ θὰ σᾶς παρουσιάσωμε σήμερα μερικοὺς

καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους τὸν περίφημο Φάρρερ.

* * *

[illegible] ἔχῃ ὁ κυνηγὸς τῶν λουλουδιῶν:

Βοτανικὲς γνώσεις καὶ τὸ πάθος τῶν λουλουδιῶν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ὁ Φάρρερ. [illegible] ἦταν τὸ θάρρος ποὺ τὸν ἐχαρακτήριζε, τὸ δείχνει τὸ τραγικὸ τέλος του μέσα στὰ δάση τῆς Βιρμανίας. Ἡ τόλμη του [illegible]ηξε τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ [illegible] ἀκολουθοῦσαν στὰ κυνήγια [illegible] λαια, ἀναζητῶντας ἄγνωστα στὴν Εὐρώπη εἴδη ὀρχεοειδῶν. Ἀμέτρητες φορὲς διεκινδύνευσε τὴν ζωή του γιὰ ἕνα λουλοῦδι [illegible] ἀνθοκυνήγια [illegible] θιέτ, [illegible] λουλουδιῶν ποὺ ἕως τότε ἦσαν ἄγνωστα καὶ ποὺ πρῶτος αὐτὸς [illegible] Εὐρώπη.

Τὰ ἀπομνημονεύματά του ἐμπνέονται ἀπὸ πηγαῖο ἐνθουσια[illegible] ἀναζήτησιν σπανίων ἢ ἀγνώστων [illegible] πιο ἀγρίμι.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐξωφρενικὰ στοιχήματα

Τὰ στοιχήματα ἀποτελοῦν μιὰ πολὺ κακὴ ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Ἡ ἀδυναμία ὅμως αὐτὴ γίνεται πραγματικὴ καταστροφὴ ὅταν φθάνῃ νὰ ἔχῃ ὡς συνέπεια τὸν θάνατο ἀνθρώπων. Δυστυχῶς, δὲν εἶναι λίγα τὰ σχετικὰ παραδείγματα.

Τὸ 1934 [illegible] Γάλλος [illegible]ρικὸς ἐστοιχημάτισε μ' ἕναν φίλο του γιὰ 10 φράγκα, ὅτι μποροῦσε νὰ πιῆ μισὴ ὀκὰ καθαρὸ οἰνόπνευμα χωρὶς νὰ πάθη τίποτε. Τὸ στοίχημα ἔγινε δεκτὸ καὶ ὁ χωρικὸς ἤπιε τὸ οἰνόπνευμα καὶ κέρδισε ἔτσι τὰ δέκα φράγκα. Δύο ὧρες ὅμως ἀργότερα πέθαινε ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα ποὺ εἶχον προξενηθῆ στὰ ἔντερά του.

Τὸν ἴδιο χρόνο δυὸ ἀμερικανοὶ στὸ Σικάγο στοιχημάτισαν ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μποροῦσε νὰ σταθῆ στὴν σκεπὴ τοῦ βαγονιοῦ ἑνὸς σιδηροδρόμου, ἐνῷ αὐτὸς θὰ περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ μιὰ ψηλὴ γέφυρα. Τὸ ποσὸν τοῦ στοιχήματος ἦταν 100 δολ. (10.000 δρχ.). Τὸ στοίχημα ἐξετελέσθη μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γκρεμισθῆ ὁ αὐτοσχέδιος ἀκροβάτης καὶ νὰ σκοτωθῆ στὸ βάθος τῆς γεφύρας. Ἀπὸ τὴ θέσι του τὸν ἔσπρωξε ὁ ἀέρας ποὺ φυσοῦσε — ὅπως ἦταν φυσικὸ — μὲ μεγάλη δύναμι ἀπὸ τὴν ἀντίθετο κατεύθυνσι τοῦ τραίνου.

Θὰ ἦταν, ὅμως, ἀτελείωτος ἕνας τέτοιος κατάλογος. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ νοηθῆ εὔκολα ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπίσης ἀτελείωτη εἶναι, τὶς περισσότερες φορές, ἡ ἀνθρώπινη ἀνοησία!

στὶς ὑπηρεσίες τῶν δύο δελφινιῶν ὥστε τοὺς ἔδωσαν καὶ ὀνόματα: Συμεὼν στὸ ἕνα καὶ Σορντόνε στὸ ἄλλο!

Τὰ «καμουφλαρισμένα» πλοῖα

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πολέμου, ἀκοῦμε συχνὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ καμουφλαρισμένα πλοῖα καὶ ἴσως πολλοὶ νομίσουν πὼς τὰ πλοῖα αὐτὰ βάφονται μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ μὴν διακρίνωνται ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ ὑποβρύχια. Ὡς τόσο συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Τὰ πλοῖα ποὺ «καμουφλάρονται» βάφονται μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν ζωηρότερα χρώματα, ὥστε νὰ διακρίνωνται περισσότερον ἀλλὰ καὶ σύγχρονα νὰ δημιουργοῦν ὀπτικὴν ἀπάτην, ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ χάνη τὴν ἀκριβῆ σκόπευσιν. Ὅταν ἕνα ὑποβρύχιο ρίχνη τὴν τορπίλλην, πρέπει νὰ ὑπολογίση τὴν ἀκριβῆ ἀπόστασιν, τὴν ταχύτητα καὶ τὴν πραγματικὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ τορπιλλίση. [illegible] εἶναι [illegible] ρὰ χρώματα. [illegible] κολον εἰς τὸ ὑποβρύχιον νὰ ὑπολογίση τὴν ταχύτητα, τὴν ἀπόστασι καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου μὲ ἀκρίβειαν. Ἔτσι τὸ πλοῖον αὐ κατορθώνει νὰ διαφύγη τὸν κίνδυνο. Διότι τὰ ζωηρὰ χρώματα δημιουργοῦν ἀπατηλὴν εἰκόνα τοῦ πλοίου, τῆς ταχύτητός του καὶ τῆς διευθύνσεως ποὺ ἔχει.

Τὰ γραμματόσημα

Πολλοὶ φαντάζονται ὅτι τὰ γραμματόσημα εἶναι πολὺ παλαιὰ ἐφεύρεσις. Ἐν [illegible] πρῶτα γραμματόσημα ἐχρησιμοποιήθησαν μόλις πρὸ 90 ἐτῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ὡς τόσο περίοδο τῆς χρήσεως τῶν γραμματοσήμων ἐκυκλοφόρησαν 100.000 διάφορα γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἀπὸ 200 διάφορα κράτη.

Στὰ ἀνθρακωρυχεῖα

Ἕνα ρεκὸρ ἀρκετὰ πρωτότυπο καὶ ἐνδιαφέρον: Τέσσαρες ἄνθρωποι, ποὺ πέρασαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ ζωή τους, στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, θαύματα ἐργατικότητος καὶ ἀντοχῆς.

Τὸ ρεκὸρ ἐσημειώθη στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τέσσαρας ἀνθρακωρύχους, ποὺ ἔχουν ἐργασθῆ στὰ ὀρυχεῖα, ὅλοι μαζί, διακόσια ἑξῆντα τρία χρόνια! Οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς ἐργάσθηκαν βαθειὰ κάτω στὴ γῆ ἑξῆντα ἕξη χρόνια ὁ καθένας! Ὁ τρίτος δούλεψε ἑβδομῆντα ἕνα χρόνια καὶ ὁ τελευταῖος ἑξῆντα.

Τέσσαρες ἄνθρωποι ποὺ μετέβαλαν καὶ τὴ μέρα σὲ νύχτα καὶ ποὺ ἔφθασαν σὲ βαθειὰ γηρατειά, χωρὶς ν' ἀντικρύσουν πολλὲς φορὲς τὸ φῶς τοῦ ἥλιου!

Η ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΙΩΝ

Ποῦ [illegible] τὰ χελιδόνια [illegible] ὁ [illegible] καὶ ὅτι τὰ χελιδόνια [illegible] νὰ ἐπιστρέψουν τὴν προσεχῆ ἄνοιξι.

Ὁ κανὼν ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι [illegible] Ὑπάρχουν [illegible] Μάγνος [illegible] ὅτι στὴ [illegible] λήθαργο, ὅμοιο πρὸς τὴ χειμερινὴ νάρκη διαφόρων θηλαστικῶν.

Ἐκτιθέμενα στὴν θερμο[illegible] δόνια σιγά-σιγὰ ξανα[illegible] στὶς αἰσθήσεις τους καὶ [illegible]

Ἕνας Ἀμερικανὸς [illegible] ἀναφέρει ὅτι [illegible] ζωὴ μόλις βρεθοῦν σὲ [illegible]

Ἕνας [illegible] Ρωσ[illegible] στὰ [illegible] βέργες [illegible] τους. Μ' ἔκπληξι τότε ὁ ταξιδιώτης παρετήρησε ὅτι τὰ παιδιὰ μάζευαν, μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, χελιδόνια! Τὰ ρώτησε καὶ πληροφορήθηκε [illegible] ραν καὶ κάθε χειμῶνα ἐπιδί[illegible]ταν σ' αὐτό.

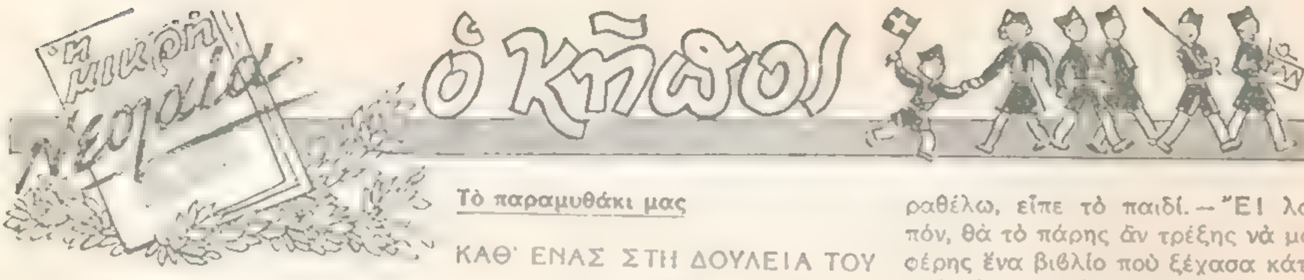
Τέλος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Γάλ-

λος [illegible] Ἀ[illegible] ἔξοδος.

* * *

[illegible] ἀπὸ [illegible] κὰς αὐτὲς [illegible] τους διανύουν ἀφάνταστες ἀποστάσεις. Μὲ μέση ταχύτητα 180 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, ἄλλα μὲν διασχίζουν τὴν Μεσόγειο, ὅπου κάποτε τὰ βλέπει κανεὶς νὰ προσγειώνωνται [illegible] Ἀ[illegible] [illegible] Ἀν[illegible] [illegible] τὰ [illegible] Ἕνας [illegible] ἀπὸ τὸ [illegible] ἔργο [illegible] τὰ ἑξῆς «Στὸν Μαύστομο, στὸ Πειραιᾶ».

"Α! Δὲν μπορῶ! ..

Μὰ δὲν εἴπαμε κι' ἔτσι!.. Ὅλοι μοῦ γράφουν στὰ γράμματά τους νὰ πάω στὸν Ἀρχηγὸ καὶ νὰ Τοῦ πῶ τοῦ ἑνὸς τὸ μακρύ του καὶ τοῦ ἄλλου τὸ κοντό του. Μὰ μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό; Ὁ Ἀρχηγὸς βέβαια μᾶς ἀγαπᾶ ὅλους. Μᾶς τὸ εἶπε δὰ τόσες φορές! Μᾶς ἔδωκε ἀκόμη ὅλες τὶς συμβουλές του καὶ εἶναι αὐτὲς ποὺ μᾶς λὲν οἱ ἀνώτεροί μας καὶ οἱ γονεῖς μας. Δὲν μπορεῖ ὅμως γιὰ κάθε ζητηματάκι μας νὰ Τὸν ἀπασχολοῦμε γιατὶ Ἐκεῖνος ἔχει ὅλο τὸ Κράτος στὸ κεφάλι Του. Φροντίζει δηλαδὴ πῶς νὰ λειτουργοῦν καλὰ τὰ σχολεῖα μας. Νὰ ἔχουμε πολὺ καὶ καλὸ στρατὸ καὶ πολλὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ περισσότερα ἀεροπλάνα, ὥστε ἂν ποτὲ κανένας ἐχθρὸς θελήση νὰ μᾶς προσβάλη, νὰ μπορέσουμε νὰ τὸν καταβάλουμε. Φροντίζει ἀκόμη γιὰ νὰ ἔχη ὁ λαὸς τὸ ψωμί του καὶ νὰ μὴ τοῦ λείψη τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ντυθῆ καὶ γιὰ νὰ ἐργασθῆ. Καὶ ἀκόμη γιὰ τὴν ὑγεία του — γιὰ τοὺς δρόμους του γιὰ νὰ πουλᾷ καλὰ τὰ προϊόντα του. Καὶ γι' αὐτὰ ὅλα ἐργάζεται νύχτα καὶ μέρα μὲ τοὺς ὑπουργούς Του.

Συνεργάζεται ὕστερα μὲ τὸν Βασιλέα στὰ Ἀνάκτορα κι' ἐκεῖ ἀποφασίζουν μαζὶ κάθε τι ποὺ θὰ μᾶς κάμη πιὸ εὐτυχισμένους καὶ ἀκόμη πῶς θὰ γίνη τὸ Κράτος μας μεγάλο καὶ ἰσχυρὸ σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἦτανε ἄλλοτε, ποὺ τὸ ἐθαύμαζε ὅλος ὁ κόσμος. Μπορῶ λοιπόν, συναγωνιστὴ Παυλίδη, νὰ τοῦ διακόψω τὶς μεγάλες αὐτὲς ἐργασίες Του καὶ νὰ Τοῦ πῶ καθὼς γράφεις «ὅτι ἐσὺ δὲν κρέμεσαι στὰ τρὰμ» καὶ ὅτι ὁ Πάσχος δὲν βάζει ποτὲ σχοινὶ ἀντὶ τῆς ζώνης του; Ἐπίσης τὸ κλαρὶ τῆς δάφνης ποὺ μοῦ ἔστειλε μέσα στὸ γράμμα του ὁ Λεόντιος θὰ τὸ δώσω βέβαια στὸν Ἀρχηγό, μὰ ὄχι νὰ Τοῦ ζητήσω καὶ ἀπόδειξι! ὅπως γράφει.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

<u>Τὸ παραμυθάκι μας</u>

ΚΑΘ' ΕΝΑΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

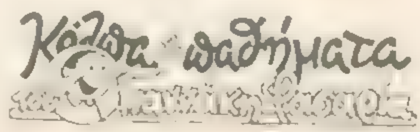

Μιὰ μέρα ἕνας βασιλιᾶς ἐπερπατοῦσε στὴν ἐξοχή. Ἔκανε πολλὴ ζέστη καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ὅπου σὲ λίγο τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ἦταν περασμένο μεσημέρι ὅταν ξύπνησε, καὶ ξεκίνησε πίσω γιὰ τὸ παλάτι του. Ἐπερπάτησε λίγο μὰ ὕστερα θυμήθηκε πὼς εἶχε ξεχάσει κάποιο βιβλίο κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο. Ἦταν ὅμως πολὺ κουρασμένος. Τί νὰ κάμη λοιπόν; Ἐκεῖ κοντὰ στὸ λιβάδι ἕνα παιδὶ ἔβοσκε ἕνα κοπάδι χῆνες. Ὁ Βασιλιᾶς τὸ ἐπλησίασε μ' ἕνα νόμισμα χρυσὸ στὸ χέρι.

«Θέλεις νὰ κερδίσης αὐτὸ τὸ νόμισμα τὸ ρώτησε; — Θέλω καὶ παραθέλω, εἶπε τὸ παιδί. — Ἔ! λοιπόν, θὰ τὸ πάρης ἂν τρέξης νὰ μοῦ φέρης ἕνα βιβλίο ποὺ ξέχασα κάτω ἀπὸ τὸ μακρινὸ ἐκεῖνο δέντρο». Τὸ παιδὶ ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία παρὰ ἐγύρισε πίσω καὶ κάθησε στὴ θέσι του. «Δὲν θὰ πᾶς ἐ-

[illegible]

[Συνέχεια]

Ὁ Γιαννάκης λοιπὸν κοιμήθηκε στὴ φυλακή... Εἶδε ὄνειρα, ρουχάλισε, ξεκουράστηκε καὶ ξέχασε ὅλες τὶς τρομάρες ποὺ πέρασε!

Ἡ αὐγὴ τὸν βρῆκε... σχεδὸν εὐχαριστημένον καὶ τὸ μόνο ποὺ τὸν πείραζε ἦταν ἡ πεῖνα του. Θυμήθηκε ὅμως τὸ μαῦρο ψωμὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ κὺρ Θόδωρος καὶ κεῖνος τὸ εἶχε πετάξει καὶ ἔτρεξε καὶ τὸ μάζεψε ἀπὸ κάτω.

Τί γλυκὸ ποὺ τοῦ φάνηκε τώρα ποὺ πεινοῦσε, πιὸ γλυκὸ καὶ πιὸ ὄμορφο κι' ἀπ' τὴν ἄσπρη φραντζόλα ποὺ ἔτρωγε στὸ σπίτι του...

Κι' ὁ Γιαννάκης εἶχε γεμίσει καὶ τὰ δυό του μάγουλα μὲ ψωμί, ὅταν ξαφνικὰ στὸν φεγγίτη τῆς πόρτας εἶδε ἕνα πρόσωπο ποὺ τὸν κύτταζε γεμᾶτο περιέργεια. Σταμάτησε λοιπὸν τὸ μάσημα καὶ κύτταξε κι' αὐτός. Στὴν ἀρχὴ εἶχε τρομάξει. Τώρα ὅμως ἔβλεπε στὴν πόρτα του ἕνα γλυκὸ προσωπάκι παιδιοῦ μὲ μεγάλα σκοῦρα μάτια καὶ πῆρε θάρρος!

Ἄρχισε μαζί του τὴν κουβέντα.

Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε.

Μιλιὰ τὸ παιδί.

— Τί θέλεις; ξαναρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε.

Μιλιὰ τὸ παιδί.

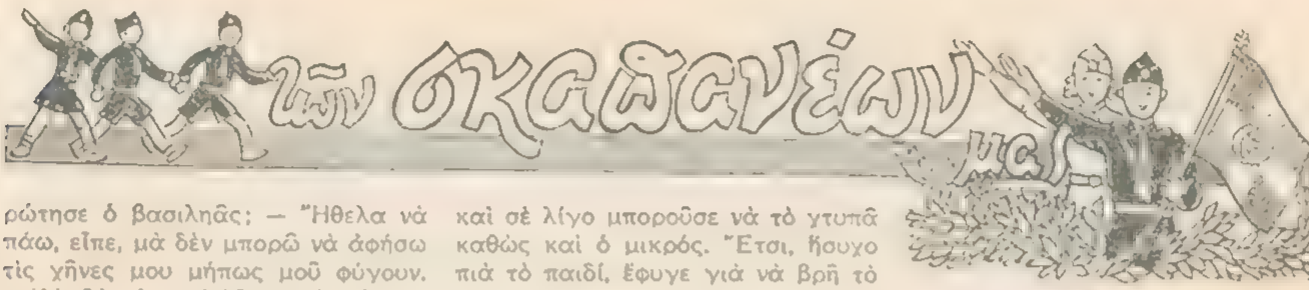
— Τί θέλεις; ξαναρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Τίποτα, ἀπάντησε τὸ πρόσωπο.

— Καὶ γιατὶ κυττάζεις;

— Μοῦ τὄπε ὁ πατέρας μου!

— Δηλαδὴ εἶναι προδότης! Ὡραῖο

ρώτησε ὁ βασιλῆας: — Ἤθελα νὰ πάω, εἶπε, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω τὶς χῆνες μου μήπως μοῦ φύγουν. — Μὰ θὰ τὶς φυλάξω ἐγώ, εἶπε ὁ βασιλῆας. — Δὲν θὰ μπορέσετε εἶπε πρέπει νὰ μάθετε νὰ χτυπᾶτε τὸ μαστίγιο». Ὁ βασιλῆας προσεπάθησε καὶ σὲ λίγο μποροῦσε νὰ τὸ χτυπᾶ καθὼς καὶ ὁ μικρός. Ἔτσι, ἥσυχο πιὰ τὸ παιδί, ἔφυγε γιὰ νὰ βρῆ τὸ

Κωνσταντίνος Ζαφειρίου

βιβλίο καὶ ὁ βασιλῆας ἐκάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ γελοῦσε ποὺ ἔγινε χηνοβοσκός. Μόλις ὅμως οἱ χῆνες ἔχασαν τὸ φύλακά τους ἐσκορπίστηκαν. Ὁ βασιλῆας ἔτρεξε ἀπὸ κοντὰ ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτε. Ὅταν γύρισε τὸ παιδί, εἶδε τὶς χῆνες σκόρπιες κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη. «Τὸ περίμενα! ἐγὼ ἔφερα τὸ βιβλίο καὶ σεῖς χάσατε τὶς χῆνες».

Καθὼς ἔτρεχαν καὶ οἱ δυὸ νὰ τὶς μαζέψουν, ὁ βασιλῆας τοῦ ἐφανέρωσε ποιὸς ἦταν. Καὶ τὸ παιδί τότε, τοῦ εἶπε: «Εἶσαι πολὺ καλὸς βέβαια στὸ θρόνο σου βασιλῆα μου, ὅμως δὲν κάνεις χηνοβοσκός. Καθένας στὴ δουλειά του».

ἔξυπνα κουτά

— Λοιπὸν μπέμπη ἔμαθες τὸ ἀλφάβητο;

— Καὶ βέβαια θεία μου.

— Ὡραῖα, τότε γιὰ πές μου, ποιὰ γράμματα εἶναι ὕστερα ἀπ' τὸ α καὶ τὸ β;

— ... Μά... ὅλα τὰ ἄλλα θεία μου!

Ὁ διδάσκαλος: Πρόσεχε Νῖκο, ἂν σοῦ δώσω 30 μῆλα, 20 κυδώνια, 10 πεπόνια, 40 ροδάκινα καὶ 50 ἀγλάδια, τί θὰ ἔχης;

Ὁ Νῖκος: Ὤ, ὤ... Μὲ ὅλα αὐτὰ κύριε, θὰ ἔχω... ποναϊδικο!

Ἡ κυρία ποὺ ἦρθε ἐπίσκεψι ἐρωτᾶ τὴ μικρὴ κόρη τοῦ σπιτιοῦ

— Πότε θὰ φᾶτε, Ἑλενίτσα;

— Ὅταν θὰ φύγετε ἐσεῖς κυρία, εἶπε ἡ μαμά...

ἐπάγγελμα! Καὶ πῶς τὸν λὲν τὸν πατέρα σου;

— Κὺρ Θόδωρο!

— Μπᾶ! Μήπως εἶναι αὐτὸς πού...

— Ναί, εἶναι αὐτὸς πού...

Ἐδῶ τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη μας ἔλαμψαν. Κατάλαβε πὼς ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδικὴ γιὰ νὰ καταφέρη νὰ τὸ σκάση...

Ἄρχισε λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ τὸν μικρό του δεσμοφύλακα γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ τοῦ ἀνοίξη:

— Ἐσὺ ὅμως φαίνεσαι καλὸ παιδί, τοῦ εἶπε. Πῶς σὲ λένε;

— Τάκη!

— Λοιπὸν Τάκη ἄνοιξε νὰ κάνουμε παρέα! Νὰ δῆς θὰ σοῦ μάθω καὶ κάτι «κόλπα» στὸ πάλεμα νὰ νικᾶς τοὺς ἐχθρούς σου! Θέλεις;

Ὁ Τάκης ἤθελε βέβαια ἀλλὰ δίσταζε. Ὁ πατέρας του τοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴν ἀνοίξη.

— Ἔλα λοιπὸν Τάκη θὰ σοῦ δείξω νὰ κάνης καὶ κοκοράκια μὲ χαρτί...

Ἡ περιέργεια πιὰ τοῦ Τάκη εἶχε φουντώσει καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ τράβηξε τὴν ἀμπάρα τῆς φυλακῆς καὶ μπῆκε μέσα.

Ὁ Γιαννάκης τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρά. Τοῦ ἔδειξε τὰ «κόλπα» ποὺ τοῦ εἶπε, τὸν χάϊδευε καὶ μὲ λίγα λόγια προσπάθησε νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη του.

Ὅταν τὸ κατάφερε κι' αὐτὸ ὁ Γιαννάκης προσπάθησε νὰ τὸν κάνη ὅμοιο καὶ σύμμαχό του.

Τόκα λοιπόν!

— Σὲ δέρνει ὁ πατέρας σου; τοῦ λέει.

— Καὶ βέβαια, λέει ὁ Τάκης.

— Καὶ σὺ τὸ ἀνέχεσαι αὐτό.... κουτέ;

— Τί νὰ κάνω; εἶπε τὸ παιδί, πατέρας μου εἶναι.

— Νὰ κάνης ὅ,τι ἔκανα κι' ἐγώ.... Νὰ φύγης!

— Νὰ φύγω; Σὰν κι' ἐσένα ποὺ κατάντησες στὴ φυλακή;

— Μὰ θὰ βγῶ... νὰ δῆς τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ...ἐλευθερία... κάνω ὅ,τι θέλω... πιάνω πουλιά, τρώγω φροῦτα ἐλεύθερος, τώρα θὰ κάνω τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, ἔρχεσαι μαζί μου;

Ὁ μικρὸς Τάκης σκέφθηκε λίγο. Ὁ Γιαννάκης τοῦ μιλοῦσε γιὰ ἐλευθερία, παιγνίδια, χαρὲς καὶ στὸ τέλος ὁ Τάκης ξεμυαλίστηκε!

— Δέχομαι, εἶπε δίνοντας τὸ χέρι του..

— Τόκα λοιπόν! εἶπε ὁ Γιαννάκης.

Καὶ μαζὶ ἔκαναν τὰ σχέδια: Θὰ ἔφευγαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ γιὰ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου!

Ἡ συμμαχία εἶχε κλείσει...

[Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο]

—Γιά νά περνᾶ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον προσφιλοῦς προσώπου.

Ὄνομα: 1) Κράτος τῆς Ἀσίας, 2) Κόκκαλον τοῦ ποδός, 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου, 4) Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, 5) Τόπος προσευχῆς, 6) Μυθικὸς ἥρως, 7) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἐπώνυμον: 1) ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, 2) ἔνδοξος χώρα, 3) ἀρχαία πόλις τῆς Ν. Ἰταλίας, 4) ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, 5) ἀρχαῖος συγγραφεύς, 6) ἐφιλοξένησε τὸν Ὀδυσσέα, 7) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου.

Θ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινόν, τὸ πτερωτόν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται πρῶτον εἰς τὴν πρώτην λέξιν, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν λέξιν κ.ο.κ.

1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, 2) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, 3) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου, 4) Δημητριακόν, 5) Γεωμετρικὸν σχῆμα.

Β. ΖΑΡΟΥΛΙΑΣ

Τρίγωνον

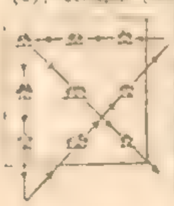
• • • • = Ζῶον
• • • = Μάλιστα
• • = Ἄρθρον (πλ.)
• = Σύμφωνο

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

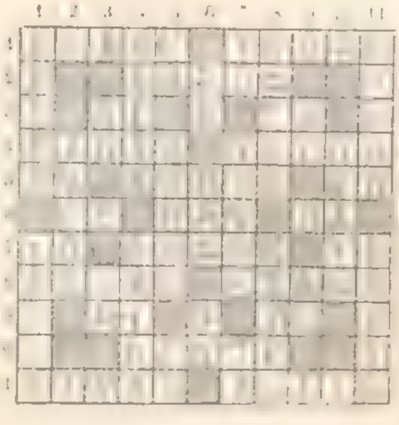
Γ. Λ. ΠΑΠΑΚΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

...βόλος). Μαγικὸν γράμμα: Διὰ τοῦ Χ: Χορός, Χριστός, Χά... Βέλος: Οἱ ...τος. Ὁριζοντί...

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως: 1) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.—Στρώνεται τὸ χειμῶνα στὰ σπίτια, 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3) Ἄρθρον (πλ.).—Ἄρθρον (πλ.), 4) Φωτίζει.—Μᾶς βάφτισε (θηλ.), 5) Τῆς ὁποίας.—Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου.—Ἦτο, 6) Εἰκοστὸς πέμπτος.—Ν.Α.Σ.—Ὅστις, 7) Ἄρθρον—Ἀριθμὸς χρημάτων, ἐμπορευμάτων κ. λ. π.—ΙΦ, 8) Ἤπειρος (γεν.).—Γυναικεῖον ὄνομα, 9) Ἄρθρον (πληθ.).—Ὁποίας, 10) Ξακουστὸς γιὰ τὴν «Κόλασίν» του (δοτ.), 11) Ἐθνικὸς εὐεργέτης.—Μέρος τοῦ ἀμυντικοῦ ὁπλισμοῦ.

Καθέτως: 1) Ἐκτάσεις γῆς.—Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας, 2) Ἐκεῖ κρατοῦσε τοὺς ἀνέμους ὁ Αἴολος (ὀνομ.), 3) Ὑποθετικόν.—Ἄνθη, 4) Πρᾶος, μαλακὸς (ἐπὶ χαρακτῆρος, καιροῦ κλπ.).—Ὁ στενότερος συγγενὴς τοῦ πατρὸς (αἰτ.), 5) Δικά σου.—Τροφὴ τῶν ζώων.—Προτρεπτικόν, 6) Νότα.—Ἀντωνυμία.—Τὸ ὑπάρχον, 7) Ἄρθρον.—Ἀσθένεια.—Ἄρθρον (πληθ.), 8) Κάτοικος τῶν πόλεων.—Παλληκαρᾶς, 9) Δίφθογγος.—Τὰς ὁποίας, 10) Μικρὸ νησί, 11) Διευκολύνει τὴν πέψιν (αἰτ.).—Ἐξυπηρετεῖ τοὺς ναυτικούς, τοὺς ὁποίους προφυλάσσει ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους.

Ν. ΧΑΙΡΕΤΑΣ

Παιχνίδια

Παίζουν δέκα παιδιὰ καὶ περισσότερα. Ὑλικό: Δυὸ μαντήλια.

Οἱ παῖκται κάνουν κύκλο μὲ τὰ χέρια σηκωμένα. Μέσα στὸν κύκλο τοποθετοῦνται δύο παῖκται, ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὰ μάτια τους δένονται καλὰ μὲ τὰ μαντήλια. Ἀπὸ τοὺς δύο παῖκτας ὁ ἕνας παριστάνει τὸν κύριο, ὁ ἄλλος τὸν ὑπηρέτη.

Ὁ κύριος φωνάζει:

—Γιάννη, ποῦ εἶσαι;

—Ἐδῶ! ἀπαντᾶ ὁ ὑπηρέτης καὶ ἀμέσως ἀλλάζει θέσι. Στὴ μετακίνησί του δὲν πρέπει νὰ κάνῃ κρότο, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν κύριο ποὺ πάει πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ὑπηρέτη.

Οἱ δύο παῖκται μποροῦν νὰ μετακινοῦνται συνεχῶς. Ὅταν ὁ κύριος πιάσῃ τὸν ὑπηρέτη, στέκονται καὶ οἱ δύο πλάτη μὲ πλάτη στὸ κέντρο τοῦ κύκλου καὶ περπατοῦν ἴσια μπροστά, ἕως ὅτου βρεθοῦν, ὁ καθένας, μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά.

Τὸ παιχνίδι συνεχίζεται. Στὴ μέση εἶναι αὐτὴ τὴ φο-

Προσοχή

Κυττάξτε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα ἐπὶ τριάντα περίπου δευτερόλεπτα. Ἔπειτα σκεπάστε την μὲ τὸ χέρι σας καὶ ἀπαντῆστε στὰ κάτωθι ἐρωτήματα:

1. Τί κατάστημα εἰκονίζεται;
2. Πόσα πρόσωπα ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ;
3. Πόσοι ἀπὸ τοὺς πελάτας ἔχουν ...
4. Ἡ κοπέλλα ποὺ σερβίρει ἔχει ἕνα φιόγκο στὰ μαλλιά της;
5) Εἶναι μέρα ἢ νύχτα;
6. Ὑπάρχουν 4 γυναῖκες καὶ 3 ἄνδρες;

Ὀλίγη εὐθυμία

ΣΩΘΗΚΕ!

Τὸ μικρὸ χωριατόπουλο εἶχε χάσει τὸ γάϊδαρό του. Κι' ὅμως φαινόταν εὐχαριστημένο καὶ χαρούμενο.

—Μὰ χαίρεσαι; τὸ ρώτησαν.

—Βέβαια χαίρομαι.

—Μπᾶ: Καὶ ἀπὸ ποῦ αὐτὴ ἡ χαρά;

—Χαίρομαι, γιατὶ γιὰ φαντάσου ἂν ἤμουν στὴ ράχι τοῦ γαϊδάρου. Θὰ χανόμουν μαζί του κι' ἐγώ!

ΕΙΧΕ ΑΦΕΝΤΗ!

Τὴν ἄνοιξι ἕνας τσοπάνος εἶχε χάσει μιὰ προβατίνα. Καὶ τὸ φθινόπωρο πῆγε νὰ ψάξῃ γιὰ νὰ τὴ βρῇ.

... καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί γυρεύεις ἐδῶ, ...;

—Μιὰ προβατίνα, ἀποκρίθηκε ὁ τσοπάνος, ποὺ τὴν ἔχασα τὸν Ἀπρίλιο.

—Καλὰ καὶ τώρα τὸν Ὀκτώβριο ἦλθες νὰ τὴ βρῇς;

Καὶ ὁ τσοπάνος:

—Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ δὲν τὴν βρίσκω. Τὸ κάνω ὅμως γιὰ νὰ μὴν πῇ πὼς δὲν εἶχε ἀφέντη!

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟ!

Ὁ κύριος. Αὐτὸ εἶναι ἄνω ποταμῶν! Ἔλειψες ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ ρίξῃς ἕνα τηλεγράφημα στὸ Ταχυδρομεῖο!

Ὁ ὑπηρέτης. Δίκηο ἔχετε κύριε. Ἔρριξα δυὸ γράμματα!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ!

—Νίνα, τὰ δόντια σου ἀπὸ τί εἶναι ἔτσι μαῦρα;

—Ξέρω κι' ἐγώ; Ἴσως ἀπὸ τὸν καφὲ ποὺ πίνω τὸ πρωΐ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ...

Ὁ Δάσκαλος: «Ἠγάπων». Τί χρόνος εἶναι Κώστα;

Ὁ Κώστας: 1939!

εὐχάριστα ἡ ὥρα

Τί εἶναι;

Κατσώνης: Εἶναι ἥρως πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ποταμὸς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον ἢ πτηνόν;

Ἴνκας: Ἀγγλικὸν θωρηκτόν, ἰθαγενὴς ἀμερικανικὴ φυλὴ ἢ Ἰνδὸς φιλόσοφος;

Ἀγγίτης: ὀρυκτόν, Ἰαματικὴ πηγή, Γερμανὸς συγγραφεύς, μαθηματικὸν ὄργανον ἢ ποταμὸς τῆς Μακεδονίας;

Ἔλσινγκφορς: Εἶδος ἐμπορικοῦ πλοίου, πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ὀροσειρὰ τῆς Ἀσίας ἢ ὀνομασία μεγάλης μάχης;

Αἴνιγμα

Εἶναι σημεῖο ἱερὸ
κι' ἂν ἀνεβῆ ὁ τόνος
ὄνομα πολὺ κοινὸ
θὰ φανερωθῇ. Καὶ ὅμως
τὸ κεφάλι ἂν τοῦ κόψης
ζῶο καὶ βουνό... Δυὸ ὄψεις

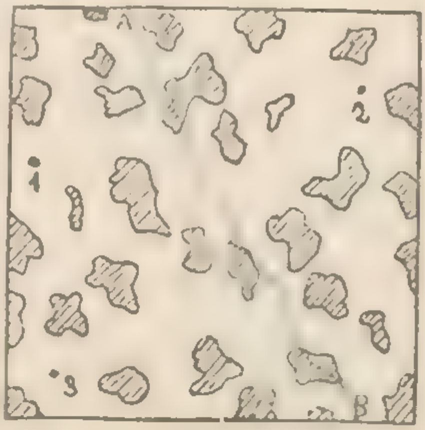
Ν. Γ. Β——κος

ρὰ οἱ δύο νέοι παῖκται, αὐτοὶ ποὺ βρέθηκαν ἀντίκρυ στοὺς προηγουμένους.

Α. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ...

Μία στρατιωτικὴ περίπολος διετάχθη νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὸ σημεῖον Α στὸ σημεῖον Β. Ἡ περίπολος ξεκίνησε νύχτα, ἔφθασε στὸν προορισμό της καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἐντολὴ ποὺ εἶχε λάβει. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξημερώσει καὶ ἐπειδὴ ἡ θέσις ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη, ἡ περίπολος ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ βάσι της, στὸ Α.

Ὑπῆρχεν ὅμως ἕνα τεράστιο ζήτημα. Στὰ σημεῖα 1, 2 καὶ 3 ἦσαν τοποθετημένα πυροβόλα ἐχθρικά, ποὺ εἶχαν στὴν ἀκτῖνα δράσεώς των ὅλη σχεδὸν τὴν περιοχή. Γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ περίπολος ἀπὸ τὸ Β στὸ Α ἔπρεπε νὰ κάνῃ τέτοιους ἑλιγμούς, ὥστε νὰ εὑρίσκεται συνεχῶς σὲ «νεκρὲς» ζῶνες τῶν πυροβόλων, σὲ ἐδάφη δηλαδὴ ποὺ δὲν «ἐθερίζοντο» ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴ βολή, λόγῳ τῆς παρεμβολῆς τῶν λόφων ποὺ σημειώνονται στὸ σχέδιο. Σημειωτέον ὅτι ἡ διάβασις τῶν λόφων ἦτο ἀσφαλής, διότι οἱ λόφοι ἦσαν δενδρόφυτοι καὶ ἐκάλυπταν τὰς κινήσεις τῆς περιπόλου.

Ποιὸ δρομολόγιο ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ἡ περίπολος μεταξὺ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους καὶ τῶν λόφων;

Τετράγωνον

ΤΑΡΡ = Πρόθεσις
ΕΝΑΞ = Βασιλεὺς
ΡΑΚΙ = Ποτὸν
ΡΞΙΑ = Τιμὴ
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Ι. Ε. ΒΑΒΟΥΓΥΙΟΣ

Τρίγωνον

Ὁριζοντίως, πρώτη σειρά: Ὅλοι μας ἔχομε καὶ πρέπει νὰ τὴν σεβώμεθα, δευτέρα σειρά: Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, τρίτη σειρά: Τὸ κάθε πρᾶγμα ποὺ θὰ ψωνίσωμε ἔχει καὶ μία τέτοια, τετάρτη σειρά: Τρέξιμο (ἐπὶ ὑγρῶν), πέμπτη σειρά: Κλωστή, ἕκτη σειρά: Σύμφωνον. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δ. Δ——ς

Ἐλλιποσύμφωνον

αωο — αααο — υο — αεεηο

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω φωνηέντων τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα σύμφωνα, θὰ σχηματισθῇ μία λαϊκὴ παροιμία.

Δ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Κρυπτογραφικὸν

123456784	= Εἶναι Σεπτή
123464	= Ρωμαλέα
456784	= Κωμικά
14384	= Εὐρ. Κράτος
75684	= Τζάκι (καθ.)
4384	= Πλῆξις
4562	= Πόλις (ἀρχ.)
478	= Πάντοτε

Κ. Γ. ΚΑΡΚΑΝΗΣ

Λίγη εὐθυμία

ΕΚΑΙΡΙΑ...

Ἡ μητέρα: Σταμάτα Ἀντωνάκη αὐτὴ τὴ φασαρία μὲ τὸ ταμποῦρλο, ὁ πατέρας σου κοιμᾶται!

Ὁ Ἀντωνάκης: Μά γι' αὐτὸ παίζω μητέρα. Ὅταν εἶναι ξύπνιος ὁ πατέρας μὲ δέρνει.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ!

Ἡ μητέρα: Τάκη, παιδί μου, νὰ μὴ βγαίνῃς ἔξω στὸ δρόμο μονάχος σου, γιατὶ θὰ γίνῃς κακός.

Ὁ Τάκης: Μά ὁ μπαμπᾶς ποὺ βγαίνει μονάχος του εἶναι κακός;

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἡ κυρία Περσεφόνη ὑπέφερε πολὺ ἀπ' τὸ στομάχι της, καὶ ἐπεσκέφθη ἕνα εἰδικὸ γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε. Νὰ μα[illegible]
Γιατὶ σᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς τ[illegible] δόντια;

Καὶ ἡ κ. Περσεφόνη:

— Κάνετε λάθος γιατρέ, δὲ μοῦ τὰ ἔδωσε ὁ Θεός. Τὰ ἀγόρασα μὲ τὰ λεφτά μου!...

Ἀπάντησις μιὰ φορά!...

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ:

— Οὔφ! Τί ἀκαταστασίες εἶναι πάλι αὐτές ποὺ ἔκανες ἐδῶ μέσα, Πέτρο; Δὲν μπορῶ νὰ [illegible]

ΚΑΙ ΝΑ ΑΚΟΥΟΥΝ:

— Παιδιά, μὲ εἴδατε [illegible] στὸ [illegible]
— Ὄχι.
— Καλύτερα. Γιατὶ ἡ [illegible]

Τα καρφιά

Νομίζετε ὅτι εἶναι εὔκολο νὰ καρφώσετε ἕνα καρφί.

Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο. Σὲ σημεῖο μάλιστα ποὺ μ' αὐτὸ τὸ θέμα νὰ μπορῆτε νὰ κάμετε ἕνα παιχνίδι.

Παίρνετε μιὰ τάβλα — [illegible]χρηστη βέβαια.... [illegible]γετε ἐλαφρὰ ἐπάνω στὸ σανίδι τὴ μύτη ἑνὸς καρφιοῦ, τὸ [illegible] καθέτα. [illegible] μὲ τις ὀλίγωτέρες ἀφορμές.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Βερολῖνον. (Βέρροια, ΝΕῖλος, λῦΡος, Ἀμβοῦργον, Ναύπλιον, Ἱσπανία, ΣτρυμῶΝ, Παλαιολόγος, Ἀ[illegible]ωΝ). Τὸ πρ[illegible] 2 καὶ ἀντιστρόφως (2×78=156=39×4). **Ἀκρόσπιτα:** Ξενοφῶν [illegible] Ὁ Βόλγας (3694 χλμ.), [illegible]σουέζ (168 χλμ.), ἡ Νε[illegible] (25%). **Μαγικὴ** [illegible] ποντικὸς [illegible] σελίδων.

Η ΗΧΩ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἑορτάσθη μεγαλοπρεπῶς εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους ἡ ἑορτὴ τῆς σημαίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ συντάκτης μας ἐπεσκέφθη τὸν Γεν. Ἐπιθεωρητὴν τῆς Α΄ Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας κ. Δημόπουλον, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε τὰ κάτωθι σχετικὰ μὲ τὴν συμβολὴν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ Σχολείου.

«Τὰ σχολεῖα καὶ πρότερον μὲν ἤσκουν τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων παράλληλα πρὸς τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τετραετίας, ὅτε ἔθνησκεν ἡ παλαιὰ τάξις πραγμάτων, ἡ τάξις τῆς διαιρέσεως καὶ τῶν κομματικῶν παθῶν, τοῦ πεσιμισμοῦ καὶ τῆς ἀποκαρδιώσεως, νέα τάξις πραγμάτων ἐδημιουργήθη καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν. Ὅλοι μας γνωρίζομεν τὰ ἀπαίσια καὶ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα τοῦ κομματισμοῦ. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἦτο ἑπόμενον ὅ,τι ἔκτιζε τὸ σχολεῖον νὰ κρημνίζεται αὐθωρεὶ ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ περιβάλλοντος τὸ ὁποῖον ἐμάραινε καὶ κατέστρεφε πᾶσαν ἀγαθὴν προσπάθειαν τῶν πονούντων τὸν τόπον καὶ ἡμῶν τῶν ἐκπαιδευτικῶν.

Ἀφ' ἧς ὅμως παρῆλθεν ἡ χαώδης ἐκείνη κατάστασις καὶ νέος κόσμος πραγμάτων καὶ ἀρχῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὁρίζοντα, ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος τῆς χώρας ἔσπευσε νὰ χαιρετήσῃ μὲ ἔνθεον πίστιν καὶ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν τὸ νέον καθεστὼς καὶ ἔθεσε προθυμότατος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν διανοιγόμενον ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐθνοσωτήριον δρόμον. Πάντες οἱ ἐκπαιδευτικοὶ καταβάλλουν ἐντόνους προσπαθείας διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἔθνους καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῶν μαθητῶν.

Ἐπὶ πλέον οἱ σκοποὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ταυτίζονται πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀμφότεροι οἱ παράγοντες οὗτοι παραλλήλως ἐργάζονται τ... πραγμάτωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς ἀναδημιουργίας τοῦ Ἔθνους. Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. ἀφ' ἑνὸς καὶ μαθηταὶ καὶ Φαλαγγίτες ἀφ' ἑτέρου εἶναι ταυτόσημα, παραλλήλως δρῶντα εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν των.

Καταλληλότερον δὲ ὄργανον ἐπικοινωνίας αὐτῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ λαμπρὸν περιοδικόν σας τὴ «Νεολαία», τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ἀπὸ διετίας εἶναι διαδεδομένον καὶ τόσον ἀπλήστως ὑπὸ τῶν Ἑλληνοπαίδων διαβάζεται».

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ κ. Δημόπουλος, ἕνας ἄνθρωπος εὐγενικὸς μ' ἀνώτερη μόρφωσι καὶ προσόντα σπάνια.

Καὶ ἔτσι ἐτελειώσαμε τὴν ὡραίαν ἐπίσκεψιν καὶ συνέντευξίν μας μ' αὐτόν, τὸν ἐχαιρετίσαμεν καὶ ἐφύγαμε ἐνῷ στὸ νοῦ μας καὶ στὴν ψυχή μας ριζώσανε βαθειὰ τὰ ὡραῖα του λόγια.

Π. Β—ας

Ἀπόσπασμα τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Α΄ Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας κ. Π. Δημοπούλου, πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς λειτουργούς.

«...Μέγα δὲ στάδιον παρέχει εἰς ἡμᾶς διὰ τὸν ἐθνικὸν φρονηματισμὸν τῶν παιδιῶν μας ὁ ἄριστος ὀργανισμὸς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ὀργανισμὸς τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ ταυτίζονται ἀπολύτως πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὀργανισμὸς ὅστις ἔσωσε τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὸ ἄθλιον κοινωνικὸν περιβάλλον, εἰς ὃ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ σχολείου ἐνεπλέκοντο, ὀργανισμὸς ὅστις ἀπήλλαξεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν νάρκην καὶ τὴν σωματικὴν ῥαστώνην, ἀπὸ τὴν καφενόβιον καὶ ἁβροδίαιτον ζωήν, ὀργανισμὸς ὅστις ἰσοπέδωσε τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ὀργανισμὸς ὅστις προπονεῖ καὶ προετοιμάζει τὴν μέλλουσαν τοῦ ἔθνους ἀλκὴν καὶ ὀργανισμὸς τέλος ὅστις ἐνίσχυσεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν μας τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως, τῆς πειθαρχίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνωτέρων των μέχρι σημείου, ὥστε πάντες οἱ μετασχόντες τῶν πανεπιστημιακῶν ἐξετάσεων ἐξετασταὶ μετ' ἐθνικῆς χαρᾶς νὰ ἀντικρύσωμεν τὸ θέαμα 1500 φοιτητῶν, μὲ τάξιν καὶ εὐλάβειαν προσερχομένων εἰς τὰς εἰσαγωγικάς των ἐξετάσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπειθαρχίαν τῶν παλαιοτέρων, ὄχι μόνον τῶν φοιτητῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπεργούντων μικρῶν μαθητῶν.

Διὰ τοῦτο, ἡμεῖς οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί, ἐμπνεόμενοι ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἐμπνευσμένου Μεγαλειοτάτου Βασιλέως μας καὶ τοῦ ἀόκνως ἐργαζομένου Μεγάλου Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, ὃν ἔχομεν τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ ἔχωμεν καὶ Ὑπουργόν μας, ἐνδιαφερόμενον ἐξ ἴσου πρὸς τὰς ἄλλας μεγάλας ὑποθέσεις τοῦ Κράτους διὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα, ἂς γίνωμεν πρωτοπόροι, καὶ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων βαθμοφόρων τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἂς δείξωμεν ὅτι εἴμεθα οἱ σκαπανεῖς τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως τῆς νέας μας γενεᾶς, σπεύδοντες ἕκαστος ἐν τῷ μέτρῳ τῆς δυνάμεώς του καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεώς του νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του γιὰ μιὰν Ἑλλάδα νέαν, ἠνωμένην καὶ ἀδιάσπαστον καὶ ἀπηλλαγμένην τῶν ἀπαισίων ἐκείνων διαιρέσεων καὶ παθῶν καὶ ἀνταξίαν τοῦ μεγάλου καὶ εὐκλεοῦς παρελθόντος της καὶ τοῦ διανοιγομένου ἤδη εὐοιώνου καὶ εὐρέος μέλλοντός της».

Ἀπὸ τὸν ἐκφωνηθέντα λόγον τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικολάου Μπούρα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς σημαίας.

«...Ἡ σημαία εἶναι τὸ ἱερὸν καὶ ἐθνικὸν σύμβολον τὸ ὁποῖον ἔχει ποτισθῆ μὲ τὸ αἷμα τόσων καὶ τόσων μαρτύρων τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τόσων ἐθνομαρτύρων τοῦ γένους καὶ ἡρώων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος.

Ἐκπροσωπεῖ τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια τῶν ἐν τῷ κράτει καὶ διασπορᾷ Ἑλλήνων. Ἐνσαρκώνει τὰς ἀπ' αἰώνων μυριάδας ψυχῶν, αἵτινες ὑπὲρ αὐτῆς ἐθυσιάσθησαν. Αὐτὴ ἐνέπνευσε τοὺς Ἥρωας τοῦ 21 κι' αὐτὴν ἐπῆραν τῶν παλληκαριῶν τὰ μπρούτζινα τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ λαμπερὰ σπαθιὰ νικήτρια τὴν περάσανε μέσ' στὴν ὁρμὴ τῆς μάχης σὲ κορφοβούνια ἀπάτητα, σὲ πέλαγα μακρινὰ κατὰ τὸν ποιητήν. Εὐτυχὴς ἡ νέα Γενεά, ἡ ὁποία θὰ ἐμπνέεται καὶ θὰ φρονηματίζεται ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς ἀπερχομένης.

Ἐσεῖς δὲ τὰ παιδιὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκει ὁλόκληρον τὸ μέλλον, θὰ εὐγνωμονῆτε τοὺς προγενεστέρους δι' ὅσα ἔπραξαν. Θὰ εὐγνωμονῆτε δὲ ἀκόμη τὸ σημερινὸν Κράτος, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου γιατὶ σᾶς ἔφερε πίσω στὸν προγονικὸ δρόμο».

Εἰς τὸ Γυμνάσιον Κορωπίου ἡ ἑορτὴ ἀποταμιεύσεως ἐπανηγυρίσθη μεγαλοπρεπέστατα. Ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῶν Τ. Τ. Τ. κ. Μ. Βασιλᾶς, ἀκολούθως δὲ ὁ Γυμνασιάρχης κ. Πετρίδης ἀναπτύξας καταλλήλως τὴν παγκόσμιον σημασίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὰ ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς οἰκονομίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχεν ἀρχίσει τὸ ἔργον της ποὺ προχωροῦσε μὲ ραγδαῖο ρυθμό. Ὅλα ὅμως ἤθελαν διόρθωμα καὶ πολλὰ ἦταν τὰ ἐπείγοντα ζητήματα. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγός, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σκεπτόταν τὴν Νεολαία, ἀφῆκε νὰ περάσουν οἱ πρῶτοι μῆνες καὶ μετὰ τὴ σχετικὴ ἠρεμία νὰ φροντίση γι' αὐτήν.

Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες συνεκρότησε μιὰν ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Α. Κανελλοπούλου, Παξινοῦ καὶ Γερασίμου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθεσε τὴν μελέτην τῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται εἰς ὀλίγα σημεῖα μὲ μορφὴν συνδέσμων.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ τότε Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πατρῶν, συνεργαζόμενος μὲ τὸν Νομάρχην Ἀχαΐας, συνεκρότησε τὸ πρῶτο ὠργανωμένο τμῆμα νέων, ποὺ ὠνομάσθηκε «Ὀργάνωσις Ἐθνικῆς Νεολαίας» καὶ ποὺ ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Τὸ τμῆμα αὐτὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑκατὸ νέους καὶ ἡ ἐμφάνισίς των προεκάλεσεν εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ κόσμου, μὰ γρήγορα συνεκροτήθη καὶ δεύτερο στοὺς Γαργαλιάνους τῆς Μεσσηνίας καὶ εὐθὺς κατόπιν ἡ ἐπιτροπή, ποὺ συνεκρότησεν ὁ Ἀρχηγός, ἀναδιωργάνωσε τὸν Ἐθνικὸ Παμφοιτητικὸ Σύλλογο, ποὺ τὸν ὠνόμασε «Φοιτητικὴ Φάλαγγα τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας».

Τὸν ἴδιο καιρὸ ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται ποῦ καὶ ποῦ αὐτοφυεῖς ὁμάδες. Καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξακολουθεῖ.

7 Νοεμβρίου 1937!

Ὁ Ἀρχηγός μας βρίσκεται περιοδεία στὰς Πάτρας! Τὸν συνοδεύουν μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Τὸ πρωῒ εἶχεν ἐκδράμει εἰς τὰ Βραχνέϊκα καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπανῆλθε στὰς Πάτρας. Ἀφοῦ ἐθεμελίωσε τὸ Παναχαϊκὸ Στάδιο καὶ ἐπεσκέφθη τὴν «Ἐργατικὴ Ἑστία» κατέληξεν εἰς τὸ κέντρον τῆς Νεολαίας.

Εἶναι ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐπικοινωνία τοῦ Ἀρχηγοῦ μὲ τὴν ὠργανωμένη νεολαία. Τὸν περιμένουν οἱ Φαλαγγῖται μὲ στολὴ καὶ μπρὸς ἀπ' αὐτοὺς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος. Καὶ μόλις σταματοῦν τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ζητωκραυγὲς ὁ κ. Κανελλόπουλος τὸν προσφωνεῖ.

Ἡ προσφώνησίς του σκορπᾶ ρίγη συγκινήσεως στοὺς νέους. Κάθε του φράσις καὶ μιὰ ἔξαρσις τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν νέων. Τὰ δάκρυα συχνὰ ἀναβλύζουν στὰ μάτια τῶν ἰσαρίθμων ἀκροατῶν.

«Ἐσὺ εἶσαι πατέρας μας, ἐσὺ ποὺ εἶσαι καὶ τῆς ἐργατιᾶς καὶ τῆς ἀγροτιᾶς πατέρας.

»Ποτὲ δὲν ἔγινε πατέρας δεκτὸς στὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ του μὲ ὅση χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια δεχόμαστε ἐμεῖς ἐσένα.

»Εἶσαι σὺ ὁ πρῶτος, ποὺ στοργικὰ ἀγκάλιασες τὴν Νεολαία τοῦ Ἔθνους, ὁ μόνος ποὺ της βροντοφωνεῖς πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα, ἀλλὰ χρέος καὶ ἀποστολὴ ποὺ πρέπει καθημερινὰ ὑπεύθυνα νὰ κατακτοῦμε μὲ τὴν ἑκουσία θυσία ποὺ εἶναι ἡ γονιμότερη πρᾶξις.

»Σὺ μᾶς εἶπες πὼς ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ βαθειὰ ἁρμονικὴ σύνθεσις, τῆς ὁποίας χρωστᾶ ὁ καθένας μας νὰ ἀνυψώνη περισσότερο τὸν τόνο».

Δὲν δακρύζουν τώρα μόνον τὰ μάτια τοῦ πλήθους. Δακρύζει καὶ ὁ Ἀρχηγός.

Καὶ ὁ κ. Κανελλόπουλος ἐξακολουθεῖ καὶ ζητᾶ νὰ δεχθῆ ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς νέους γιὰ βοηθούς του στὸ μεγάλο του ἔργο.

«Ἀρχηγέ! Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία σὲ παρακαλεῖ νὰ δεχθῆς νὰ εἶσαι ὄχι μόνον ὁ πρῶτος ἀγρότης καὶ ὁ πρῶτος ἐργάτης τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος Φαλαγγίτης.

»Πίστις σὲ σένα! Μαζί σου γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

»Ὑποσχόμαστε στὴν Ἑλλάδα, στὸν Βασιλέα καὶ σὲ σένα Ἀρχηγέ μας: Ψ η λ ὰ θ ὰ κ ρ α τ ή σ ο υ μ ε κ α ὶ ἄ ξ ι α κ α ὶ τ ί μ ι α τ ὴ Σ η μ α ί α».

Στρεφόμενος τέλος πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς λέγει:

«Μὲ ὑψωμένο τὸ δεξὶ χέρι, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις προστάζει, γιὰ διαβεβαίωσι πὼς ξέρει τὸ χέρι αὐτὸ νὰ δουλεύη εἴτε μὲ τὸ ἀμῶνι, εἴτε μὲ τὸ σκεπάνι, εἴτε μὲ τὴν πέννα, δημιουργοῦν πολιτισμό, ἀλλὰ καὶ πὼς ξέρει, ἂν χρειασθῆ νὰ κρατήση ἀτράνταχτα τὸ σπαθί. Μὲ μιὰ βροντερὴ φωνή, ποὺ θ' ἀντιλαλήση στὰ βουνὰ καὶ στὶς χαράδρες, τὶς ἅγιες τοῦ Μωρηᾶ, θὰ κυλίση ἀπὸ θάλασσες καὶ στεριὲς καὶ θὰ δώση δύναμι καὶ χαρὰ μακριά, εἰς τὶς ἐσχατιὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂς χαιρετήσουμε τὸν Ἀρχηγό:

»Ζήτω τὸ Ἔθνος.

»Ζήτω ὁ Βασιλεύς.

»Ζήτω ὁ Ἀρχηγός!».

Τότε μέσα σὲ μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν βλέπουν τὸν Ἀρχηγὸ νὰ ὁμιλῆ. Εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ ἀπευθύνεται στὴν ὠργανωμένη νεολαία καὶ ὅλοι ἀγωνιοῦν. Θὰ τὴν δεχθῆ γιὰ βοηθό του; Θὰ δεχθῆ νὰ ἐπισημοποιήση μιὰ κίνησι, ἡ ὁποία δὲν ἔδειξε ἀκόμη τί μπορεῖ νὰ ἀποδώση;

Μὰ ἡ ἀγωνία γρήγορα περνᾶ καὶ τὸ χαμόγελο πλανᾶται τώρα στὰ χείλη τῶν νέων.

«Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Νεολαίας. Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου σᾶς λέγω ὅτι σᾶς δέχομαι ὡς βοηθούς, σᾶς δέχομαι ὡς στρατιώτας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Ἀπαντῶν εἰς τὸ δεύτερον ἐρώτημά σας σᾶς λέγω «δέχομαι νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος Φαλαγγίτης». Ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ τώρα ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε μερικὰ πράγματα ἐδῶ ποὺ εἶσθε συγκεντρωμένοι, καὶ πρῶτοι οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, καὶ κατόπιν ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι οἱ ὁποῖοι εἶσθε ἐδῶ παρόντες. Πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ ἀπόφασιν νὰ εἶσθε ἁπλοῖ στρατιῶται χωρὶς καμμίαν ἰδιοτέλειαν. Ἀπόφασιν νὰ θυσιάζετε τὰ πάντα καὶ τὴν ζωήν σας ἀκόμη. Διὰ νὰ ἀποτελῆτε φάλαγγα πρέπει νὰ εἶσθε σύνολον ἕνα, ψυχικῶς, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους σκοποὺς ποὺ μὲ ἐκίνησαν εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία διὰ τὸ μέλλον σας, διὰ τὴν τύχην σας. Ἐσεῖς θὰ τὸ φέρετε μπροστὰ τὸ μέλλον σας. Νὰ μὴ σᾶς καταλάβη ποτὲ ἀπογοήτευσις ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τοῦ βίου σας. Νὰ κυττάξητε νὰ ὑπερπηδήσετε ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ βίου μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασιν. Νὰ μένετε πιστοὶ στὰ ἰδανικά σας. Καὶ τότε δύνασθε νὰ εἴπητε καὶ σεῖς ὅταν μεγαλώσετε στὰ παιδιά σας, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθουν κατόπιν ἀπὸ σᾶς: «Ἡμεῖς ἐβαστάξαμε τίμια τὴν λαμπάδα τοῦ Ἔθνους. Σᾶς τὴν δίνουμε στὰ χέρια σας». Καὶ ἐγὼ τώρα γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ σᾶς φωνάζω: «Ζήτω ὁ Βασιλεύς, ζήτω ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ζήτω οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς».

Ἂς εἶναι εὐλογημένη ἡ μέρα ἐκείνη.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοικησις

'Επὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς γεννήσεως τῆς Α. Β. Υ. Πριγκηπίσσης Σοφίας ὁ Κυβερνητικὸς 'Επίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. 'Αλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπέστειλε συγχαρητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Διάδοχον Παῦλον. 'Η Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος, ἀπαντῶν, ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

'Αλέξ. Ν. Κανελλόπουλον
Κυβερνητικὸν 'Επίτροπον Ε. Ο. Ν.
'Αθήνας

'Υμᾶς καὶ ὑφ' ὑμᾶς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως δι' εὐχάς.

ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸς τὰς Διοικήσεις 'Ανωτάτων Σχολῶν καὶ ἁπάσας τὰς Περιφερ. Διοικήσεις 'Αρρένων καὶ Θηλέων.

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ποικιλίαν τῶν προϊόντων τῆς 'Ελληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν πραγματικὰ κομψοτεχνήματα, προήλθομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ προκηρύξωμεν σχετικὸν διαγωνισμόν, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐνισχύσωμεν τὴν πρωτοβουλίαν τῶν μελῶν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως τὰ προϊόντα ταῦτα γίνωσι γνωστὰ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον.

Πρὸς τούτοις παραγγέλλομεν ὅπως ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης ἑκάστη Περιφ. Διοίκησις ἐκδώσῃ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὴν κλιμάκια σχετικὴν διαταγὴν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παρούσης, καθορίζουσα λεπτομερέστερον τὰ κάτωθι:

1) Ὅπως ἐνεργηθῶσι συγκεντρώσεις εἰς ἅπαντα τὰ κλιμάκια τῶν μελῶν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐπιδίδονται εἰς ἔργα τοπικῆς Λαϊκῆς τέχνης καὶ παρασχεθῶσιν ἀνάλογοι ὁδηγίαι.

'Ομιλοῦντες περὶ ἔργων τοπικῆς Λαϊκῆς Τέχνης ἐννοοῦμεν [illegible] διὰ τῶν χειρῶν (ὄχι διὰ μηχανῶν) τῇ βοηθείᾳ ἐργαλείων.

[illegible] γλυπτικῆς, ἀγγειοπλαστικῆς, μεταλλοτεχνίας κλπ., [illegible] τοπικῶν συνθηκῶν, διὰ δὲ τὰ θήλεα α) διάφορα κεντήματα (π. χ. [illegible] 'Ηπειρώτικα, Μακεδονικά, Κρητικά, 'Αττικῆς, Ροδίτικα, 'Αραχωβίτικα κλπ.)

β) Τραπεζομάνδυλα, φορέματα, μπλοῦζες, μαξιλάρια, πετσετάκια κ. λ. π.

γ) Δαντέλλες (μὲ βελονάκι, φιλέ, τοῦλι, κοπανέλλι κ. λ. π.).

δ) 'Υφάσματα (χράμια, ταγάρια κ. λ. π.)

ε) 'Αγγειοπλαστικῆς ἔργα (π. χ. βάζα, κανάτια, πιάτα κ. λ. π. ζωγραφισμένα μὲ λαϊκὰ μοτίβα καὶ μή).

στ) Μεταλλοτεχνία (κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Κερκυραϊκῶν, Γιαννιώτικων κ. λ. π.).

Τὰ ἔργα ταῦτα δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν εἴτε μεμονωμένως, [illegible]

2) Ὅπως ἐνεργηθῶσι συγκεντρώσεις τῶν μὴ ἐπιδιδομένων εἰς τοιαῦτα ἔργα μελῶν, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἤθελον νὰ ἐκπαιδευθῶσιν. 'Η τοιαύτη ἐκπαίδευσις δύναται νὰ γίνῃ ὑπὸ ἐμπείρων μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἢ ὑπὸ ἀναλόγων πρὸς τὰ ἑκάστοτε ἀντικείμενα 'Οργανισμῶν, μερίμνῃ τῶν Περιφ. Διοικητῶν.

[illegible] ἐργαζόμενα.

[illegible] διαφόρων Περιφ. Διοικήσεων [illegible] ἀπαραιτήτως μέχρι τῆς 15ης [illegible] καὶ φέροντα τὸ ὀνοματεπώνυμον [illegible] δα εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει, θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν κοινὴν θέαν τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου.

'Η ἔναρξις τῆς κοινῆς αὐτῆς ἐκθέσεως τῶν ἔργων τῶν 'Αρρένων καὶ Θηλέων μελῶν τῆς 'Οργανώσεως, παρὰ τῇ ἕδρᾳ τῶν Περιφ. Διοικήσεων, δέον νὰ γίνεται μετὰ πάσης ἐπισημότητος. Κατ' αὐτὴν [illegible] (ὡς Προέδρου) τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ, τῆς Περιφ. Διοικητρίας καὶ δύο [illegible] θὰ προκριθῶσιν 20 ἐκ τῶν ἐκθεμάτων, ἅτινα καταλλήλως συσκευαζόμενα [illegible] τὴν 1ην Μαρτίου [illegible] τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν.

'Επὶ ἑκάστου ἐξ αὐτῶν δέον νὰ ᾖ ἐπικεκολλημένον χαρτόνιον, [illegible] ('Αρρένων ἢ Θηλέων) τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ κατα[illegible]

[illegible] μίαν τῶν ἐν 'Αθήναις αἰθουσῶν κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1940 ὑπὸ [illegible] θὰ βραβευθῶσι [illegible] τῶν 25 καλύτερα.

Τὰ [illegible]σόμενα βραβεῖα ἔσονται:

1ον Χρυσοῦν Μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον [illegible] δρχ.

2ον [illegible]

3ον Χαλκοῦν Μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 2.000 δρχ.

4ον Δέκα χρηματικὰ ἔπαθλα τῶν 1.000 δραχμῶν καὶ

5ον Δώδεκα ἔπαινοι.

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι εἷς ἐκ τῶν σκοπῶν τοῦ Κράτους τῆς 4ης [illegible] εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐνίσχυσις τῆς 'Ελληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς 'Ελληνικῆς ὠργανωμένης ἢ καὶ οἰκιακῆς βιοτεχνίας ἡ πρωτοβουλία αὕτη τῆς Ε. Ο. Ν. θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον σύνθημα διὰ τὴν ἐξόρμησιν ταύτην, τῆς ὁποίας τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα εἶναι περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν.

'Επιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν ὅλως ἰδιαιτέρως τὴν ὑμετέραν [illegible] ἀνωτέρω ἐξετέθη διότι αὐτὸ κυρίως θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς περαιτέρω ἐπιτυχίας τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

'Ο 'Αναπληρωτὴς Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου 'Επιτελάρχης
ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸς τὰς Διοικήσεις 'Ανωτάτων Σχολῶν καὶ Περιφερειακὰς Διοικήσεις 'Αρρένων καὶ Θηλέων

'Εν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν κινήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν νέων διὰ τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς χώρας μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ προτρέψωμεν αὐτοὺς εἰς ἄσκησιν τῶν πνευματικῶν αὐτῶν [illegible]

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν:
διὰ τὴν σύνθεσιν λογοτεχνικῆς περιγραφῆς τῆς ὡραιοτέρας τοποθεσίας ἑκάστης περιοχῆς.

"Οροι συμμετοχῆς:

1) Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύνανται νὰ λάβουν [illegible]ται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἢ καὶ [illegible]

2) 'Η περιγραφὴ πρέπει [illegible] τὰς τρεῖς [illegible]

3) [illegible] τῆς μιᾶς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου καὶ νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ γράφοντος, τὸν βαθμὸν αὐτοῦ ἐν τῇ 'Οργανώσει καὶ τὸν Σχηματισμόν, εἰς ὃν ἀνήκει.

4) 'Η περιγραφὴ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ καλλιτεχνικὰς φωτογραφίας, ἢ καὶ ἀπὸ εἰκόνας, εἰ δυνατόν, (ἐγχρώμους ἢ μή, ἰχνογραφίας, πενογραφίας κ. τ. λ.), αἱ ὁποῖαι θὰ παριστάνουν τὴν περιγραφομένην τοποθεσίαν.

5) 'Εὰν εἰς τὴν περιγραφομένην τοποθεσίαν διεδραματίσθη σημαντικὸν γεγονὸς τῆς παλαιᾶς ἢ νεωτέρας ἱστορίας ἡμῶν, νὰ ἐξαρθῇ [illegible] χώρας μας νὰ συνδεθοῦν ἀναποσπάστως μὲ τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας προκαλοῦσι.

6) Αἱ περιγραφαὶ θ' ἀποσταλοῦν πρὸς κρίσιν εἰς τὸ Δ' τμῆμα τοῦ III γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μέχρι τέλους 'Ιανουαρίου 1940.

'Εκ τῶν καλυτέρων περιγραφῶν μετὰ τῶν σχετικῶν φωτογραφιῶν καὶ εἰκόνων, φερουσῶν δὲ καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῶν γραψάντων [illegible]

[illegible] τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας ἁπάντων [illegible] Σχηματισμῶν ἡ σημασία τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ [illegible] μὲ θέρμην τὴν 'Ελλάδα, ποὺ αἰσθάνονται τὸ κάλλος της καὶ συγκινοῦνται ἀπὸ αὐτό, εἶναι καὶ οἱ πλέον κατάλληλοι νὰ τὸ περιγράψουν.

'Ο 'Αναπληρωτὴς Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου 'Επιτελάρχης
ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

— Τὸ 'Υφυπουργεῖον 'Αγορανομίας (Ταμεῖον Λαϊκῶν 'Αγορῶν) προσέφερεν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχ. εἴκοσι χιλιάδας (20.000).

— 'Επίσης οἱ κάτωθι εἰσαγωγῆς ἐδωδίμων: Κουνάδης καὶ [illegible], Βοργιᾶς, 'Απέργης, Χάϊτας, Κ. καὶ Ι. Καρακώστας, 'Αγιανδρίτης καὶ Κουνάδης, Σταυάτης, 'Αλεξάνδρου καὶ Τσο[illegible] 'Αδελφοὶ Πα[illegible] Κ[illegible] καὶ [illegible] προσέφερον δραχμὰς δέκα τρεῖς χιλιάδας ὀκτακοσίας (13.800) ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

— 'Ο κ. 'Ανδρέας Πατσουρᾶκος, Γυμνασιάρχης, προσέφερεν [illegible] Ε. Ο. Ν. [illegible]

'Ο [illegible] Ε. Ο. Ν. δραχμὰς χιλίας πεντακοσίας τεσσαράκοντα ὀκτὼ (1.548), προερχομένας ἐκ δοθείσης θεατρικῆς παραστάσεως ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

—Ὡσαύτως ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Παρνασσίδος, μοίραρχος κ. Μπουγάνης Νικόλαος, ἐδώρησεν 23 πολυτελεῖς τόμους διὰ τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Παρνασσίδος.

—Ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου προσέφερον ἐπίσης ἀπὸ 500 δραχμὰς ἕκαστος οἱ βιομήχανοι Δημ. Φουντούλης καὶ Ἀριστοτέλης Μακρῆς.

—Διάφοροι πολῖται εἰς ἐνεργηθησόμενον ἔρανον ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ζαφειροπούλου προσέφερον δραχμὰς 500 διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

—Ὁ Τετράρχης Ι. Κούσουλας, Διοικητὴς τοῦ ΙΙΙ Τάγματος Θεσσαλονίκης, διέθεσεν ὁλόκληρον ἀκαλλιέργητον γῆν ἐκ πέντε χιλιάδων τετραγωνικῶν πήχεων ὅπως καλλιεργηθῇ καὶ σπαρῇ ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τοῦ Τάγματός του.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦ. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΣΥΣΣΙΤΙΩΝ

Ἡ συγκινητικὴ ἔκκλησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ ἡ κ. Προέδρου ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας τῆς Π.Δ.Θ.Π.

Ὅλαι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι, ποὺ μέσα στὴν Ὀργάνωσί μας ἔμαθαν ν' ἀγαποῦν, νὰ συμπονοῦν καὶ νὰ περιθάλπουν τὸν πλησίον των, ἂς σκεφθοῦν ὅτι κοντὰ των ἀγωνίζονται καὶ μοχθοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς παιδιά, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία, τοὺς ἴδιους εὐγενικοὺς πόθους καὶ τὰ ὅρια ἐξυψώσεως σ' ἀνώτερα πνευματικὰ ἐπίπεδα, μὰ ποὺ δὲν ζοῦν μὲ τοὺς ἴδιους ὑγιεινοὺς ὅρους.

Μᾶς εἶναι εὔκολο νὰ τὰ βοηθήσωμε νὰ γίνουν ὅμοια μὲ μᾶς καὶ νὰ νοιώσουν τῆς ὑγείας καὶ τῆς δυνάμεως τὴν ὁρμὴ νὰ τὰ σπρώχνῃ μὲ μεγαλύτερη ἐπιθυμία στὴν ἐκτέλεσι τῶν σκοπῶν των, ποὺ εἶναι καὶ σκοποὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Μὲ τὴν προσφοράν μας, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, θὰ τοὺς δώσωμε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ὑγεία καὶ μαζί τους θὰ νοιώσωμε τὴν εὐτυχία τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος νὰ μᾶς ἐξυψώνῃ καὶ νὰ μᾶς μεταμορφώνῃ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Π. Δ. Θ. Π. [illegible] αἱ ἐντατικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ [illegible] τῆς.

Τὴν Τρίτην τῆς παρ[illegible] 31 Ὀκτωβρίου ἐγένοντο εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς [illegible] τοῦ σήματος εἰς τὰς [illegible] αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Ν., παρουσίᾳ τῆς Διοικητρίας.

[illegible] τῆς ἀπονομῆς ὁ κ. Ἐπίτροπος ηὐχαρίστησε τὰς Συναγωνιστρίας [illegible] τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρουν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ [illegible] εἰς αὐτὰς νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν καὶ [illegible] τὴν ἐργασίαν των.

Τὴν Κυριακὴν τῆς [illegible]ελθούσης ἑβδομάδος ἑκατὸ Σκαπάνισσαι τῆς [illegible] Θ[illegible] Βορρᾶ μὲ [illegible] εἰς τὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

[illegible] κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἅπασα ἡ [illegible] μὲ τὴν Διευθύντριαν καὶ [illegible] τῆς Ὑπ[illegible] ἐτήρησε τὴν τάξιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Οἴκου [illegible]νοίας τοῦ Σ. Α. Ο. Ε. [illegible] καὶ ἡ κ. [illegible] τὰς ὁποίας [illegible] τιμὰς αἱ παρατεταγμέναι Φαλαγγίτισσαι.

Ἡ Ὑπ)άρχης τοῦ 3ου Ὑπ)μέως εἰς μίαν ἐκδρομὴν τοπικὴν εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς Σκαπανίσσας περὶ καλλιεργείας.

Εἰς τὴν Ὑπ)σιν Θηλέων Νότου αἱ [illegible] τὴν ὡρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ἐκτὸς τῆς [illegible] τοῦ 2ου Ὑπ)μέως, ἡ ὁποία ἐματαιώθη λόγῳ κακοκαιρίας.

Εἰς τὸν 5ον, 6ον καὶ 11ον Ὑποτομέα κατὰ τὰς συγκεντρώσεις ἔγινε μία [illegible] Σκαπανισσῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Ἐπίσης εἰς τὸν 4ον [illegible] ἀθρόαι ἐγγραφαὶ Σκαπανισσῶν [illegible] Δημοτ[illegible].

Εἰς τὸν [illegible] Ὑποτομέα κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν Σκαπανισσῶν ἔγινε ἡ [illegible] τοῦ ὁρισμοῦ τῶν [illegible] καὶ ἐπηκολούθησε [illegible] ὁμιλία ὑπὸ τῆς [illegible]. Ἐπίσης εἰς τὸν ἄνω Ὑποτομέα ἔλαβε χώραν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας ὁμιλία ὑπὸ τῆς Λοχίτου: «Περὶ ἠθικῆς Κυριαρχίας» ἐκ τοῦ λόγου τοῦ κ. Ε. Ν.

Εἰς τὸν 2ον Ὑποτομέα ὡμίλησεν ὁ Τομεάρχης τοῦ 3ου Τομέως «Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ὡς πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν, τὸ σπίτι των καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφοράν των».

Τὴν Κυριακὴν 29ην Ὀκτωβρίου οἱ Ὑποτομεῖς 2ος καὶ 8ος ἐξέδραμον εἰς Πεντέλην, ὁ δὲ 4ος καὶ 10ος εἰς Λουτσαν. Εἰς τὰς ἐκδρομὰς τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη μὲ παραδειγματικὴν τάξιν. Ἐπίσης ἐγένετο ὁμιλία: «Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Φαλαγγιτίσσης καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου».

Ὡσαύτως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ καθηγήτρια τῶν Οἰκοκυρικῶν ἐπεθεώρησε τὸν 4ον καὶ 8ον Ὑποτομέας.

Εἰς τὴν Ὑπ)σιν Θ. Πειραιῶς ὁ προκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ 3ου Γραφείου διαγωνισμὸς περὶ τῆς σημασίας τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε. Ο. Ν., εὑρίσκει ὅλας τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας προθύμους νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸν Ἀρχηγόν των.

Συμφώνως μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ γίνονται τακτικαὶ ἐκδρομαί. Τοιουτοτρόπως αἱ ἐργάτριαι τοῦ «Κεραμεικοῦ» ἐξέδραμον εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς», ὅπου [illegible] αὐτὰς ὡμίλησεν ἡ Ὑποδιοικήτρια: «Περὶ πειθαρχίας».

Αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικαί, μὲ σχετικὰς ὁμιλίας.

[illegible] τὴν Υ. Θ. Α. παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις εἰς ὅλους τοὺς [illegible]εῖς.

[illegible]ν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ 4ου καὶ [illegible] τικὴν ἐντύπωσιν προὐξένησεν ἡ ἔκθεσις ἰχνογραφίας καὶ ζωγραφικῆς τῶν Φαλαγγιτισσῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ (ΑΡΡΕΝΩΝ)

ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

Αἱ Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων συμμετέσχον εἰς τὸν ἑορτασμόν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην 7ην Νοεμβρίου διὰ συγκεντρώσεως εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια». Εἰς τὴν πανσπουδαστικὴν ταύτην συγκέντρωσιν παρευρέθη τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τὰ Ἐπιτελεῖα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, αἱ Πρυτανεῖαι τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ πλῆθος ἐπισήμων.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ὡμίλησεν ὁ Ἀναπληρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, Ἐπιτελάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἐργασίαι ποὺ ἐλήφθησαν:

1) Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Οὐκ ἄρα πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὁ εἷς καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια». (Πλάτων).

2) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, [illegible]

3) Ἐθνικὴ συνείδησις τῶν Ἑλλήνων παρὰ τοῖς Ἕλ[illegible]ησιν ἀπὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον, χα[illegible]κτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητόν «[illegible] ὁμοφροσύνη καὶ [illegible]» ([illegible])

4) Τὸ ἄτομον καὶ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρη[illegible] «Η Ι Ο Ν. [illegible] τὸ [illegible]» ([illegible])

5) Ἡ [illegible] εἰς τὸ Νέον Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρη[illegible] «[illegible]»

6) Ἡ [illegible] τ[illegible] Νέον Κράτος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρητὸν «Ὁ [illegible]»

7) Ἡ [illegible] τῆς [illegible], χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὸ ρη[illegible] [illegible]

8) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κ[illegible] τῆς 4ης Α[illegible] «Ἡ Νεολαία εἶναι τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους, εἰς τὴν [illegible] σωμεν τὴν ψυχήν μας ὅλην...».

9) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Ρητόν: «Ἕνα ἕκαστον δεῖ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι».

10) Ἡ Ἐθνικὴ συνείδησις παρὰ τοῖς Ἕλλησιν [illegible] μέχρι σήμερον. Ρητόν: «Πλανᾶται ὅστις χωρίζει τ[illegible] αὐτ[illegible] ἀπὸ τὸ κοινὸν συμφέρον».

11) [illegible] καὶ Ἑλληνισμός. Χαρακτηριζομένη ὡσαύτως ἀπὸ τ[illegible] ρητοῦ.

12) Ἡ [illegible]ικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ρητόν: «Νικοῦν ὅσοι πιστ[illegible] νικήσουν».

13) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός. Ρητόν: «Τύχῃ ἀγαθῇ...». [illegible] [illegible] ἐπιστ[illegible].

Συναγωνιστὴν Παν)μίου Θεσ)νίκης. Ἐλάβομεν τὴν ἐπι[illegible] κ[illegible]ομένη ἀπὸ τὸ ρητόν: «Οὐκ ἄρα πάνυ φροντιστέον τί [illegible] οἱ πολλοί...» ἐκρίθη ὑπὸ τῆς [illegible] τοῦ [illegible].

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ (ΘΗΛΕΩΝ)

Ἡ φοιτήτρια-Φαλαγγίτισσα

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν εἶναι ἕνας πρότυπος καὶ συμπαθὴς Σχηματισμός, τὸν ὁποῖον ἀπαρτίζουν χίλιαι καὶ [illegible] Σ[illegible]ιώτριαι [illegible] τῆς [illegible].

[illegible] πρὸ τριῶν καὶ πλέον ἐτῶν ὁ Ἀρχηγὸς [illegible] ἔμπνευσιν νὰ δημιουργήσῃ τὴν Νεολαίαν, [illegible]

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

και καλύτερες, καὶ ἐτόχησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν μὲ τὸν διπλοπέλεκυν καὶ συναγωνίσθησαν τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των μὲ τὸν εὐγενικώτερον ζῆλον.

Παντοῦ προκαλοῦν τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμόν, καὶ διὰ τὴν ἰδέαν τῆς Νεολαίας που εἶναι ἡ ὡραιοτέρα ἡ Ἑλληνικὴ ἰδέα.

Ἰσχυρὲς λοιπὸν καὶ εὐγενικές, ἐνθυμίζουν ἀρχαῖες Καρυάτιδες, που τοὺς ἔλαχεν ὁ βαρύτατος κλῆρος νὰ προσφέρουν καὶ αὐτὲς τὴν βοήθειάν των διὰ νὰ δημιουργηθῇ ἡ Νέα Ἑλλάς.

Καὶ ὅταν πᾶῃ κανεὶς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως θὰ μείνῃ ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν τάξιν καὶ τὴν νοικοκυροσύνην, ἡ ὁποία βασιλεύει ἐκεῖ μέσα. Ὅλα εἶναι εἰς τὴν θέσιν των, καὶ μία ἀπαστράπτουσα καθαριότης λάμπει ἐκεῖ, καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὐθὺς ἀμέσως τὸ γυναικεῖον χέρι που ἐπέρασε καὶ τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα μὲ μίαν θαυμαστὴν χάριν καὶ καλαισθησίαν.

Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1938—39 που μᾶς ἐπέρασεν ὑπῆρξε διὰ τὴν Διοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν μία ἐξόρμησις θαρραλέα καὶ ὁρμητική, καὶ οἱ καρποὶ τῆς ἐξορμήσεως πλουσιώτατοι.

Καλλιτεχνικὴ κίνησις, ἐκδρομαί, συμμετέσχεν εἰς ὅλους τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας. Ἡ Ἑλλὰς λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὶς νέες αὐτὲς που μεθαύριον θὰ γίνουν μητέρες καὶ θὰ φέρουν εἰς τὸν κόσμον μίαν νέαν γενεὰν μὲ νέον αἷμα.

Ἡ Δ. Θ. Α. Σ. ἔχει χορωδίαν τὴν ὁποίαν διευθύνει, βάσει καθωρισμένου προγράμματος, ὁ κ. Σπάθης τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης, καὶ ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι διδάσκονται πιάνο καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν καλλιτεχνίαν.

Ἐκδρομαὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἔγιναν ἀρκεταί, καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντὰ τὴν θαυμασίαν ἑλληνικὴν ὀμορφιάν, καὶ αἱ ὁμαδικὲς αὐτὲς ἐκδρομὲς ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἀναπτυχθῇ μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἕνας ἰσχυρὸς δεσμὸς ἀλληλεγγύης καὶ φιλίας.

Καὶ εἰς στρατιωτικὴν προπαίδευσιν δὲν ὑστέρησαν. Εἰς τὸ Π[illegible] ἐπίσης ἠσχολοῦντο μὲ διαφόρους ἀθλοπαιδιάς, εἰς τὸ βόλεϋ, εἰς τὴν ξιφασκίαν κλπ.

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἔχει ὀργανώσει Ἰατρεῖον καὶ τμῆμα Πρώτων Βοηθειῶν, τὸ ὁποῖον προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας ὅπου παρέστη ἀνάγκη.

Ἐπίσης διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας - Σπουδαστρίας λειτουργεῖ ἀπὸ τὸν περασμένον Ὀκτώβριον ὁ «Οἶκος Φοιτητρίας» εἰς ἕνα ὡραιότατον οἴκημα τῆς ὁδοῦ Καπλανῶν. Ὁ «Οἶκος Φοιτητρίας» εἶναι ἕνα λαμπρὸν δεῖγμα πολιτισμοῦ, ἔχει θαυμασίους κοιτῶνας, τραπεζαρίας, νιπτῆρας καὶ λουτρά, καὶ ἐντευκτήριον μὲ ραδιόφωνον.

Τὸ συσσίτιον τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς τὴν Φοιτητικὴν Λέσχην ἐξυπηρετεῖ καὶ τὶς Φαλαγγίτισσες τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν [illegible] ἡ Διοίκησις [illegible] τὰς ἐγγραφάς των εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὸν κῆπον τῶν Γραφείων οἱ Φαλαγγίτισσαι [illegible]

Τὸ [illegible] λειτουργήση διδασκαλεῖον ξένων γλωσσῶν, βιβλιοθήκη μὲ ὅλα τὰ ἐπι[illegible] μαθήματα νεοελληνικῆς λογοτεχνίας.

Ἔτσι ἡ Ἑλληνίδα ἐμφανίζεται καὶ πάλιν εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας της διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος μὲ μίαν συγκινητικὴν προθυμίαν.

ΑΓΓ

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ (ΑΡΡΕΝΩΝ)

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης κ. Ἰωάν. Μανουσόπουλος ἐστρατεύθη.

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς, [illegible] οἱ σχηματισμοὶ τῆς Π. Δ. Α. Πρωτευούσης ἐξεδράμησαν εἰς [illegible]. Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς ταύτας ἐφηρμόσθη πλήρες πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως [illegible] Φαλαγγίτας νὰ διέλθουν τὴν ἡμέραν τους [illegible].

Τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου ἐξέδραμον εἰς τὴν τοποθεσίαν Τρίγωνος [illegible] Βορρᾶ [illegible] Ἡρακλείου, Ν. Ἐρυθραίας καὶ Κηφισιᾶς [illegible].

Ἐκ τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ὁ 6ος Ὑποτομεὺς μετέβη εἰς Πέρ[illegible]. Τοὺς ἐκδρομεῖς ἐπισκέφθη καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

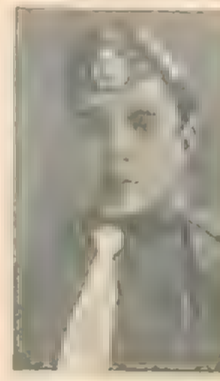
Γενικῶς ὑπολογίζεται ὅτι οἱ ἐκδραμόντες Φαλαγγῖται ἀνῆλθον εἰς 5.000.

Εἰς τὸ παρὰ τὴν Καστέλλαν θέατρον «Ἐθνικὸν» ἐδόθη καλλιτεχνικὴ [illegible] τοῦ 4ου Ὑποτομέως μὲ καθαρῶς ἐθνικὸν περιεχόμενον [illegible] ἀπὸ πατριωτικὰ ᾄσματα, ἀπαγγελίας, [illegible] καὶ Σκαπανέων. Τὴν παράστασιν ἐτίμησαν, διὰ τῆς παρουσίας των, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Μ. Μανοῦσκος, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἡ Διοικήτρια Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς [illegible] Ὑποτομέως καὶ πλῆθος κόσμου.

Τῆς ἑορτῆς μετέσχε καὶ πλῆρες τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑποτομέως, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ κ. Δήμαρχος ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον.

Ὡσαύτως τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἡ ἔνταξις τῶν νεοεγγραφέντων Σκαπανέων, καταρτισθέντος ἑνὸς πλήρους τάγματος. Πρὸς τοὺς νέους Σκαπανεῖς ὡμίλησε δι' ὀλίγων ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς.

Ἀνδρ. Πετρακάκις

ΘΑΝΑΤΟΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ἀπεβίωσεν ὁ Ἀνδρ. Ἠλ. Πετρακάκις, ἐνωμοτάρχης τοῦ 10ου Ὑποτομέως Παγκρατίου.

Ὁ ἐκλιπὼν συναγωνιστὴς ὑπῆρξε παράδειγμα πειθαρχίας, διεκρίνετο δὲ πάντοτε διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν σεμνότητά του.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ (ΘΗΛΕΩΝ)

Ζωηροτάτη παρετηρήθη ἡ κίνησις τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θη[illegible] Ἀττικοβοιωτίας [illegible]

Ἅπαντες οἱ σχηματισμοὶ παρακολουθοῦν μαθήματα Παθητικῆς Ἀεραμύνης, Νοσοκομειακὰ καὶ Ὑγιεινῆς. Συχνότατα γίνονται διαλέξεις ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων καὶ ἐπιστημόνων.

Ἅπασαι αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως ἐπιδίδονται εἰς τὸν χειρισμὸν ραπτομηχανῆς καὶ τὴν κατασκευὴν ἐργοχείρων.

Ἐπίσης ἡ δευτέρα ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἑωρτάσθη καὶ εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ἀττικοβοιωτίας μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

Ἀπὸ μίαν ἐγκύκλιον τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Θρᾴκης πρὸς τοὺς ἀγρότας τῆς Ε. Ο. Ν.

[illegible]

[illegible] ἀγῶνα ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ [illegible] ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐξωπλισμένοι μὲ τὴν πίστι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὁ ὁποῖος διακρίνει πάντοτε τὴν μεγάλην αὐτὴν μᾶζαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν Ἑλληνικὴν ἀγροτιά.

[illegible] καὶ Γεωργικὴ σας συνείδησι, ἀκολουθοῦντες τὸ σύνθημα τοῦ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, μὴ ἀφήσετε οὔτε σπιθαμὴν γῆς ἀκαλλιέργητον.

Ἡ πλουσία ἐσοδειά, ἡ εὐγνωμοσύνη ὁλοκλήρου τοῦ πανελληνίου [illegible] ΑΡΧΗΓΟΥ, θὰ ἀποτελέσουν τὴν [illegible].

Ἀκολουθεῖτε πιστῶς τὰς ὁδηγίας τῶν γεωργικῶν [illegible] καὶ τῶν κατὰ τόπους ἐπιτροπῶν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε [illegible].

Δὲν εἶσθε μόνοι εἰς τὸν Ἐθνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Σᾶς κατευθύνει ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ μὲ συγκίνησι τὰς προσπαθείας σας.

Σᾶς [illegible] οἱ κοινωνικοὶ παράγοντες τοῦ ΕΘΝΟΥΣ μας [illegible] Θρᾴκης μας ἐμπνεομένη ἀπὸ τὸν [illegible] σας, ἕτοιμη νὰ κάμῃ νὰ ἠχήσῃ ἡ σκαπάνη [illegible].

Ἡ Γενικὴ Διοίκησις [illegible] της νὰ σᾶς ἐπιχύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν συστηματικώτερα καὶ ἐπαρκέστερα ἔλαβεν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν θέτει εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὲ σύνθημα τὴν ἐντατικὴ σπορά, τὴν ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια καὶ τὴν ἐνίσχυσι κάθε πλουτοπαραγωγικῆς πηγῆς, αἱ ὁποῖαι θ' ἀποτελέσουν τὴν ὁριστικὴ ἀπάντησί σας ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΑΡΧΗΓΟ.

«ΚΥΒΕΡΝΑ ΗΣΥΧΟΣ, Η ΑΓΡΟΤΙΑ Σ' ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΠΙΣΤΑ». Ἡ Θρᾴκη πάνοπλος κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς αὐταρκείας τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ.

Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Θρᾴκης
ΕΥΑΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΔΡΑΜΑ. — Τὴν 10ην παρελθόντος μηνὸς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Δράμας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας [illegible] εἰς τὸ ἐνταῦθα Νέον Στάδιον τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τοῦ 1ου Τάγματος τῆς 243ης Φάλαγγος Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

[illegible] Φαλαγγίτας [illegible] τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς [illegible].

[illegible] τοὺς Σκαπανεῖς μαθητὰς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς πόλεώς μας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Ε. Ο. Ν. ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν 10ην πρωϊνὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο ἡ πανηγυρικὴ ἔναρξις τῶν ἐκπομπῶν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὰς νέας ἐγκαταστάσεις του.

Ἡ λῆψις τοῦ Σταθμοῦ γίνεται εἰς τὰ βραχέα κύματα καὶ εἰς μῆκος κύματος 37 μέτρων ἢ 8.100 χιλιοκύκλων.

Ὁ Σταθμὸς θὰ λειτουργῇ κανονικῶς τὰς καθημερινὰς ἀπὸ 5.30΄ μ. μ. ἕως 8.30΄ μ. μ., τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ τὰς ἐξαιρεσίμους ἀπὸ 10ης π. μ. ἕως 1ης μ. μ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΝΑΡΞΙΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 5ην τρ. ἐγένετο εἰς Λουτρόπυργον ἡ πανηγυρικὴ ἔναρξις τῆς καλλιεργείας τῶν προσφερθεισῶν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. γαιῶν. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀττικοβοιωτίας, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ Δήμαρχος Μεγάρων, αἱ συνεταιριστικαὶ καὶ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις, οἱ Φαλαγγῖται τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἄφιξίν του ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων, μετὰ τὸν ἁγιασμὸν δὲ ὁ κ. Μεταξᾶς ἠροτρίωσε πρῶτος ἕνα τμῆμα γῆς, ὁδηγήσας μόνος του τὸ ἄροτρον ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐπεθεώρησεν ἀκολούθως τοὺς σχηματισμοὺς Μεγάρων, Νέας Περάμου καὶ Ἐλευσῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας, ὡμίλησε δὲ πρὸς αὐτοὺς καθὼς καὶ πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἀγροτῶν τῶν γύρω χωρίων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ.

Τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

Τὴν 6ην ἀπογευματινὴν τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς Προσωτσάνην συνοδεύσας τὸν Γενικὸν Διοικητὴν Θράκης κ. Εὐάγγελον Καλαντζῆν καὶ τὸν Γενικὸν Ἐπόπτην Ε. Ο. Ν. Νομάρχην Δράμας κ. Κ. Δήμαν.

Εἰς Προσωτσάνην ὁ Γενικὸς Διοικητὴς κ. Καλαντζῆς μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν παραταχθέντων διὰ τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν τμημάτων τῆς 246ης Φάλαγγος Προσωτσάνης ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Διοικητὴν τῆς 246ης Φάλαγγος.

Ἀκολούθως ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Θράκης κ. Καλαντζῆς ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοὺς κατοίκους περὶ τῆς νέας Ἐθνικῆς ἐξορμήσεως τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, ἥτις θὰ καταστήσῃ τὴν χώραν μας αὐτάρκη.

Ἐπίσης τὴν 15ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Νομάρχου Δράμας κ. Κ. Δήμα, τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεώς μας καὶ χιλιάδων λαοῦ, ἔλαβε χώραν, συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας πρόγραμμα, ἡ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν παράταξιν τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῶν Προσκόπων, ἡ Φιλαρμονικὴ Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας ἀνέκρουσε τὸν Ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀκολούθως παρήλασεν ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ λαοῦ τιμητικὸν ἀπόσπασμα Προσκόπων μετὰ τῆς Σημαίας του, ἐνῷ τὰ παρατεταγμένα τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Δράμας ἀπέδωκαν τὰς κεκανονισμένας τιμάς.

Μετὰ τὴν παρέλασιν τοῦ τιμητικοῦ ἀποσπάσματος τῶν Προσκόπων ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Τοπικοῦ Συνδέσμου Προσκόπων ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Ἐφόρου καὶ ἀκολούθως ἐψάλησαν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Προσκόπων διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα.

Ἐπηκολούθησεν ἡ κάλυψις τῆς Σημαίας τῶν Προσκόπων καὶ ἡ ἔπαρσις τῆς Σημαίας τῆς Ε. Ο. Ν. ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας καὶ τὰ παρατεταγμένα τμήματα Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν καὶ Προσκόπων ἀπέδιδον τιμάς.

Ὡσαύτως τὴν 18ην Ὀκτωβρίου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις τῶν μαθητῶν Σκαπανέων τῶν ἐνταῦθα Δημοτικῶν Σχολείων.

Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου ὑπὸ εἰδικοῦ Γεωπόνου τῆς ἐνταῦθα Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας ἐγένετο διάλεξις πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, Σκαπανεῖς καὶ κατοίκους τοῦ Συνοικισμοῦ Ἀμπελακίων Δράμας, μὲ θέμα: «Ποία ἡ ὠφέλεια ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας καὶ τῆς δενδροκομίας».

ΠΡΟΣΩΤΣΑΝΗ (Δράμας). — Ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 246ης Φάλαγγος Προσωτσάνης, Ὑποφαλαγγάρχου κ. Γ. Ἀνδρεάδου, ἐγένετο ἐπιθεώρησις τοῦ Ι Τάγματος Προσωτσάνης καὶ τοῦ ΙΙΙ τίγματος Καλῆς Βρύσεως.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὁ κ. Ἀνδρεάδης ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπὶ θεμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἀκολούθως συνέστησεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, ὅπως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ φανῶσιν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Εἰς τὴν ἕδραν τοῦ 246ου Τομέως κατηρτίσθη Οὐλαμὸς ἐκπαιδεύσεως Νοσοκόμων ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ κ. Θ. Δαούτη.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ. — Μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη τὴν 20ὴν παρελθόντος μηνός, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς ταύτης ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν κ. Δημ. Παντολέων ἀπέστειλε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως ὡς Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε. Ο. Ν.:

Αὐτοῦ Μεγαλειότητα Βασιλέα ΓΕΩΡΓΙΟΝ

Ἀθήνας

Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν ἑορτάζουσα σήμερον ἀπελευθέρωσιν πόλεως Γιαννιτσῶν, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἐνδόξου Στρατηλάτου καὶ ἀειμνήστου Πατρὸς Σας Κωνσταντίνου, τελοῦσα δὲ καὶ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς αὐτοῦ, στηθείσης ἐπὶ τούτῳ ἐνταῦθα, ὑποβάλλει δι' ἐμοῦ εὐχὴν μακροημερεύσεως Θρόνου καὶ ἐκπλήρωσιν ἰδανικῶν φυλῆς δι' αἰωνίαν δόξαν λατρευτῆς μας Πατρίδος.

Α. Β. Υ. Πρίγκηπα Παῦλον Διάδοχον, Γενικὸν Ἀρχηγὸν Ε. Ο. Ν.

Ἀθήνας

Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν ἑορτάζουσα σήμερον ἀπελευθέρωσιν Γιαννιτσῶν, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Πατρὸς Σας Κωνσταντίνου ΙΒ', τελοῦσα δὲ καὶ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς τετιμημένης μορφῆς Του ἐνταῦθα Πλατεῖαν Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὑποβάλλει εὐλαβῶς εὐχὴν ὑπὲρ μακροημερεύσεως Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος καὶ ἐκπλήρωσιν ἰδανικῶν φυλῆς, πρὸς δόξαν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ Πατρίδος.

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως
καὶ
Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Ε. Ο. Ν.

Ἀθήνας

Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Γιαννιτσῶν ἑορτάζουσα σήμερον ἀπελευθέρωσιν πόλεως, δωρηθεῖσαν ὑπὸ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου τῇ συμβολῇ Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, τελοῦσα δὲ καὶ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς ἐνδόξου Στρατηλάτου, ὑποβάλλει δι' ἐμοῦ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ διαδηλοῖ αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς ἐγερτήριον καὶ ἀναστάσιμον σάλπισμα Ἐθνοσωτηρίου Κυβερνήσεως 4ης Αὐγούστου πιστὸς καὶ ἀκοίμητος Φρουρὸς τῆς ὁποίας εἶναι σύμπασα Νεολαία.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Κατὰ τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης ἔκαμε τὴν ἔναρξιν τῆς σπορᾶς τοῦ περιβόλου τοῦ κέντρου τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων. Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης ἀπηύθυνε πρὸς τὰ μέλη ἐμπνευσμένον λόγον ἐξάρας τὴν μεγάλην προσπάθειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἀγροτικὴν ἐξόρμησιν καὶ τονίσας τὴν μεγάλην σημασίαν, ἣν ἐνέχει, διὰ κάθε Ἕλληνα, ἡ στροφὴ πρὸς τὴν πατρῴαν γῆν. Ἐπίσης ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιθεωρήσεως Γεωργίας ἐτόνισε δι' ὀλίγων τὴν συμβολὴν τῆς Ἠπειρωτίσσης εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς πατρικῆς γῆς, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἠπειρώτης ἀπουσίαζεν ἐπὶ μακρὸν μετανάστης εἰς τὴν ξένην.

ΒΗΣΣΑΝΗ. — Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα. Κατ' αὐτὰς ἀναπτύσσονται διάφορα θέματα ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου.

Οὕτω κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τοῦ Σχηματισμοῦ, ἡ Ὁμαδάρχης ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Πατρίδος».

Ἐπίσης ἡ δημοδιδασκάλισσα Βησσάνης ἀνέπτυξε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας τὸ θέμα: «Ἡ προπαρασκευὴ τῆς νεάνιδος διὰ τὰ μητρικὰ καθήκοντα».

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Τὰ πατρικὰ λόγια τοῦ Κυβερνήτου γιὰ τὴν ἐφετεινὴ ἐντατικὴ προσπάθεια τῆς νέας καλλιεργητικῆς περιόδου ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον μὲ ξεχωριστὴ χαρά· ἀπὸ τὴν πλουτοπαραγωγικὴ δὲ περιοχὴ καὶ τὸ ἀκραῖον τμῆμα τῆς χώρας μας, τὸ διαμάντι τῆς ἑλληνικῆς γῆς, τὴ Θράκη, ἠκούσθησαν μὲ ἐνθουσιασμό.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ συνεκινήθησαν πιὸ πολὺ καὶ ποὺ ἤκουσαν μὲ ὅλως ἰδιαιτέρα ὑπερηφάνεια τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Πατέρα ἦσαν οἱ Φαλαγγῖται, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ τὰ Σκαπανάκια.

Ἀντελήφθησαν πραγματικὰ ὅτι αὐτὴ ἡ προσπάθεια εἰς αὐτὰς τὰς κρισίμους στιγμὰς εἶναι ἴσης ἀξίας μὲ τὸ καθῆκον τοῦ στρατεύεσθαι.

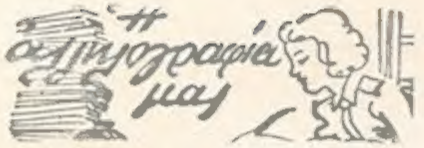
Καὶ οἱ Φαλαγγῖται τῆς Περιφ. Διοικήσεως Κομοτινῆς οὐδόλως ἐβράδυναν νὰ προσέλθουν στὸ ἐγερτήριο αὐτὸ σάλπισμα τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ ἡμερῶν εἶχεν ἐπισημανθῆ ὁ χῶρος καὶ εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῆ. Ἡ ἑορτὴ ἤρχισεν ἀπὸ τὴν πρωΐαν μὲ τὴν συγκέντρωσιν ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ἀφοῦ ἔψαλε τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐχωρίσθη εἰς τμήματα, τὰ ὁποῖα μὲ ἀγροτικὰ ἐργαλεῖα ἐξεκίνησαν διὰ τοὺς καλλιεργητικοὺς χώρους.

Εἰς τὰς 3 τὸ ἀπόγευμα ἔφθασεν ὁ Ὑποδιοικητὴς μετὰ τῆς Ὑποδιοικητρίας καὶ τῶν ἐπιτελῶν των, ὀλίγον ἀργότερα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Ι. Λαζαρίδης γενόμενοι δεκτοὶ μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγάς.

Ἐπίσης τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησαν ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι.

Εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισεν ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη προκήρυξις πρὸς τὸν ἀγροτικὸν λαὸν καὶ τὴν Ε. Ο. Ν. τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας. Κατόπιν ὡμίλησαν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ Ὑποδιοικητὴς καὶ ὁ πρόεδρος Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισεν ἡ σπορὰ τῶν ἐκτάσεων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κ. ΤΑΞ. ΣΤΕΦ. Ἐλάβομεν τὸ ποίημα «Στ' ἀδελφάκι μου τὸ πεθαμένο» διωρθωμένο καὶ τὸ ὑπεβάλαμε στὴν Ἐπιτροπή. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ «Κρήτη». Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά των. — ΚΥΡ. ΔΟΥΡ. Μᾶς γράφετε: «Μὲ χαρὰ καὶ συγκίνησι πῆρα προχθὲς τὸ πρῶτο φύλλο τῆς δευτέρης χρονιᾶς. Μὲ χαρά, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ χρονιὰ γεμάτη δρᾶσι ἐπάτησε ἡ «Νεολαία» μὲ βῆμα σταθερὸ κι' ἀκλόνητο στὸ δεύτερο χρόνο. Μὲ συγκίνησι, γιατὶ οἰωνοὶ λαμπροὶ κι' εὐχάριστοι, μαρτυροῦν πῶς ὅπως τὸ Ἔθνος, ἡ γλυκειά μας Ἑλλάδα εἶναι γραμμένο νὰ ζῇ αἰώνια ὅσο ὑπάρχει κόσμος, ἔτσι καὶ τὸ ἀγαπημένο μας περιοδικὸ ἡ «Νεολαία». Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ περιβάλλει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑποστήριξι τοῦ μεγάλου μας ἀρχηγοῦ — τοῦ «Πατέρα μας» — κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐμεῖς οἱ Φαλαγγῖτες — τὰ παιδιά του — ποὺ πράττομε σύμφωνα μὲ Αὐτὸν καὶ ἀκολουθοῦμε, πιστοὶ στρατιῶτες, τὰ βήματά του». Σᾶς συγχαίρομε θερμῶς. Τὰ «Προσευχή» καὶ «Ἐμπρὸς» ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐπιτροπῆς. ΑΧ. ΠΕΙΣΤ. Τὸ ποίημά σας ἔφθασε πολὺ ἀργά. Τὸ ἔχετε ἴσως δημοσιεύσει καὶ κάπου ἀλλοῦ; Σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης ἢ ὄχι; Τί νὰ σᾶς ποῦμε γιὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ποιητικῆς σας συλλογῆς; Οἱ ἐδῶ ἐκδόται δὲν βγάζουν μ' ἔξοδά των βιβλία μὲ ποιήματα. Ἂν διαθέτετε σεῖς τὰ μέσα, μπορεῖτε νὰ τὰ ἐκδώσετε μόνος σας, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως ἐλπίδα ὑλικοῦ κέρδους. Ἂν θέλετε στείλατέ μας τὰ χειρόγραφα τῆς συλλογῆς σας νὰ σᾶς πληροφορήσωμε ἁπλῶς τί θὰ στοιχίση περίπου ἡ ἔκδοσίς της. Ν' ἀναλάβωμε ὅμως τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως εἶναι, ὅπως κι' ἐσεῖς καταλαβαίνετε, πολὺ δύσκολο. — ΠΑΝ ΨΑΡ. Τὸ πρόβλημα ἐδόθη στὸν ἁρμόδιον συντάκτη, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀπαντήση σχετικῶς. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σὲ συγχαίρομε γιὰ ὅσα γράφεις. Μὲ τέτοιους φανατικοὺς ἀναγνῶστες ἡ «Νεολαία» δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πάη ἐμπρὸς ἐκπληρώνουσα οὕτω καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ. — ΕΦΗΝ ΚΑΝΟΝΙΔΟΥ. Ἀποσταλὲν δημοσιεύεται. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα. — Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ «Ὀλυμπιακὴ ἀνακωχὴ» ἐλλείψει χώρου δὲν θὰ δημοσιευθῇ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΚΩΣΤΑΚΗΝ ΤΟΥΖΗΝ. Τὰ θερμά συγχαρητήριά μας γιὰ τὸ ὡραῖο γραμματάκι του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφεις. «Αἰσθάνομαι γιὰ τὸν Ἀρχηγόν μας κ. Ἰωάννην Μεταξᾶ μιὰ μεγάλη ἀγάπη καὶ κάθε βράδυ στὴν προσευχή μου παρακαλῶ τὴν Παναγία νὰ τὸν ἔχη καλὰ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μας καὶ γιὰ τὸ καλὸ ἐμᾶς τῶν παιδιῶν». Νὰ εἶσαι βέβαιος, Κωστάκη, ὅτι ἡ προσευχοῦλα σου, βγαλμένη ἀπὸ μιὰ ἀθῶα παιδικὴ καρδοῦλα σὰν τὴ δική σου, φθάνει ὡς τὴν Μητέρα τοῦ Θεανθρώπου καὶ εἰσακούεται. Πρέπει ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι νὰ προσεύχεσθε κάθε βράδυ στὴν Παναγία νὰ χαρίζη ὑγεία στὸν Ἀρχηγό. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ καὶ πόσο θὰ ἐνισχυθῇ ὁ Ἀρχηγὸς στὸ μεγάλο του ἔργο ξέροντας ὅτι κάθε βράδυ χιλιάδες παιδικὲς ἁγνὲς καρδοῦλες προσεύχονται γι' Αὐτόν. Σὲ συγχαίρομε καὶ πάλι γιὰ τὴν ὡραιοτάτη ἰδέα σου καὶ σὲ βεβαιώνομε ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς θὰ τὸ μάθη. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι τὸ ποιητικώτερο ποίημα, ποὺ ἔχει γίνει ὡς τώρα γιὰ τὸν Ἀρχηγό. — ΔΗΜ. ΕΞΑΡΧΟΝ. Πολὺ ὡραῖο τὸ... ἄρθρο σου μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Νεολαία». Κάποιος, ποὺ τὸ ἤκουσε ὅταν τὸ διαβάζαμε, εἶπε ὅτι θὰ σὲ βοήθησε ὁ πατέρας σου ἢ κανένας ἀπὸ τοὺς θείους σου. Τί λές, ἐμάντευσε καλά; Ἀλλὰ κι' ἂν πράγματι σὲ βοήθησαν τί μ' αὐτό; Τὰ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ βοηθοῦνται ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα εἶσαι ἄξιος πολλῶν καὶ μεγάλων ἐπαίνων γιὰ τὸ «ἄρθρο» σου καὶ τὸ ποιηματάκι, ποὺ τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ, ὅπως τὸ ἔχεις γραμμένο μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ

Καὶ ἐγὼ ὁ μικρὸς ὁ Σκαπανεὺς
Μὲ τὴν ἀθόα μου ψιχὴ
εὔχομε Μόλημου τὴν καρδιὰ
στὸ Κυβερνίτην καὶ στὸ Βασιλιὰ
ποῦ ἔκαμαν τὴν Νεολαία
τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν ἡμέρα.
Ἐκίνη ἡ ἡμέρα ἦτο ἐθνικὴ
πόγινε ἡ Ἑλλάδα νέα καὶ τρανή.
Καὶ ἀπὸ τότες τραγουδὸ μὲ γλυκιὰ φωνή!
ἀπὸ μᾶς τὴ Νεολαία θὰ γίνη
ἡ Ἑλλάδα νέα. Καίνα βασίλιο ξακουστὸ
πὸς ἦταν στὸν παλιὸ καιρὸ
καὶ μιὰ χώρα ξακουστὴ
πος ἦταν στὴν ἀρχέα ἐποχή.
Ζήτω ἡ Νεολαία!

Ἐκ τῆς συλογῆς μου.

Παρακάλεσε τοὺς γονεῖς σου νὰ σοῦ φυλάξουν τὸ τεῦχος αὐτὸ χωριστά. Θὰ εἶναι γιὰ σένα μιὰ ὡραία ἀνάμνησι, ὅταν θὰ μεγαλώσης, ἡ δημοσίευσις τοῦ πρώτου σου ποιήματος. Τὸ ἄρθρο σου τὸ ἐφυλάξαμε. — ΑΘΑΝ. ΔΑΡΑΛΗΝ. Ὥστ' ἔτσι... πᾶς γιὰ ἀξιωματικός! Ἀληθινά, ἡ στάσις καὶ τὸ ὕφος ποὺ ἔχεις στὴ φωτογραφία τὸ δείχνουν φανερά. Εὐθυτενής, σοβαρός, αὐστηρός! Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνης ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ μάθης πολλὰ - πολλὰ γράμματα. Καὶ ἀκόμη κάτι: Ὁ πατέρας σου μᾶς εἶπε ὅτι τὸ βράδυ, ὅταν σὲ βάζουν νὰ κοιμηθῇς, θέλεις κάποιον πάντα κοντά σου. Αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια πρέπει νὰ κοπῇ—καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀπόψε! Ταιριάζει, Θανασάκη, σὲ Σκαπανέα, ποὺ θὰ γίνη ἀξιωματικὸς σὰ μεγαλώση, νὰ φοβᾶται; — ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ. Μπράβο σου καὶ πάλι μπράβο σου καὶ ξανὰ πάλι μπράβο σου. Ἀκούσατε καὶ μάθετέ το ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι. Ἡ Δημητροῦλα Γρηγορίου, ἕνα κοριτσάκι ἑπτὰ χρονῶν, Σκαπάνισσα μὲ τὰ ὅλα της, τὶς προάλλες ποὺ γιόρταζε, ἀγόρασε 4 τεύχη τῆς «Νεολαίας» καὶ τὰ ἐμοίρασε τὴν ἄλλη μέρα σὲ 4 συμμαθήτριές της, ποὺ δὲν εὐκολύνονται νὰ τὴν ἀγοράζουν. Κρίμα ποὺ δὲ μᾶς γράφει τὴ διεύθυνσί της ἢ τὸ σχολεῖο στὸ ὁποῖο φοιτᾶ, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὴν συγχαροῦμε καὶ αὐτοπροσώπως. Μᾶς γράφει: «...ἀντὶ νὰ τὶς κεράσω καραμέλλες τοὺς ἀγόρασα τὴ «Νεολαία» κι' εὐχαριστηθήκανε πιὸ πολύ». — Στ' ἄλλα γραμματάκια τῶν Σκαπανέων θ' ἀπαντήσωμε στὸ ἑπόμενο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. Γ. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἐγκρίνονται. — Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗ. Γνωστὸν τὸ αἴνιγμα. — Γ. Α. ΖΑΡΓΙΕΛΗΝ, Μυτιλήνην. Ἐγκρίνεται τὸ πρῶτον δικτυωτόν. — Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ, Πειραιᾶ. Ἐγράφαμε ἐπανειλημμένως ὅτι τὰ μαῦρα τῶν σταυρολέξων πρέπει νὰ εἶναι σκορπισμένα. Τὸ δικτυωτὸν καλὸ — Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Τί δεδόμενα ἔχετε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἀμφιβάλλομεν γιὰ τὴν πρωτοτυπία τῶν ἀσκήσεών σας; Ἐὰν εἴχαμε μιὰ τέτοια ὑποψία, δὲν θὰ τὰς ἐδημοσιεύαμε. Ἡ παράλειψις τῆς ὑπογραφῆς σας ὀφείλεται εἰς τεχνικοὺς λόγους τυπογραφείου. — Κ. Α. ΜΠΟΥΝΑΤΣΟΥ, Ξυλόκαστρον. Δυστυχῶς, δὲν εἶναι ἄρτιον τὸ σταυρόλεξό σας. — Γ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἐγκρίνεται. — Δ. ΤΣΩΝΗΗΝ. Πύλον. Αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας δὲν εἶναι κατάλληλες (ἑστιάω, ἄκαρπο (υ) κλπ.). — Π. Α. ΦΑΡΡΗΝ, Θέρμον. Δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον τὸ πρόβλημά σας. — Κ. ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ. Ἐγκρίνονται οἱ ἐρωτήσεις. — Ο. Γ. ΧΑΤΖΑΚΗΝ, Ἡράκλειον. Τοῦ δικτυωτοῦ αἱ λέξεις ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὸ μέγεθος τῆς ἀσκήσεως. Νὰ φτιάσετε μιὰ ἄλλη μὲ μικρότερες λέξεις. Ἀκροστιχίδας, προσωρινῶς δὲν δεχόμεθα. Ὅσο γιὰ τὸ κρυπτογραφικό, φαίνεται ὅτι δὲν καταλάβατε τὸν μηχανισμό του, κατὰ τὸν ὁποῖον κάθε ἴδιο γράμμα περιστάνεται μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμό. Νὰ ὁδηγηθῆτε ἀπὸ τὴν λύσι. — Α. Π. ΚΑΚΚΙΝΙΩΤΗΝ. Ἐγράψατε: Ὄχι ἀκροστιχίδας... — Ι. Δ. ΧΑΤΖΗΝ. Ἐγκρίνεται ὁ ποταμόγριφος. — ΑΝΤ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτεται, ἐπειδὴ κυρίως τὸ σχῆμα του εἶναι ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν. — Κ. Ι. ΚΑΓΙΑΝ. Γνωστὰ τὰ αἰνίγματά σας. — ΕΥΤ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ. Καλὴ ἡ γεωγραφική.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 177)

—Ἑλενίτσα, δῶσε μου παιδί μου τὸ μπουκάλι νὰ πάρω τῆς μητέρας σας γάλα... Δὲν πέρασε καλὰ ἀπόψε ἡ καϋμένη...

Σὲ λίγο πήγαιναν στὴ μητέρα ἕνα ποτῆρι ζεστὸ γάλα στὸ κρεββάτι της. Ἡ κυρία Μαριάνθη συγκινήθηκε καὶ ζήτησε νὰ φιλήση τὰ παιδιά της.

Ὁ πατέρας τῆς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε κάνει ἡ Ἑλενίτσα πρωῒ πρωῒ κι' ἡ χαρὰ φώτισε τὸ κουρασμένο πρόσωπο τῆς μητέρας....

—Μπράβο Ἑλενίτσα μου!... Εἶσαι ἐσὺ μιὰ σωστὴ νοικοκυρούλα, ποτὲ δὲν εἶχα ἀμφιβολία γι' αὐτό. ἕνα καλὸ παιδάκι... Θὰ σηκωθῶ κι' ἐγὼ σὲ λίγο, σὰ μοῦ περάσουν οἱ πόνοι...

—Ὄχι, μαμά, νὰ μείνετε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεββάτι σας. Ἐμεῖς μὲ τὸν μπαμπᾶ θὰ φροντίσουμε γιὰ ὅλα... Μόλις θὰ σκολάσω θἄρθω νὰ φτιάξω τὸ δωμάτιό σας...

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ φύγαν στὸ σκολειὸ κι' ὁ πατέρας ἑτοίμασε τὸ φαγὶ καὶ τὸ πῆγε στὸ φοῦρνο. Τὴ συμβούλευσε κι' ἐκεῖνος νὰ μείνη ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεββάτι, μὰ ἡ χαρὰ εἶχε δώσει δύναμι στὴν ἄρρωστη μητέρα καὶ μόλις ἔμεινε μόνη σηκώθηκε κι' ἀποτελείωσε τὸ σπίτι, ὕστερα πλάγιασε πάλι.

Σὰν γύρισαν τὸ μεσημέρι ἡ μητέρα εἶχε πυρετό. Φώναξαν τὸ γιατρὸ κι' εἶπε νὰ μὴ κουράζεται πολύ.

Κι' ἀπὸ τότε ἡ Ἑλενίτσα φρόντιζε τὸ σπίτι καὶ τ' ἀδελφάκια της σὰν νἄτανε μιὰ πραγματικὴ μικρὴ μητεροῦλα.

Ἔτσι οἱ «Τρεῖς Νοικοκυροῦλες» ἔδωσαν ἕνα καλὸ παράδειγμα στὴν Ἑλενίτσα, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς κάθονταν χάμω στὴν αὐλὴ κι' ἔπαιζε μὲ τ' ἀγόρια πεντόβολα ἢ σχοινάκι κι' ἡ μητέρα ἀπελπιζότανε μήπως ἡ κόρη της δὲν θὰ γινότανε ποτὲ μιὰ καλὴ νοικοκυροῦλα.

Θάλεια Καλλιγιάννη

ΑΜΥΝΤΗΡΙΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 175)

Ἀλλὰ νέος πάλιν παράγων ἐνεφανίσθη τὰ ἅρματα μάχης, τὰ ὁποῖα, προηγούμενα τοῦ πεζικοῦ, τσαλαπατοῦν μὲ τὸ βάρος των τὰ συρματοπλέγματα, τὰ ἰσοπεδώνουν καὶ ἀνοίγουν τὸν δρόμον εἰς τὸ πεζικόν. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἁρμάτων, ἐκτὸς τῶν χρησιμοποιουμένων ὅπλων τῆς ἐνεργοῦ ἀμύνης, προσετέθησαν κατ' ἀνάγκην καὶ νέα στοιχεῖα εἰς τὰ ἀμυντήρια κωλύματα, ὡς οἱ σιδηροὶ πάσσαλοι, αἱ ὑπόνομοι, αἱ παγίδες κλπ. Οἱ σιδηροὶ πάσσαλοι (σιδηροδοκοὶ ἐμπηγμέναι ἀρκετὰ βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος) παρεμποδίζουν τὴν προχώρησιν τῶν ἁρμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται νὰ τοὺς ὑπερπηδήσουν, ἀναγκάζονται νὰ καταβάλλουν προσπάθειαν (τὰ βαρέα ἅρματα) νὰ τοὺς λυγίσουν καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εὑρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τὸ πῦρ τῶν ἀντιαρματικῶν ὅπλων τῆς ἀμύνης. Αἱ ὑπόνομοι, τῇ βοηθείᾳ πυροδοτικοῦ μηχανήματος τοποθετημένου ἐπὶ ἑνὸς πασσάλου, ἀνατινάσσονται ἅμα προσκρούσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἅρμα, τὸ ὁποῖον οὕτω καταστρέφεται. Τέλος αἱ παγίδες εἶναι βαθεῖς λάκκοι καμουφλαρισμένοι. Τὸ ἅρμα, μὴ ἀντιλαμβανόμενον τὸν λάκκον καὶ προχωροῦν ἀνύποπτον, πίπτει ἐντὸς αὐτοῦ.

Σ. Ρς.

1937 **1939**

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΔΙΕΤΙΑΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας συνεπλήρωσε σήμερον τὴν πρώτην διετίαν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἱδρύσεώς της καὶ ἤδη, ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους οἰωνούς, εἰσέρχεται εἰς τὸ Τρίτον ἔτος.

Μία σύγκρισις μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δράσεως καὶ τῶν κατακτήσεων τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ὑπάρξεως τῆς Ε. Ο. Ν. δεικνύει σαφῶς ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία ἀνδροῦται, ἀναδεικνύεται καὶ ἀνυψώνει τὴν ζωήν της, κατακτῶσα σταθερῶς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται καὶ ζῇ.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς ἔμψυχον ὑλικόν, ἀνήρχετο εἰς 230.000 ἄρρενας καὶ 70.000 θήλεις. Κατὰ τὰς ἐπισήμους στατιστικάς, ἡ δύναμις αὐτὴ ἀλματωδῶς ηὔξησεν, ἀνελθοῦσα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τρέχ. ἔτους εἰς 510.000 ἄρρενας καὶ 240.000 θήλεις.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐλειτούργησαν μὲ ὑποδειγματικὴν τάξιν εἰς θαυμασίας τοποθεσίας 17 στρατόπεδα, εἰς τὰ ὁποῖα διῆλθον τοὺς θερινοὺς μῆνας καὶ ἐξεπαιδεύθησαν 7.500 μέλη. Ἐπίσης ἐλειτούργησαν 30 κατασκηνώσεις, ὅπου διέμειναν καὶ ἐξεπαιδεύθησαν 5.000 μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐγένοντο καὶ 1.630 πορεῖαι, εἰς τὰς ὁποίας μετέσχον 128.000 μέλη.

Καίτοι ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν εἶναι ἀθλητικὸν Σωματεῖον ἀλλ' ἀσκεῖ τὴν ἄθλησιν χάριν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἐν τούτοις, παρ' ὅλα ταῦτα καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπετέλεσε ἔργα σημαντικώτατα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἱστορικὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ. Οἱ ἀθληταὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐσημείωσαν θαυμασίας κατακτήσεις εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον. Ἡ Ε. Ο. Ν. συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ ἡ κίνησις διὰ νὰ ἀναζήσῃ τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Ἀθλητικὸν πνεῦμα. Διεξήχθησαν 980 ἀθλητικοὶ ἀγῶνες καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Κατ' αὐτοὺς ἐσημειώθησαν ἐξαιρετικαὶ ἐπιδόσεις. Οἱ διοργανωθέντες εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον Πανελλήνιοι Ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. ἀπετέλεσαν σημαντικὸν σταθμὸν διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως τοῦ τόπου μας. Ἡ Ἀνεμοπορία ἐξ ἄλλου τῆς Ε. Ο. Ν., πρωτοεμφανισθεῖσα ἐν Ἑλλάδι δι' αὐτῆς, παρουσιάζει ἀρτίαν ὀργάνωσιν, ἠσκήθησαν δὲ εἰς ταύτην 120 μέλη εἰς εἰδικῶς ὀργανωθεῖσαν κατασκήνωσιν ἐν τῇ νήσῳ Σκύρῳ. Τὰ ὡς ἄνω περὶ Ἀνεμοπορίας στατιστικὰ δεδομένα προέρχονται μόνον ἀπὸ τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Ἀνάλογος ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ ἐργασία, ἥτις συντελεῖται εἰς τοὺς ὑπολοίπους Σχηματισμοὺς τῆς Χώρας μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Ε. Ο. Ν. ἀνέλαβε πρωτοβουλίαν κοινωφελοῦς δράσεως καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας της διὰ τῶν ἁπανταχοῦ μελῶν της εἰς σοβαρὰ κοινωφελῆ ἔργα. Τὸ σύνολον τῶν ὡρῶν τῆς προσφερθείσης ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐργασίας ἀνέρχεται εἰς 516.000, αἵτινες καὶ διετέθησαν εἰς ἔργα ἀναδασώσεως, ἀποξηράνσεως ἑλῶν, εἰς ἀποστραγγιστικὰ ἔργα, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν διάνοιξιν ζωνῶν ἀσφαλείας δενδροφυτευμένων χώρων ἐναντίον πυρκαϊῶν καὶ πλημμυρῶν. Ἡ προσφερθεῖσα ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐργασία εἰς κοινωφελῆ ἔργα, μετρίως ὑπολογιζομένη ὡς οἰκονομικὴ ἀξία, ἐκτιμᾶται εἰς 20.000.000 δραχμάς. Ἐξ ἄλλου ἀνέλαβεν ἡ Ὀργάνωσις τὴν πρωτοπορίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἐθνικοῦ κηρύγματος τῆς διὰ τῆς ἐντατικῆς ἀγροκαλλιεργείας οἰκονομικῆς αὐταρκείας τῆς Χώρας. Παρεχωρήθησαν δέ, δωρεάν, παρ' Ἰδιωτῶν καὶ Κοινοτήτων εἰς τοὺς κατὰ τόπους Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. 22.215 στρέμματα γαιῶν πρὸς καλλιέργειαν.

Διὰ τὴν Ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ μόρφωσιν τῶν μελῶν της κατεβλήθη ἐπίμονος καὶ συστηματικὴ προσπάθεια. Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐγένοντο 16.752 μαθήματα Ἐθνικῆς καὶ Ἠθικῆς Ἀγωγῆς καὶ 14.000 ὁμιλίαι γενικωτέρου ἐγκυκλοπαιδικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ περιεχομένου.

Καὶ διὰ τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν καὶ κατάρτισιν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἐγένετο ἰδιαιτέρα ἐργασία εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. Οὕτω ἐξεπαιδεύθησαν εἰς γεωργικὰς γνώσεις 3.250 μέλη. Εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Μαγειρικὴν 1.500 Φαλαγγίτισσαι, εἰς τὴν Χειροτεχνίαν 1.650, εἰς τὴν Βρεφοκομικὴν 160 Φαλαγγίτισσαι καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν 5.500 μέλη. Ἐπραγματοποιήθησαν ἐπίσης 1.600 ἐκπαιδευτικαὶ καὶ μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις εἰς Ἱδρύματα καὶ Ἐργοστάσια. Ἱδρύθησαν εἰς διαφόρους κατὰ τόπους Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν. 250 βιβλιοθῆκαι, περιλαμβάνουσαι 15.000 τόμους βιβλίων.

Ἐγένοντο 462 κινηματογραφικαὶ προβολαὶ ταινιῶν, εἰλημμένων ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ καθημερινάς, ἀπὸ 6—8.30' ἐκπομπάς, πλουσίου ψυχαγωγικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ προγράμματος.

Αἱ ἐκδόσεις τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὰ μέλη της ηὐξήθησαν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐξεδόθησαν 35 αὐτοτελῆ φυλλάδια καὶ διενεμήθησαν εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμούς. Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία» συνεχίζεται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ ἑβδομαδιαία κυκλοφορία του ἀνέρχεται εἰς 70.000 τεύχη.

Ἐδημιουργήθησαν ἐξ ἄλλου 170 χορῳδίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος καὶ ἐξεπαιδεύθησαν 6.800 μέλη. Ἱδρύθησαν ἐπίσης 36 φιλαρμονικαὶ καὶ 16 ὀρχῆστραι. Ἐδόθησαν 230 ἐπιτυχεῖς συναυλίαι καὶ 1.450 θεατρικαὶ παραστάσεις, τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν 475.000 μέλη τῆς Ὀργανώσεως καὶ 525.000 ἰδιῶται.

Ἐγένοντο 4.000 ἐκδρομαί, εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχον 425.000 μέλη καὶ ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος 215 ψυχαγωγικαὶ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. λέσχαι, ὅπου εὕρισκον εὐχάριστον καὶ γόνιμον ἐνασχόλησιν.

Τὸ ἔργον τῆς Προνοίας τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὰ μέλη της, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἐξεδηλώθη ἐντονώτερον καὶ ἐξυπηρετικώτερον. Οὕτω μερίμνῃ τῆς Ὀργανώσεως ἐνοσηλεύθησαν 3.500 μέλη εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικάς. Κατεβλήθησαν διὰ νοσήλεια καὶ φάρμακα 250.000 δραχμαὶ καὶ ἐχορηγήθησαν βοηθήματα εἰς ἀπόρους δραχ. 170.000.

7.200 ἄνεργα μέλη τῆς Ὀργανώσεως ἐτοποθετήθησαν εἰς διαφόρους ἐργασίας καὶ ἐξησφάλισαν, διὰ τοῦ ἱδρῶτος, τὸν ἄρτον των.

Διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν παροχὴν πρώτων βοηθειῶν ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἐγένετο πολύμηνος εἰδικὴ ἐκπαίδευσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξεπαιδεύθησαν πλήρως 4.500 τραυματιοφορεῖς καὶ 5.300 νοσοκόμοι. Διὰ τὴν Παθητικὴν Ἀεράμυναν ἐξεπαιδεύθησαν 5.100 οἰκοπυροσβέσται, 900 ἀπολυμανταὶ καὶ 700 ἀνιχνευταί, οἵτινες καὶ ἔλαβον, ἐπιτυχῶς, μέρος εἰς ἁπάσας τὰς γενομένας ἀσκήσεις Παθητικῆς Ἀεραμύνης ὑπὸ τῆς Ἀνωτέρας Διοικήσεως Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς Χώρας. Τὰ ὡς ἄνω στατιστικὰ δεδομένα προέρχονται ἐπίσης ἐκ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Πρωτευούσης καὶ Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Ἀναλόγως δὲ εἰργάσθησαν καὶ οἱ λοιποὶ Σχηματισμοί.

Τὰ ἀνωτέρω στατιστικὰ δεδομένα, ἀπὸ τὴν σημειωθεῖσαν δρᾶσιν τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος της, παρ' ὅτι ἀποτελοῦν ἁπλῆν μόνον σκιαγράφησιν τοῦ ἐπιτελεσθέντος μεγάλου ἔργου της, παρέχουν ὅμως ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τῶν Ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ἐθνικῆς ταύτης Ὀργανώσεως, ἥτις, παρὰ τὸ ἀρτισύστατόν της παρουσιάζει ΣΗΜΑΝΤΙΚΗΝ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΝ ΔΡΑΣΙΝ, ἐφ' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων καὶ προσπαθειῶν τῆς ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ, ποὺ ὀργανώνει καὶ κατευθύνει, εἰς τὸν Ἱστορικὸν δρόμον της, ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ.

